

**MĂRTURII PENTRU
COMUNITATE
VOL. 9**

Ellen G. White

Timpul în care a fost scris volumul nouă

Apariția acestui volum din seria „Mărturiilor pentru Comunitate” vine să răspundă unei nevoi simțite de noi toți, membri și pastori deopotrivă. Deși lucrarea de publicație din țara noastră a cunoscut o dezvoltare puternică în perioada interbelică și apoi în perioada 1944-1947, când milioane de exemplare de reviste, borșuri și cărți au fost publicate și răspândite pretutindeni în satele și orașele țării noastre; deși s-a tipărit o parte dintre lucrările Spiritului Profetic, cele nouă volume de „Mărturii pentru Comunitate” nu și-au găsit până acum locul în planurile editoriale ale bisericii.

Sperăm, cu ajutorul bunului Dumnezeu, ca acest prim volum publicat să fie urmat de publicarea celorlalte opt volume, ca și de valoroasele lucrări ale Spiritului Profetic, care n-au văzut încă lumina tiparului în limba română. Pastorii, comunitățile și noi toți avem nevoie de acest mare și valoros tezaur al Spiritului Profetic.

„Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.” (2 Petru 1, 9.)

Pentru o înțelegere mai bună a celor cuprinse în acest volum al Mărturiilor, să facem o scurtă incursiune în viața servei Domnului din perioada dinaintea apariției vol. 9 al Mărturiilor pentru Comunitate (Testimonies).

Privind la timpul volumului 9, vedem o perioadă de cinci ani, care se întinde până spre sfârșitul verii anului 1909. Experiența servei Domnului din această perioadă începe și se termină cu călătoriile ei, de la căminul său din Sf. Elena, California, spre Est, pentru a lua parte la importante întâlniri. Pentru biserică, este o perioadă de revenire după criza din 1902-1903 și de extindere a lucrării de lansare a unor noi acțiuni și înființarea unor noi instituții.

După o serie de importante întâlniri în Michigan, în primăvara anului 1904, sora White a vizitat Sudul Americii și apoi s-a îndreptat spre Washington D.C., unde se întreprindeau acțiuni pentru construirea de clădiri pentru sediul lucrării care se stabilea acum în capitala națiunii. Trebuia înălțat un nou sediu al lucrării, o clădire pentru

Review and Herald, deci o tipografie, trebuia construit un sanatoriu și un colegiu. Faptul că sora White și-a stabilit căminul în Washington pentru câteva luni, de unde ea putea urmări și da sfaturi -- în cunoștință de cauză -- în timp ce aceste patru clădiri erau în construcție, era o mare încurajare pentru lucrători. Ea a exercitat, de asemenea, o mare influență în toată biserica pentru fixarea încrederii membrilor bisericii, cu toate că Dumnezeu a inspirat transferul sediului administrativ al lucrării de publicații în capitala națiunii.

Aceasta a fost o perioadă de rapidă înaintare și dezvoltare a lucrării noastre medicale pe Coasta Pacificului. Au fost deschise noi sanatorii în capitală, în Glendale și Loma Linda, California. De la început, Loma Linda părea destinată să devină un centru de pregătire și instruire al lucrătorilor medicali, lucrare începută în Battle Creek. În timpul acestor ani critici de înființare a colegiului medical, sora E. White a vizitat des California de Sud, unde a putut să dea personal sfaturi și încurajare și a putut să ajute la întocmirea planurilor pentru înaintarea lucrării. A fost o acțiune bazată pe descoperirile date ei de Dumnezeu, care ne-a condus pas cu pas la înființarea, în cele din urmă, a unui colegiu medical pe deplin recunoscut. Atât de grele, de netrecut, au fost piedicile, încât, dacă n-ar fi fost credința și încrederea inspirate de frecventele sfaturi care veneau prin Spiritul Profetic, instituția n-ar fi supraviețuit.

Aceste interese importante, care au ținut-o pe sora White mult timp departe de casa și scrierile ei, au avut ca rezultat o mare întârziere în publicarea cărților pe care ea spera să le vadă cât mai curând în câmp, făcându-și lucrarea lor.

Cartea Divina Vindecare a fost singura carte nouă, pe care E.G. White a publicat-o în perioada aceasta de cinci ani.

În acest timp, lucrarea denominațiunii a crescut prea mult pentru a mai putea reține diferitele amănunte ale pașilor de înaintare. Solia înconjură acum lumea, misionari erau trimiși într-un număr tot mai mare, iar multe instituții închinată educației, publicațiilor și lucrării au luat ființă. În adevăr, solia Evangheliei a ajuns până la marginile pământului.

O mare bucurie a produs-o în inima servei Domnului faptul de a se întâlni cu reprezentanți ai lucrării mondiale, când aceștia s-au întâlnit la Washington D. C., în primăvara anului 1909, pentru sesiunea Conferinței Generale. Aceasta a fost ultima ei

călătorie spre Est. Aceasta a fost ultima ei participare la o sesiunea a Conferinței Generale. Avea acum optzeci și unu de ani și își consacrase o lungă perioadă din viața slujirii cauzei lui Dumnezeu. Ea a văzut lucrarea crescând din zilele strădaniilor de la început, când erau numai o mână de păzitori ai Sabatului, care așteptau revenirea pe curând a Domnului. Acum, ei numărau 85.000 și 1.200 de slujitori erau ai lui Dumnezeu. În timp ce stătea înaintea delegaților la această sesiune a Conferinței Generale, E. G. White a fost inspirată să vorbească despre anumite subiecte de o mare importanță și care trebuia să fie reamintite. Printre ele era și subiectul reformei sanitare. Timp de patruzeci și cinci de ani, ea s-a ocupat de învățarea marilor principii ale viețuirii sănătoase, care i-au fost prezentate în viziune. Ea a trăit să vadă roadele acestei învățături. Cu toate acestea, mai erau unii care încă se mai rețineau, alții care erau înclinați spre extreme, astfel că ea a revizuit, punct cu punct, poziția și învățăturile noastre. Această declarație făcută în fața delegaților la sesiunea Conferinței Generale formează un capitol important al volumului 9.

Un alt aspect despre care ea a ales să vorbească a fost acela care se ocupa de Colegiul medical de la Loma Linda. Ea a prezentat obiectivele acestei instituții și a apelat la cooperarea tuturor lucrătorilor și a membrilor spre a face ca această lucrare să fie un succes. Această importantă declarație se află, de asemenea, în volumul 9.

Serva Domnului a văzut lucrarea administrării sau conducerii bisericii dezvoltându-se de la un comitet de trei persoane, alese în 1863 să poarte răspunderea Conferinței Generale, la situația prezentă a organizației cu departamentele Conferinței Generale, cu Diviziunile și Uniunile de Conferințe, organisme ce împart povara răspunderii lucrării între sute și mii de persoane din diferite părți ale câmpului mondial. În cuvintele ei de încheiere, ea a pledat pentru unitate și consacrare. În declarațiile ei scrise, E. G. White s-a ocupat de autoritatea Conferinței Generale și de importanța acțiunilor întreprinse de Conferința Generală în sesiune. Ea a scris despre împărțirea răspunderilor și nevoia de umilință și credință. Aceste sfaturi formează o parte importantă a secțiunii de la sfârșitul volumului 9.

Către sfârșitul secolului, sora White a început să facă apel la o reînnoire a interesului ce trebuie avut pentru evanghelizarea milioane de oameni din marile metropole ale lumii. Aceste nevoi au fost subliniate din nou în sfaturile pe care ea le-a trimis lucrătorilor care conduceau lucrarea. Ca răspuns la aceste solii, interesul pentru lucrarea în orașe s-a reînviat. S-a intrat în mari centre cu vestirea Evangheliei. Multe

eforturi evanghelistice au fost ținute, vechi comunități au fost întărite și noi comunități au fost înființate. Pentru a păstra apelurile făcute pentru această lucrare și sfaturile cu privire la ținerea lor în mod permanent în formă, o întreagă secțiune din volumul 9 este devotată acestui important subiect.

Era, de asemenea, în zilele când diferitele acțiuni și instituții în care ne angajasem cereau talentele și energiile membrilor noștri. A început să fie clar faptul că această lucrare nu va putea fi niciodată terminată, decât numai dacă membrii bisericii se vor uni puternic cu slujitorii bisericii pentru a duce lumii solia mântuirii. Lucrarea membrilor laici ai bisericii a căpătat o nouă importanță, o nouă viziune. În ultimele două volume ale Mărturiilor (7 și 8), s-a pus un mare accent pe lucrarea membrilor laici și acest lucru este adus la apogeul lui în volumul 9. Urmând un tablou al evenimentelor și crizei finale, care vor avea loc în scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ, mai multe capitole sunt consacrate chemării adresate fiecărui adventist de ziua a șaptea de a lua parte activă la evanghelizare, în lucrarea misionară internă și în răspândirea de literatură.

Mai sunt alte două linii de sfaturi amănunțite, prezentate în acest volum, pentru prima dată cuprinse în Mărturii, deși în decursul anilor s-au dat multe sfaturi cu privire la ele. Prima are de-a face cu lucrarea printre oamenii de culoare (printre negri). A doua se referă la lucrarea libertății religioase. Aceasta a fost în mare măsură ca un răspuns la apelurile servei Domnului, cuprinse în articolele publicate de dânsa în Review pe la mijlocul deceniului al nouălea, ca lucrătorii și membrii laici să intre în marele Southland și să-și înceapă acolo lucrarea, unii în domeniul educației, alții în domeniul medical, unii în vestirea soliei, iar alții trăind în liniște solia pe măsură ce familiile se stabileau în regiune, dar nu primiseră încă lumina Evangheliei. Și alții s-au alăturat cestei lucrări, ca răspuns la apelurile făcute în volumul 7. Lucrătorii se confruntau cu multe probleme. Trebuia făcute planuri pentru înaintare. Trebuia înfruntate noi probleme, în mod deosebit acelea care erau în legătură cu lucrarea din acele locuri, unde existau confruntări rasiale. În cursul acestor ani critici, au fost date sfaturi care au slujit ca o călăuză sigură pentru lucrare. Și pentru a face ca acest sfat să fie păstrat permanent spre a servi bisericii, el a fost inclus în volumul 9.

Lucrarea libertății religioase era o activitate în care noi ne-am angajat de mulți ani. Unii erau înclinați să adopte poziții extreme, susținând că adevărații păzitori ai Sabatului înțeleg că trebuie să facă clar, pentru cei din jurul lor, faptul că ei lucrează

duminica. În unele regiuni, acest lucru a dus la persecuție. În bunătatea Sa, Dumnezeu a trimis solii acestui popor spre a ne face o concepție echilibrată cu privire la problemele de acest fel. Acestea apar, de asemenea, în acest volum, în secțiunea intitulată „Lucrarea Libertății religioase”, deschisă cu capitolul „Un timp de încercare înaintea noastră” și încheiată cu capitolul „Cuvinte de avertizare”. Astfel că volumul 9 strânge laolaltă sfaturi noi și vechi, repetând unele instrucțiuni, dând sfaturi amănunțite în legătură cu alte direcții de activitate, încurajând la slujire, scoțând în evidență primejdia extremelor, ducând la încredere în organizație și arătând spre răsplata eforturilor stăruitoare, divine, punctul culminant al Mărturiilor pentru Comunitate.

Lucrarea servei Domnului nu se termină cu publicarea volumului 9 al Mărturiilor pentru Comunitate. Dedicându-se mai mult lucrării ei de pregătire de cărți, în perioada următoare de cinci ani, ea a publicat Faptele Apostolilor, în anul 1911, și Sfaturi pentru Părinți, Profesori și Studenți, în 1913. Ea a terminat revizuirea manuscriselor pentru noi ediții ale lucrărilor: Slujitorii Evangheliei și Schițe din Viață, publicate în 1915, și Profeți și regi care au ieșit de sub tipar în 1916. În mod deosebit, E. G. White își găsea plăcerea în eforturi speciale, care erau făcute pentru a avertiza orașele și din timp în timp din pana ei porneau solii, sfaturi și instrucțiuni cu privire la această importantă fază a lucrării noastre. Progresul sigur, neîntrerupt, al cauzei lui Dumnezeu de jur împrejurul lumii a fost marcat de acest mesager al Domnului, acum în vârstă, locuind printre dealurile liniștite din Nordul Californiei. Deși știa că lucrarea ei era aproape încheiată, nu s-a temut de viitorul lucrării lui Dumnezeu, căci ea declara: „Fie că viața mea va fi cruțată sau nu, scrierile mele vor vorbi continuu și lucrarea lor va merge înainte, atât cât va dura timpul” (scrierea și răspândirea Mărturiilor pentru Comunitate, p. 13, 14).

Când se făceau planurile pentru sesiunea Conferinței generale din 1913, sora White ar fi fost bucuroasă să participe la lucrări, dar pentru vârsta ei înaintată acest lucru nu era recomandabil. Neputând prezenta personal o solie delegaților la această sesiune, ea a scris două comunicări care să fie citite delegaților și membrilor bisericii, adunați laolaltă. În acel de-al doilea mesaj care a fost citit de către președintele Conferinței Generale celor prezenți la sesiune, în dimineața zilei de 27 mai, ea a trecut în revistă experiența anilor trecuți, bucurându-se de dovada puternică a faptului că Dumnezeu a condus poporul Său. Apoi, privind înainte, ea a chemat la o reînnoire a eforturilor de câștigare de suflete și a apelat din nou la continuarea eforturilor evanghelistice în orașele neavertizate încă. Privind în viitor, ea a văzut triumful bisericii și a rostit cuvinte de încurajare: „Am cuvinte de încurajare pentru voi, frații mei. Noi

trebuie să mergem înainte în credință și nădejde, așteptând mari lucruri de la Dumnezeu. Vrajmașul va căuta pe toate căile să împiedice eforturile ce se fac pentru înaintarea adevărului, dar în puterea lui Dumnezeu veți obține biruință. Nici un cuvânt de descurajare să nu fie rostit, ci numai astfel de cuvinte care să ducă la întărirea și susținerea conlucrătorilor noștri.

Interesul meu în lucrare, în general, este mai profund decât oricând și doresc foarte mult ca lucrarea, cauza adevărului prezent, să înainteze continuu în toate părțile lumii....

Mă rog fierbinte ca lucrarea pe care o facem în acest timp să se imprime adânc în minte, inimă și suflet. Situațiile perplexe se vor înmulți; dar ca niște credincioși în Dumnezeu, să ne încurajăm unul pe altul. Să nu coborâm stindardul, ci să-l ținem sus, privind la El, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Când în timpul nopții nu pot să dorm, îmi înalț inima în rugăciune înaintea lui Dumnezeu și El mă întărește și-mi dă asigurarea că este cu slujitorii Săi în câmpurile din patrie și din țările îndepărtate. Sunt încurajată și binecuvântată când îmi dau seama că Dumnezeul lui Israel Își călăuzește încă poporul Său și că El va continua să fie cu el până la sfârșit.

Domnul dorește să vadă lucrarea de vestire a întregii solii îngerești dusă mai departe, cu o eficiență sporită. După cum a lucrat în toate veacurile, ca să dea biruință poporului Său, tot astfel acum, în acest veac, El dorește mult să ducă la o împlinire triumfătoare a scopului Său cu biserica Sa. El cere sfinților Săi credincioși să înainteze uniți, mergând din putere într-o mai mare putere, de la credință la o asigurare și încredere sporită în adevăr și neprihănire a cauzei Sale.

Noi trebuie să stăm hotărâți ca o stâncă la principiile Cuvântului lui Dumnezeu, amintindu-ne faptul că Dumnezeu este cu noi ca să ne dea tărie, ca să putem întâmpina fiecare nouă experiență. Să păstrăm totdeauna în viața noastră principiile neprihănirii, ca să putem merge înainte din tărie în tărie, în Numele Domnului. Noi trebuie să păstrăm, ca fiind foarte sacră, credința ce a fost atestată prin instrucțiuni și aprobată de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, de la începuturile existenței noastre până în prezent. Trebuie să considerăm ca fiind foarte prețioasă lucrarea pe care Domnul o duce mai departe prin poporul Său, păzitor al poruncilor, și care, prin puterea harului Său, va crește mai puternic și mai eficient, pe măsură ce timpul înaintează. Vrajmașul caută să întunece discernământul poporului lui Dumnezeu și să slăbească eficiența lor, dacă ei vor lucra

cum îi va conduce Duhul lui Dumnezeu. El va deschide uși ale ocaziilor înaintea lor pentru a lucra la dezvoltarea vechilor locuri părăsite, pustii. Experiența lor va fi aceea a unei continue creșteri, până când Domnul va coborî din ceruri cu putere și slavă mare, ca să pună sigiliul Său pe triumful final al celor credincioși ai Săi.

Lucrarea ce stă înaintea noastră este o lucrare ce va cere încordarea fiecărei puteri a ființei omenești. Ea va chema la exercitarea unei puternice credințe și a unei continue atenții. Adesea, dificultățile pe care le vom întâlni vor fi foarte descurajatoare. Chiar măreția sarcinii pe care o avem de îndeplinit ne va apăsa. Și totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, slujitorii Săi vor triumfa în cele din urmă”. (Buletinul Conferinței Generale, din 28 mai, 1913, 164, 165.)

În timpul în care cele nouă volume ale Mărturiilor pentru Comunitate au fost scrise, o perioadă de peste cincizeci și cinci de ani, Biserica a continuat să crească, să se dezvolte și să prospere. Sfaturile date au oferit o călăuză sigură, muștrări și corectări ce au făcut pe mulți dintre cei ce au apucat pe căi greșite să se întoarcă la căile neprihănirii, cuvinte de bucurie și încurajare, care au reînsuflețit pe mulți ce aveau o inimă slăbită, iar tabloul răsplătirii celor credincioși a stimulat mii ca să ia hotărârea de a atinge ținta pusă înaintea noastră.

Cele prezentate mai sus ne ajută să înțelegem de ce am început tipărirea Mărturiilor pentru Comunitate cu volumul 9. Cele cuprinse în paginile lui sunt de o deosebită importanță pentru noi astăzi.

Împreună cu serva Domnului rostim și noi: „Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor, decât că vom uita cumva calea pe care ne-a condus Dumnezeu și învățăturile Lui din istoria noastră de până acum” (Life Sketches -- Schițe din viață, 196.) D. Popa, București, septembrie 1991.

Capitolul 1

Ultima criză

Trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului, care se împlinesc cu repeziciune, declară că venirea lui Hristos este aproape. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Spiritul lui Dumnezeu este retras treptat dar sigur, de pe pământ. Plăgi și judecăți cad deja peste disprețuitorii harului lui Dumnezeu. Nenorocirile de pe uscat și de pe ape, starea agitată a societății, alarmele de război sunt de rău augur. Ele prezic evenimente în curs de apropiere, de cea mai mare însemnătate.

Instrumentele răului își unesc forțele și se consolidează. Ele se fortifică pentru ultima și marea criză. În curând, urmează să aibă loc mari schimbări în lumea noastră, iar mișcările finale vor fi repezi.

Starea de lucruri din lume arată că înaintea noastră sunt vremuri tulburi. Ziarele sunt pline de semne cu privire la un conflict teribil în viitorul apropiat. Jafuri îndrăznețe sunt ceva frecvent. Grevele sunt obișnuite. Hoții și omoruri sunt comise pretutindeni. Oameni posedați de demoni iau viața bărbaților, femeilor și copiilor mici. Oamenii au ajuns să fie scoși din minți de viciu și predomină tot felul de rele.

Vrăjmașul a izbutit să sucească dreptatea și să umple inima oamenilor de dorința după câștig egoist. „Dreptatea stă departe; adevărul se poticnește în piață și fapta cinstită nu se mai dovedește” (Isaia 59, 14, trd. G. G.). În orașele mari, sunt mulțimi de oameni care trăiesc în sărăcie și în mizerie, aproape lipsiți de hrană, adăpost și îmbrăcăminte, în timp ce în aceleași orașe sunt unii care au mai mult decât le-ar putea dori inima, care trăiesc în îmbelșugare, cheltuindu-și banii pe case bogat mobilate, pe împodobire personală sau, și mai rău, pe satisfacerea apetiturilor senzuale, pe băuturi alcoolice, pe tutun și pe alte lucruri care distrug puterile creierului, descumpănesc mintea și înjosesc sufletul. Strigătele omenirii flămânde ajung înaintea lui Dumnezeu, în timp ce prin tot felul de opresiuni și stoarceri, oamenii îngrămădesc averi colosale.

Cu o anumită ocazie, pe când eram în New York City, am fost chemată în timpul nopții să privesc clădirile care se înălțau etaj după etaj către cer. Clădirile acestea erau garantate că sunt sigure contra incendiului și erau înălțate ca să-i proslăvească pe

proprietarii și constructorii lor. Mai sus și tot mai sus se înălțau clădirile acestea și în ele se folosea materialul cel mai scump. Aceia cărora le aparțineau aceste clădiri nu se întrebau: „Cum pot să-L proslăvesc mai bine pe Dumnezeu?” Domnul nu era în gândurile lor.

M-am gândit: „O, dacă aceia care investesc în felul acesta mijloacele lor ar putea să-și vadă umblarea așa cum o vede Dumnezeu! Ei îngrămădesc clădiri magnifice, dar cât de nebunească înaintea ochilor Cărmuitorului Universului este plănuirea și născocirea lor. Ei nu studiază cu toate puterile inimii și minții cum pot să-L proslăvească pe Dumnezeu. Ei au pierdut din vedere cea dintâi datorie a omului.”

În timp ce aceste falnice clădiri se înălțau, proprietarii se bucurau cu mândrie ambițioasă că aveau bani pentru a-i folosi spre satisfacerea de sine și în provocarea invidiei vecinilor lor. Mare parte din banii pe care ei îi investeau în felul acesta fuseseră obținuți prin stoarcere, prin exploatarea săracilor. Ei au uitat că în cer se ține un cont al fiecărei tranzacții de afaceri, fiecare comportare nedreaptă, fiecare act fraudulos e înregistrat acolo. Vine timpul când, în fraudă și insolența lor, oamenii vor ajunge la un punct pe care Domnul nu le va mai îngădui să-l treacă și vor afla că e o limită la îndelunga răbdare a lui Iehova.

Scena care mi-a trecut apoi pe dinainte a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau la clădirile falnice și presupus sigure contra incendiului și ziceau: „Ele sunt în perfectă siguranță”. Dar clădirile acestea erau construite ca și cum ar fi fost făcute din smoală. Mașinile contra incendiului nu puteau face nimic pentru a opri nimicirea. Pompierii nu erau în stare să folosească mașinile.

Sunt instruită că, atunci când vine timpul Domnului, dacă nu au avut loc schimbări în inimile ființelor omenești, mândre și ambițioase, oamenii vor afla că mâna care a fost puternică să mântuiască va fi puternică și să nimicească. Nici o putere omenească nu poate împiedica mâna lui Dumnezeu. Nici un material nu poate fi folosit la construirea de clădiri care să le ferească de distrugere când vine timpul rânduit al lui Dumnezeu, de a trimite asupra oamenilor răsplătirea pentru disprețuirea Legii Lui și pentru ambiția lor egoistă.

Nu sunt mulți, nici chiar printre educatorii și bărbații de stat, care înțeleg cauzele care stau la baza stării de față a societății. Cei care țin frâiele guvernării nu sunt în stare

să rezolve problema corupției morale, a sărăciei, pauperismului și a creșterii criminalității. Ei se luptă în zadar să așeze operațiunile de afaceri pe o bază mai sigură. Dacă oamenii ar lua seama la învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, ei ar afla o soluție pentru problemele care-i uluiesc.

Scripturile descriu starea lumii exact înainte de a doua venire a lui Hristos. Despre oamenii care își adună bogății mari prin jaf și exploatare, este scris: „V-ați strâns comori în zilele din urmă. Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile, și pe care le-ați oprit-o, prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva.” (Iacov 5, 3-6.)

Dar cine citește avertismentele date de semnele timpului, care se împlinesc cu repeziciune? Ce impresie s-a făcut asupra celor lumești? Ce schimbare e văzută în atitudinea lor? Nu mai mult decât era văzută în atitudinea locuitorilor lumii pe timpul lui Noe. Absorbiți în treburi lumești și în plăceri, antediluvienii „n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți.” (Matei 24, 39.) Ei au avut avertismente trimise din cer, dar au refuzat să asculte. Și astăzi lumea, cu totul nepăsătoare față de glasul de avertizare al lui Dumnezeu, se grăbește spre ruină veșnică.

Lumea e agitată de duhul războiului. Profetia capitolului al unsprezecelea din Daniel aproape a ajuns la completa împlinire. În curând, vor avea loc scenele de necaz despre care se vorbește în profetie.

„Iată Domnul, deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă față și risipește locuitorii, ... ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara, și sufăr locuitorii ei.... A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselia gălăgioasă, s-a dus bucuria harpei.” (Isaia 24, 1-8.)

„Vai ce zi! Ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.... S-au uscat semințele sub bulgări, grânarele stau goale, hambarele sunt stricate, căci s-a stricat semănătura! Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi suferă! Via este prăpădită, smochinul este veștejit, rodiul, finicul, mărul, toți pomii de pe câmp s-au uscat.... Și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!” (Ioel 1, 15-8.12.)

„Cum mă doare înăuntrul inimii mele! Îmi bate inima, nu pot să tac! Căci auzi, suflete, sunetul trâmbiței, și strigătele de război. Se vestește dărâmare peste dărâmare, căci toată țara este pustiită.” (Ieremia 4, 19.20.)

„Mă uit la pământ și iată că este pustiu și gol, mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit! Mă uit la munți, și iată că sunt zguduți și toate dealurile se clatină! Mă uit și iată că nu este nici un om, și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit și iată Carmelul (locul cel rodnic) este un pustiu, și toate cetățile sale sunt nimicite înaintea Domnului și înaintea mâniei Lui aprinse.” (Ver 23-26.)

„Vai, căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea. Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea.” (Ieremia 30, 7.)

Nu toți din lumea aceasta s-au dat de partea vrăjmașului împotriva lui Dumnezeu. Nu toți au devenit trădători. Sunt câțiva credincioși care sunt sinceri față de Dumnezeu, deoarece Ioan scrie: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14, 12.) În curând, bătălia va fi dată cu furie între cei care-I servesc lui Dumnezeu și cei care nu-I servesc. În curând, tot ce poate fi zguduit va fi zguduit, pentru ca acelea ce nu pot fi zguduite să stea.

Satana e un sânguincios cercetător al Bibliei. El știe că timpul lui este scurt și caută ca la orice punct să dejoace lucrarea Domnului pe acest pământ. E cu neputință să se dea vreo idee cu privire la experiența poporului lui Dumnezeu, care va fi în viață pe acest pământ când slava cerească și o repetare a persecuțiilor trecutului sunt contopite. Ei vor umbla în lumina care pornește de la tronul lui Dumnezeu. Prin mijlocirea îngerilor va fi o neîntreruptă comunicare între cer și pământ. Și Satana, înconjurat de îngerii răi, și pretinzând că e Dumnezeu, va săvârși minuni de tot felul, pentru a înșela, dacă e cu putință, chiar și pe cei aleși. Poporul lui Dumnezeu nu-și va afla siguranța în săvârșirea de miracole, deoarece Satana va contraface miracolele care vor fi săvârșite. Poporul lui Dumnezeu, încercat și verificat, își va afla puterea în semnul despre care se vorbește în Exod 31, 12-18. Ei trebuie să-și fixeze poziția pe cuvântul viu: „Stă scris”. Aceasta e unica temelie pe care pot sta în siguranță. Aceia care au rupt legământul lor cu Dumnezeu vor fi în ziua aceea fără Dumnezeu și fără de nădejde.

Închinătorii lui Dumnezeu se vor distinge în special prin respectul lor pentru

porunca a patra, întrucât acesta este semnul puterii creatoare a lui Dumnezeu și mărturia față de cerința Lui în ceea ce privește respectul și onoarea omului. Nelegiuții se vor distinge prin eforturile lor de a dărâma memorialul lui Dumnezeu și a înălța instituția Romei. În rezultatul conflictului, toată creștinătatea va fi împărțită în două mari categorii: cei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și cei care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterea pentru a-i constrânge pe toți „mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi”, să primească semnul fiarei, cu toate acestea, poporul lui Dumnezeu nu-l va primi. (Apocalipsa 3, 16.) Profetul de pe Patmos îi privește pe „biruatorii fiarei , ai chipului ei și ai numărului numelui ei care stăteau pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână” și cântau cântarea lui Moise și a Mielului. (Apocalipsa 15, 2.)

Încercări și punere la probă înspăimântătoare îl așteaptă pe poporul lui Dumnezeu. Spiritul războiului agită națiunile de la un capăt la altul al pământului. Dar în mijlocul timpului de necaz care vine -- un timp de necaz așa cum n-a mai fost de când sunt neamurile -- poporul ales al lui Dumnezeu va sta neclintit. Satana și oastea lui nu pot să-i nimicească, deoarece îngerii care excelează prin tărie îi vor ocroti.

Cuvântul lui Dumnezeu către poporul Său este: „Ieșiți din mijlocul lor, și despărțiți-vă, ... nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice.”. „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (2 Corinteni 6, 17.18; 1 Petru 2, 9.) Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie deosebit ca un popor care-I servește Lui pe deplin, din toată inima, neînsușindu-și vreo onoare, și amintindu-și că printr-un legământ cât se poate de solemn, s-au legat să servească Domnului și numai Lui.

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: «Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: Să nu care cumva să nu țineți Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta, va fi nimic din mijlocul poporului său. Să lucrezi șase zile; dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă, închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului, va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi

între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat»”. (Exod 31, 12-17.)

Nu ne arată aceste cuvinte pe noi ca popor declarat al lui Dumnezeu? Nu ne declară ele că atât cât va fi timpul, trebuie să ținem cu drag la deosebirea sfântă, denominațională, care a fost așezată asupra noastră? Copiii lui Israel trebuie să țină Sabatul în toate generațiile lor, „ca un legământ veșnic”. Sabatul nu și-a pierdut nici una din însemnările lui. El este semnul dintre Dumnezeu și poporul Lui, și așa va fi pururea.

Capitolul 2

Chemați pentru a fi martori

Într-un sens special, adventiștii de ziua a șaptea au fost puși în lume ca străjeri și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume ce piere. Asupra lor luminează lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor le-a fost dată o lucrare de cea mai mare însemnătate -- proclamarea primei, a doua și a treia solii îngerești. Nu e o altă lucrare de o așa mare importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.

Adevărurile cele mai solemne, încredințate vreodată celor muritori, ne-au fost date nouă să le vestim lumii. Proclamarea acestor adevăruri trebuie să fie lucrarea noastră. Lumea trebuie să fie avertizată și poporul lui Dumnezeu trebuie să fie sincer față de sarcina încredințată lui. Ei nu trebuie să se angajeze în speculații, nici nu trebuie să intre în legături de afaceri cu necredincioșii, deoarece aceasta i-ar împiedica în lucrarea încredințată lor de Dumnezeu.

Hristos spune poporului Său: „Voi sunteți lumina lumii”. (Matei 5, 14.) Nu e lucru de mică importanță că sfaturile și planurile lui Dumnezeu le-au fost descoperite atât de clar. Acesta e un privilegiu minunat de a fi în stare să înțelegi voia lui Dumnezeu, așa cum e descoperită în cuvântul sigur al profeției. Acesta așează asupra noastră o grea răspundere. Dumnezeu așteaptă ca noi să împărtășim altora cunoștința pe care El ne-a dat-o. Este scopul Său ca unelte dumnezeiești și omenești să se unească la proclamarea soliei de avertizare.

În măsura în care se extind ocaziile sale, fiecare om care a primit lumina adevărului este sub aceeași răspundere ca și profetul lui Israel căruia i s-a adresat cuvântul: „Fiul omului, te-am pus străjer peste casa lui Israel. Tu trebuie să asculți Cuvântul care iese din gura Mea, și să-i înștiințezi din partea Mea. Când zic celui Rău: «Răule, vei muri negreșit!» Și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela va muri în nelegiuirea lui, dar sângele îl voi cere din mâna ta. Dar dacă vei înștiința pe cel rău, ca să se întoarcă de la calea lui, și el nu se va întoarce, va muri în nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul”. (Ezechiel 33, 7-9.)

Să așteptăm noi oare până la împlinirea profețiilor cu privire la sfârșit ca de-abia atunci să spunem ceva cu privire la ele? De ce valoare vor mai fi atunci cuvintele noastre? Să așteptăm noi oare până când judecățile lui Dumnezeu vor cădea asupra călcătorului de Lege, ca de abia atunci să-i spunem cum să le evite? Unde este credința noastră în Cuvântul lui Dumnezeu? Trebuie oare să vedem cum se împlinesc cele prezise ca de-abia atunci să credem ce a spus El? În raze clare și distincte, lumina a venit la noi, arătându-ne că ziua cea mare a Domnului este aproape, „este chiar la ușă”. Să căutăm să citim și să înțelegem înainte de a fi prea târziu.

Noi trebuie să fim canale consacrate, prin care viața cerească să se transmită altora. Duhul sfânt trebuie să anime și să pătrundă întreaga biserică, curățind și legând laolaltă inimi. Cei care au fost înmormântați cu Hristos în botez trebuie să se ridice la înnoirea vieții, dând o vie imagine a vieții lui Hristos. Asupra noastră a fost pusă o sarcină sfântă. Ne-a fost dată însărcinarea: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Matei 28, 19.20.) Voi sunteți consacrați lucrării de a face cunoscut Evanghelia mântuirii. Perfectiunea cerului urmează să fie puterea voastră.

O viață sfântă

Nu numai prin predicarea adevărului, nu numai prin distribuirea de literatură trebuie să fim martori pentru Dumnezeu. Să ne aducem aminte că o viață creștină e argumentul cel mai puternic ce poate fi adus în favoarea creștinismului și că un caracter creștin de mică valoare face mai mult rău în lume decât caracterul omului din lume. Nici toate cărțile scrise nu pot răspunde scopului unei vieți sfinte. Oamenii vor crede nu ceea ce predică deserventul cultic, ci ceea ce trăiește biserica. Prea adesea, influența predicii ținute de la amvon e combătută de predica ținută în viața celor care pretind a fi adepți ai adevărului.

Scopul lui Dumnezeu este acela de a Se proslăvi în poporul Său în fața lumii. El așteaptă ca aceia care poartă Numele lui Hristos să-L reprezinte în gândire, în cuvânt și în faptă. Gândurile lor trebuie să fie curate și cuvintele lor nobile și înălțătoare, atrăgându-i pe cei din jur tot mai aproape de Mântuitorul. Religia lui Hristos trebuie să fie întreșesută cu tot ceea ce ei fac și spun. Fiecare tranzacție de afaceri a lor trebuie să fie înmiresmată de prezența lui Dumnezeu.

Păcatul e ceva odios. El a stricat frumusețea morală a unui mare număr de îngeri. A pătruns în lumea noastră și aproape a șters chipul moral al lui Dumnezeu din om. Dar în marea Lui iubire, Dumnezeu a prevăzut o cale pe care omul poate să recâștige poziția de la care a căzut când a cedat ispititorului. Hristos a venit pentru a sta la conducerea omenirii, pentru a lucra în favoarea noastră un caracter desăvârșit. Cei care Îl primesc sunt născuți din nou.

Hristos a văzut neamul omenesc prin lucrarea puternicei creșteri a păcatului, posedat de domnul puterii văzduhului și cheltuind o forță uriașă în isprăvi ale răului. El a văzut că o forță și mai tare trebuie să întâmpine și să-l înfrângă pe Satana. „Acum are loc”, spunea El, „judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.” (Ioan 12, 31.) El a văzut, de asemenea că, dacă ființele omenești credeau în El, lor urma să li se dea putere împotriva oștirii îngerilor căzuți, al căror nume e legiune. Hristos și-a întărit sufletul cu gândul că, prin sacrificiul minunat pe care era gata să-l facă, stăpânitorul lumii acesteia urma să fie aruncat afară, iar bărbații și femeile să fie așezați în situația ca, prin harul lui Dumnezeu, să poată recâștiga ceea ce pierduseră.

Viața pe care Hristos a trăit-o în lumea acesta, bărbații și femeile o pot trăi prin puterea Lui și sub îndrumarea Lui. În lupta lor cu Satana, ei pot avea tot ajutorul pe care El l-a avut. Ei pot fi mai mult decât biruitori prin Acela care i-a iubit și S-a dat pe Sine pentru ei.

Viața celor care mărturisesc a fi creștini, dar care nu trăiesc viața lui Hristos, e o bătaie de joc la adresa religiei. Fiecare persoană al cărei nume e scris în registrul bisericii are obligația de a-L reprezenta pe Hristos, dând pe față podoaba launtrică a unui duh blând și liniștit. Ei trebuie să fie martorii Lui, făcând cunoscut avantajele umblării și lucrării, așa cum le-a dat exemplul Hristos. Adevărul pentru acest timp trebuie să apară în puterea lui în viața aceluia care-l cred și trebuie să fie transmis lumii. Credincioșii trebuie să reprezinte în viața lor puterea Lui de a sfinți și înnobila.

Reprezentanți ai lui Hristos

Locuitorii Universului ceresc așteaptă ca urmașii lui Hristos să lumineze ca lumini în lume. Ei urmează să dea pe față puterea harului pe care, ca să-l dea oamenilor, Hristos a murit. Dumnezeu așteaptă ca aceia care mărturisesc a fi creștini să descopere

în viața lor cea mai înaltă dezvoltare a creștinismului. Ei sunt reprezentanți recunoscuți ai lui Hristos și trebuie să arate că creștinismul e o realitate. Ei trebuie să fie oameni ai credinței, oameni ai curajului, oameni cu tot sufletul, care, fără discuție, se încred în Dumnezeu și în făgăduințele Lui.

Toți cei care urmează să intre în cetatea lui Dumnezeu trebuie ca în cursul vieții lor pământești să-L prezinte pe Hristos în comportarea lor. Tocmai aceasta îi face soli ai lui Hristos, martorii Lui. Ei trebuie să aducă o mărturie clară, hotărâtă, tuturor practicilor rele, îndreptând atenția păcătoșilor la Mielul lui Dumnezeu, care îndepărtează păcatele lumii. El dă tuturor celor care-L primesc putere de a deveni copii ai lui Dumnezeu. Renașterea este singura cale prin care noi putem intra în cetatea lui Dumnezeu. Ea este strâmtă, și poarta pe care urmează să intrăm e îngustă, dar pe ea trebuie să conducem bărbați, femei și copii, învățându-i că, pentru a fi mântuiți, trebuie să aibă o inimă nouă și un duh nou. Vechile trăsături de caracter ereditare trebuie să fie biruite. Dorințele firești ale sufletului trebuie să fie schimbate. Orice înșelăciune, orice falsificare, orice vorbire de rău trebuie să fie înlăturate. Viața cea nouă care îi face pe bărbați și pe femei să fie asemenea lui Hristos, trebuie să fie trăită.

Aderarea stăruitoare la adevăr

Nu trebuie să fie prefăcătorie în viața celor care au de dus o solie atât de sfântă și de solemnă cum avem noi. Lumea îi privește pe adventiștii de ziua a șaptea, deoarece cunoaște ceva despre mărturisirea lor de credință, despre înaltele lor idealuri și, când îi vede pe aceia care nu trăiesc potrivit cu mărturisirea lor, arată la ei cu dispreț.

Aceia care-L iubesc pe Isus vor aduce totul în viața lor în armonie cu voința Lui. Ei au ales să fie de partea Domnului și viața lor trebuie să stea în contrast viu cu viața oamenilor din lume. Ispititorul va veni cu toate lingușirile și mituirile lui, zicând: „Toate acestea ți le voi da ție, dacă te vei închina mie”. Dar ei știu că el nu are nimic vrednic de a fi primit și refuză a ceda la ispitele sale. Prin harul lui Dumnezeu, ei sunt făcuți în stare să păstreze neîntinată curăția lor față de principii. Îngeri sfinți sunt chiar alături de ei, iar Hristos e descoperit în statornica lor aderare la adevăr. Ei sunt slujitori ai lui Hristos, gata oricând să facă voia Lui, dând ca martori sinceri o mărturie hotărâtă în favoarea adevărului. Ei arată că există o putere spirituală, care-i poate face în stare pe bărbați și pe femei să nu se abată nici cu un deget de la adevăr și dreptate chiar și pentru toate darurile pe care oamenii le-ar putea acorda. Unii ca aceștia, oriunde ar fi, vor fi

onorați de cer, deoarece și-au conformat viața lui Dumnezeu, fără să se îngrijească de sacrificiile ce sunt chemați să le facă.

O solie mondială

Lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său nu trebuie să fie reținută înăuntrul bisericilor care deja cunosc adevărul. Ea trebuie să fie dusă pretutindeni în locurile întunecate ale pământului. Aceia care umblă în lumină, așa cum Hristos este lumină, vor conlucra cu Mântuitorul, descoperind altora aceea ce El le-a descoperit. Intenția lui Dumnezeu este ca adevărul pentru acest timp să fie făcut cunoscut la orice seminție, neam, limbă și popor. În lumea de astăzi, bărbații și femeile sunt absorbiți de alergarea după câștig lumesc și plăcere lumească. Sunt mii care nu folosesc nici timp, nici gând pentru mântuirea sufletului. A sosit timpul când solia apropiatei veniri a lui Hristos trebuie să răsunе pretutindeni în lume.

Semne fără greș, neînșelătoare, atrag atenția la apropierea sfârșitului. Avertizarea trebuie să se dea în tonuri sigure. Trebuie să se pregătească pentru venirea Prințului Păcii pe norii cerului. E mult de făcut în orașele care încă nu au auzit adevărul pentru timpul de față. Noi nu trebuie să înființăm instituții care să rivalizeze în mărime și splendoare cu instituțiile lumii, ci în Numele Domnului, cu stăruință și cu zel neistovit, pe care Hristos le-a adus în lucrările Sale, trebuie să ducem mai departe lucrarea Domnului.

Ca popor, avem mare nevoie să ne smerim inimile înaintea lui Dumnezeu, solicitând iertarea Lui pentru neglijența noastră de a împlini însărcinarea Evangheliei. Am făcut centre mari în câteva locuri, lăsând nelucrate multe orașe importante. Să preluăm lucrarea ce ne-a fost rânduită și să proclamăm solia care trebuie să trezească bărbați și femei la un simț al primejdiei lor. Dacă fiecare adventist de ziua a șaptea ar fi făcut lucrarea pusă în sarcina lui, numărul credincioșilor ar fi acum mult mai mare decât este. În toate orașele Americii ar fi persoane care să fi luat aminte la solia de a asculta de Legea lui Dumnezeu.

În unele locuri, solia cu privire la ținerea Sabatului a fost prezentată cu claritate și putere, în timp ce alte locuri au fost lăsate fără avertizare. Oare nu se vor trezi aceia care cunosc adevărul la răspunderea care zace asupra lor? Fraților, voi nu vă puteți îngădui să vă angrenați în întreprinderi și interese lumești. Nu vă puteți permite să neglijați

însărcinarea pe care v-a dat-o Mântuitorul.

Totul în Univers îi cheamă pe aceia care cunosc adevărul să se consacre fără rezervă proclamării lui, așa cum le-a fost făcut cunoscut în solia îngerului al treilea. Ceea ce vedem și auzim ne cheamă la datoria noastră. Lucrarea agenților lui Satana îl cheamă pe fiecare creștin să-și facă datoria.

Felul de lucrători necesari

Lucrarea dată nouă e mare și importantă și în ea sunt necesari oameni înțelepți, oameni neegoști, oameni care înțeleg ce înseamnă a te consacra unui efort neegoist de a mântui suflete. Dar pentru serviciu, nu e nevoie de oameni care sunt încropiți, căci pe asemenea oameni Hristos nu-i poate folosi. Sunt necesari bărbați și femei a căror inimă este mișcată de suferința omenească și a căror viață dă dovadă că primesc și dau lumină, viață și har.

Poporul lui Dumnezeu trebuie să-L ajungă de aproape pe Hristos în lepădare de sine și sacrificiu, unica lui țintă fiind aceea de a da lumii întregi solia de har. Unii vor lucra într-un fel, alții în altul, așa cum îi va chema și îi va conduce Domnul. Dar ei toți trebuie să depună eforturi comune, căutând să facă lucrarea un tot desăvârșit. Cu pana și cu glasul, ei trebuie să lucreze pentru El. Cuvântul tipărit al adevărului trebuie să fie tradus în diferite limbi și să fie dus până la marginile pământului.

Inima mea este adesea împovărată, deoarece atât de mulți, care ar putea lucra, nu fac nimic. Ei sunt jucăria ispitelor lui Satana. Fiecare membru al bisericii, care cunoaște adevărul, e așteptat să lucreze cât mai e ziuă, deoarece vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Peste scurt timp, vom înțelege ce înseamnă noaptea aceea. Duhul lui Dumnezeu e întristat și Se retrage de pe pământ. Națiunile sunt mâniate una pe alta. Se fac intense pregătiri pentru război. Noaptea s-a apropiat. Biserica trebuie să se trezească și să pornească să-și facă lucrarea încredințată. Fiecare credincios, educat sau nu, poate să ducă solia.

Veșnicia se întinde înaintea noastră. Perdeaua e gata să se ridice. La ce ne gândim noi când ne agățăm de egoista noastră plăcere de viață tihnită, în timp ce pretutindeni în jurul nostru pier suflete? Au devenit inimile noastre cu totul dure? Nu putem noi vedea și înțelege că avem o lucrare de făcut în folosul altora? Fraților și surorilor, sunteți voi

printre aceia care, deși au ochi, nu văd și, deși au urechi, nu aud? Este oare în zadar că Dumnezeu v-a dat o cunoaștere a voinței Sale? E în zadar că El v-a trimis avertizare după avertizare cu privire la apropierea sfârșitului? Credeți voi declarațiile Cuvântului Său cu privire la ceea ce stă să vină asupra lumii? Credeți voi că judecățile lui Dumnezeu atârnă asupra locuitorilor pământului? Atunci cum puteți sta comozi, fără grijă și indiferenți?

Fiecare zi care trece ne aduce mai aproape de sfârșit. Ne apropiem de sfârșit. Ne apropiem și de Dumnezeu? Veghem noi în vederea rugăciunii? Cei cu care avem de-a face zi după zi au nevoie de ajutorul și de îndrumarea noastră. Ei s-ar putea să fie într-o așa stare sufletească, încât un cuvânt spus la timp va fi înfipt de Duhul Sfânt ca un cui într-un loc sigur. Măine unele dintre sufletele acestea s-ar putea să fie acolo unde să nu mai ajungem la ele niciodată. Care este influența noastră asupra acestor împreună călători? Ce efort facem noi pentru a-i câștiga la Hristos?

Timpul e scurt și forțele noastre trebuie să fie organizate pentru a face o lucrare mai mare. Sunt necesari lucrători care înțeleg mărimea lucrării și care se angajează în ea, nu pentru salariile pe care le primesc, ci din înțelegerea apropierii sfârșitului. Timpul cere o mai mare eficiență și o mai profundă consacrare. O, sunt atât de plină de subiectul acesta, încât strig către Dumnezeu: „Ridică-Te și trimite soli plini de simțul răspunderii lor, soli în ale căror inimi idolatria de sine, care stă la temelia oricărui păcat, a fost crucificată”.

O scenă impresionantă

În viziunile de noapte mi-a trecut pe dinainte o scenă foarte impresionantă. Am văzut un imens glob de foc căzând peste unele clădiri frumoase, pricinuind nimicirea lor instantanee. Am auzit pe cineva spunând: „Noi știam că judecățile lui Dumnezeu vin asupra pământului, dar n-am știut că vor veni atât de curând”. Alții, cu glasuri jalnice, spuneau: „Ați știut! Atunci de ce nu ne-ați spus? Noi n-am știut”. De fiecare parte, auzeam rostite cuvinte asemănătoare de reproș.

M-am trezit într-o mare mâhnire. Din nou am adormit și se părea că sunt într-o mare adunare. Cineva cu autoritate vorbea adunării, înaintea căreia era întinsă o hartă a lumii. El spunea că harta descria via lui Dumnezeu, care trebuia să fie cultivată. Când lumina din cer strălucea asupra cuiva, acela trebuia să reflecte lumina și asupra altora.

Lumini urmau să fie aprinse în multe locuri și de la luminile acestea și alte lumini urmau să fie aprinse.

Se repetau cuvintele: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară, și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte, nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina ca să o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. (Matei 5, 13-16.)

Am văzut raze de lumină strălucind din orașe și sate, și din locurile de sus și cele de jos ale pământului. Cuvântul lui Dumnezeu a fost ascultat, și drept urmare, erau monumente pentru El în fiecare oraș și sat. Adevărul Lui era proclamat pretutindeni în lume.

Apoi, harta acesta a fost îndepărtată și o alta pusă în locul ei. Pe ea, lumina strălucea numai din puține locuri. Restul lumii era în întuneric, numai cu o licărire de lumină ici și colo. Călăuza noastră spunea: „Întunericul acesta este rezultatul faptului că oamenii urmau propria lor cale. Ei au nutrit tendințe spre rău, moștenite sau cultivate. Ei au făcut din punerea la îndoială și căutarea de greșeli ocupația principală a vieții lor. Inima lor nu stă bine cu Dumnezeu. Ei au ascuns lumina lor sub obroc.”

Dacă fiecare ostaș al lui Hristos și-ar fi făcut datoria, dacă fiecare străjer de pe zidurile Sionului ar fi dat cu trâmbița un sunet lămurit, lumea ar fi putut să audă mai de mult solia de avertizare. Dar lucrarea noastră este cu ani în urmă. În timp ce oameni dormeau, Satana a făcut pe furiș un marș asupra noastră.

Punându-ne încrederea în Dumnezeu, noi trebuie să înaintăm, făcând lucrarea Lui fără egoism, în smerită dependență de El, predându-ne pe noi, prezentul și viitorul nostru, înțeleptei Lui providențe, ținând începutul încrederii noastre cu tărie până la sfârșit, aducându-ne aminte că nu din cauza vredniciei noastre primim noi binecuvântările cerului, ci din cauza vredniciei lui Hristos și a primirii din partea noastră, prin credința în el, a harului îmbelșugat al lui Dumnezeu.

Capitolul 3

Lucrarea misionară internă

Dumnezeu așteaptă serviciu personal de la fiecare dintre aceia cărora El le-a încredințat o cunoaștere a adevărului pentru acest timp. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine, dar toți pot fi misionari în patrie, în familiile lor și în vecinătățile lor. Sunt multe căi prin care membrii bisericii pot transmite solia celor din jurul lor. Una dintre cele mai cu succes este trăirea unei vieți serviabile, neegoiste, creștine. Aceia care luptă lupta vieții din greu pot fi înviorați și întăriți prin mici atenții care nu costă nimic. Cuvinte amabile spuse simplu, mici atenții oferite, vor alunga norii ispitei și ai îndoielii, care se adună asupra sufletului. Adevărata simpatie creștină, exprimată din inimă, făcută cu simplitate, are putere să deschidă inimile care au nevoie de atingerea simplă, delicată, a spiritului lui Hristos.

Hristos primește, și cât de bucuros, orice ființă omenească ce I se predă. El aduce ceea ce este omenească în unire cu ceea ce este divin, pentru ca să poată comunica lumii tainele iubirii întrupate. Vorbiți despre ea, rugați-vă pentru ea, cântați-o, umpleți lumea cu solia adevărului Său, și stăruțiți în înaintare în regiunile mai îndepărtate.

Ființe inteligente cerești așteaptă să conlucreze cu unelte omenești, pentru ca să poată descoperi lumii ce pot deveni ființele omenești și ce pot, prin influența lor, realiza pentru salvarea de suflete care sunt gata să piară. Acela care este cu adevărat convertit va fi atât de plin de iubirea lui Dumnezeu, încât va dori să împărtășească altora bucuria pe care el însuși o posedă. Domnul dorește ca biserica Sa să arate lumii frumusețea sfințeniei. Ea trebuie să demonstreze puterea religiei creștine. Cerul trebuie să se reflecte în caracterul creștinului. Cântarea de recunoștință și laudă trebuie să fie auzită de cei din întuneric. Pentru vestea cea bună a Evangheliei, pentru făgăduințele și asigurările ei, noi trebuie să ne exprimăm recunoștința, căutând să facem bine altora. Săvârșirea acestei lucrări va aduce raze de dreptate cerească sufletelor obosite, descumpănite și suferinde. Ea e ca un izvor deschis pentru călătorul istovit de drum, însetat. La fiecare lucrare de îndurare, la fiecare lucrare de iubire, îngerii ai lui Dumnezeu sunt de față.

Exemplul nostru

Lucrarea lui Hristos trebuie să fie exemplul nostru. Fără încetare, El a mers încoace și încolo, făcând bine. În templu și în sinagogi, pe străzile orașelor, în piețe și în ateliere, la marginea lacului și printre dealuri, El predica Evanghelia și-i vindeca pe bolnavi. Viața Lui era o viață de serviciu neegoist și trebuie să fie manualul nostru de lucru. Iubirea Lui duioasă și milostivă muștră egoismul și lipsa noastră de simpatie.

Oriunde mergea Hristos, El împrăștia binecuvântări pe cărarea Sa. Cât de mulți dintre cei care pretind a crede în El au învățat lecțiile Lui de amabilitate, de milă duioasă, de iubire neegoistă? Ascultați glasul Lui cum vorbește celor slăbiți, oboșiți, neajutorați: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. (Matei 11, 28.) Nu era nici o oboseală a răbdării Sale, nici o înăbușire a iubirii Sale.

Hristos ne invită să lucrăm cu răbdare și stăruință pentru miile de oameni care mor în păcatele lor, împrăștiați prin toate țările, ca niște epave pe un țărm pustiu. Aceia care se împărtășesc de slava lui Hristos, trebuie să se împărtășească și de lucrarea Lui, ajutându-i pe cei slabi, pe cei nenorociți și pe cei descurajați.

Aceia care pornesc la lucrarea aceasta trebuie să facă din viața lui Hristos studiul lor neîntrerupt. Ei să fie în mod intens zeloși, folosind fiecare însușire în slujba Domnului. Rezultate valoroase vor veni în urma efortului sincer, neegoist. De la Marele Învățător, lucrătorii vor primi educația cea mai aleasă. Dar aceia care nu împărtășesc lumina pe care au primit-o își vor da seama într-o zi că au suferit o înspăimântătoare pagubă.

Ființele omenești nu au dreptul de a gândi că e o limită a eforturilor pe care ei trebuie să le facă în lucrarea de salvare de suflete. A oboșit Hristos vreodată în lucrarea Sa? S-a dat El vreodată înapoi de la sacrificiu și suferință? Membrii bisericii trebuie să depună eforturi continue, stăruitoare, pe care El le-a depus. Ei trebuie să fie totdeauna gata să sară la acțiune în ascultare de poruncile Domnului. Oriunde vedem un lucru care așteaptă să fie făcut, noi trebuie să ne apucăm de el și să-l facem privind fără încetare la Isus. Dacă membrii bisericii noastre ar lua aminte la această instrucțiune, sute de suflete ar fi câștigate la Isus. Dacă fiecare membru al bisericii ar fi un misionar viu, Evanghelia ar fi repede proclamată în toate țările, la toate popoarele, națiunile și limbile.

Rezultatele efortului din toată inima

Talente sfințite să fie aduse în lucrarea de proclamare a adevărului pentru acest timp. Dacă forțele inamicului câștigă biruința acum, acesta va fi din cauză că comunitățile neglijează lucrarea dată lor de Dumnezeu. De ani de zile, lucrarea a fost ținută înaintea noastră, dar mulți au dormit. Dacă adventiștii de ziua a șapte se vor trezi acum și vor face lucrarea rânduită lor, adevărul va fi prezentat orașelor noastre neglijate, în trăsături clare, distincte, și în puterea Duhului.

Când se face lucrare din toată inima, se va vedea eficacitatea harului lui Hristos. Străjerii de pe zidurile Sionului trebuie să fie complet trezi și să-i trezească și pe alții. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie atât de zelos și de credincios în lucrarea Lui, încât orice egoism să fie înlăturat din viața lui. Lucrătorii Lui vor vedea atunci ochi către ochi, și brațul Domnului, puterea care a fost văzută în viața lui Hristos, se va da pe față. Încrederea va fi refăcută, și va fi unire în biserică în toate rândurile noastre.

Diferite feluri de lucrare

Domnul îl cheamă pe poporul Său să îndeplinească diferite lucrări. Cei care se găsesc pe drumurile mari sau pe cele laterale ale vieții trebuie să audă solia Evangheliei. Membrii bisericii urmează să facă lucrare de evanghelizare în casele vecinilor lor, care n-au primit încă depline dovezi cu privire la adevărul pentru acest timp.

Dumnezeu cheamă familii creștine să meargă în localități care sunt în întuneric și rătăcire, și să lucreze cu înțelepciune și stăruitor pentru Domnul. Se cere sacrificiu de sine pentru a răspunde la această chemare. În timp ce mulți așteaptă ca orice obstacol să fie înlăturat, suflete pier fără nădejde și fără Dumnezeu, în lume. Mulți, foarte mulți, de dragul unor foloase lumești, de dragul adunării de cunoștințe științifice, se aventurează în regiuni primejdioase și îndură greutăți și lipsuri. Unde sunt aceia care sunt gata să facă aceasta din dorința de a vorbi altora despre Mântuitorul? Unde sunt bărbații și femeile care se vor muta în regiuni care au nevoie de Evanghelie, pentru ca să poată îndrepta atenția celor din întuneric la Mântuitorul?

Răspândirea publicațiilor noastre

Mulți din poporul lui Dumnezeu trebuie să meargă cu publicațiile noastre în locuri unde solia îngerului al treilea nu a pătruns încă. Cărțile noastre trebuie să fie

publicate în limbi diferite. Cu aceste cărți, oamenii smeriți și credincioși urmează să meargă în calitate de colportori-evangheliști, ducând adevărul celor care altminteri nu ar fi luminați. Aceia care pornesc la acest fel de lucrare trebuie să fie pregătiți să facă lucrarea misionară medicală. Bolnavii și suferinzii trebuie să fie ajutați. Mulți dintre aceia pentru care se face această lucrare de îndurare vor asculta și accepta cuvintele vieții.

Lucrarea colportorului evanghelist, a cărui inimă e îmbibată de Duhul Sfânt, e bogată în minunate posibilități pentru bine. Prezentarea adevărului, în iubire și simplitate, din casă în casă, e în armonie cu instrucțiunile pe care Hristos le-a dat ucenicilor Săi când i-a trimis în primul lor turneu misionar. Prin cântări de laudă, prin rugăciuni umile, sincere, mulți vor fi influențați. Lucrătorul divin va fi de față pentru a transmite convingere inimilor. „Eu sunt cu voi în toate zilele” e făgăduința Sa. Cu asigurarea prezenței statornice a unui astfel de ajutor, noi putem lucra cu credință, nădejde și curaj.

Din oraș în oraș, din țară în țară, ei urmează să ducă publicațiile care conțin făgăduința apropiatei veniri a Mântuitorului. Publicațiile acestea trebuie să fie traduse în toate limbile, deoarece Evanghelia trebuie să fie predicată la toți. Fiecărui lucrător, Hristos îi făgăduiește eficiența divină, care va face din osteneala lui un succes.

Aceia care au cunoscut de multă vreme adevărul au nevoie să-L caute pe Domnul cât se poate de zelos, pentru ca inimile lor să poată fi umplute cu hotărârea de a lucra pentru vecinii lor. Fraților și surorilor, vizitați-i pe aceia care locuiesc în apropiere de voi și, prin simpatie și amabilitate, căutați să le influențați inimile. Asigurați-vă că lucrați într-un chip care va înlătura prejudecata în loc de a crea. Și aduceți-vă aminte că aceia care cunosc adevărul pentru acest timp, și totuși își restrâng eforturile la propriile lor biserici, refuzând de a lucra pentru vecinii lor neconvertiți, vor fi trași la răspundere pentru datorii neîmplinite.

Împrumutați vecinilor voștri unele din cărțile noastre mai mici. Dacă interesul lor e trezit, luați unele din cărțile mai mari. Arătați-le Parabolele Domnului nostru Isus Hristos. Povestiți-le istoricul apariției ei, și întrebați-i dacă nu doresc un exemplar. Dacă au deja, întrebați-i dacă doresc să citească și alte cărți asemănătoare. Dacă e cu putință, căutați un prilej de a-i învăța adevărul. Pe la toate apele voi trebuie să semănați semințele adevărului, deși nu știți care va izbuti, aceasta sau aceea.

Lucrarea din casă în casă

În multe state sunt așezări de fermieri harnici și înstăriți, care n-au avut încă adevărul pentru timpul de față. Astfel de locuri ar trebui să fie lucrate. Membrii laici să se apuce de acest fel de slujire. Împrumutând sau vânzând cărți, distribuind reviste și ținând lecturi biblice, membrii noștri laici ar putea face mult în vecinătățile lor. Plini de iubire pentru suflete, ei ar putea să proclame solia cu o așa putere, încât mulți să fie convertiți.

Doi lucrători biblici stăteau pe scaune într-o familie. Cu Biblia deschisă în fața lor, ei prezentau pe Domnul Isus Hristos, ca Mântuitorul care iartă păcatele. Rugăciuni zeloase erau înălțate către Dumnezeu și inimi erau înduioșate și supuse prin influența Duhului lui Dumnezeu. Rugăciunile lor erau rostite cu proștețime și putere. În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu era explicat, am văzut că o lumină blândă, iradiantă, lumina Scripturile, și am zis, încet: „Ieși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa”. (Luca 14, 23.)

Lumina prețioasă era transmisă din vecin în vecin. Altare familiale, care fuseseră dărâmate, erau din nou ridicate, și mulți erau convertiți.

Fraților și surorilor, predați-vă Domnului pentru lucrare. Nu lăsați nici o ocazie să treacă nefolosită. Vizitați-i pe bolnavi și pe suferinzi și arătați un interes amabil față de ei. Dacă e cu putință, faceți ceva ca ei să se simtă mai bine. Prin mijloacele acestea, puteți să le influențați inima și să le roștiți un cuvânt pentru Hristos.

Numai veșnicia va da la iveală cât de cuprinzător poate fi un astfel de mod de lucrare. Alte căi de a se face de folos se vor deschide înaintea celor ce sunt dispuși să împlinească datoria care este cea mai aproape de ei. Nu de oratori învățați și elocvenți e nevoie acum, ci de bărbați și femei, umili, care au învățat de la Hristos din Nazaret să fie blânzi și smeriți cu inima și care, punându-și nădejdea în puterea Lui, vor merge la drumuri și la garduri pentru a face invitația: „Veniți, căci iată că toate sunt gata”. (Luca 14, 17.)

Aceia care se pricep la lucrările agricole, la lucrarea pământului, aceia care pot să construiască clădiri simple, modeste, pot să dea ajutor. Ei pot face o lucrare bună și, în

același timp, să arate în caracterul lor standardul înalt pe care poporul acesta are privilegiul să-l obțină. Fermieri, financiari, constructori, și cei iscusiți la diferite meserii, să meargă în câmpurile neglijate, să amelioreze pământul, să înființeze industrii, să pregătească locuințe modeste pentru sine și să dea vecinilor lor o cunoaștere a adevărului pentru acest timp.

Lucru pentru femei

E un larg câmp de serviciu atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Bucătăreasa pricepută, croitoreasa, infirmiera, ajutorul tuturor e necesar. Membrii familiilor sărace să fie învățați cum să gătească mâncarea, cum să-și facă și cum să-și cârpească îmbrăcămintea, cum să îngrijească de bolnavi, cum să îngrijească bine de căminul lor. Chiar și copiii să fie învățați să facă mici comisioane din iubire și milă pentru cei mai puțin fericiți ca ei.

Căminul, un câmp misionar

Părinții să nu uite marele câmp misionar, care zace în fața lor în cămin. În copiii încredințați ei, fiecare mamă are o sarcină sfântă de la Dumnezeu. „Ia acest fiu, această fiică”, zice Dumnezeu, „și crește-l pentru Mine. Dă-i un caracter lucrat după chipul unui palat, ca să strălucească pururea în curțile Domnului”. Lumina și slava care luminează de la tronul lui Dumnezeu odihnește asupra mamei credincioase când se străduiește să-și educe copiii spre a rezista la influența răului.

Un loc pentru fiecare

E un lucru serios, pe care fiecare pereche de mâini să-l facă. Fiecare mișcare să contribuie la înălțarea omenirii. Sunt atât de mulți care au nevoie să fie ajutați. Inima aceluia care trăiește, nu pentru ca să-și placă sieși, ci pentru ca să fie o binecuvântare pentru aceia care au atât de puține binecuvântări, va tresălta de satisfacție. Orice om care nu lucrează să se trezească și să înfrunte realitățile vieții. Luați Cuvântul lui Dumnezeu și cercetați-i paginile. Dacă sunteți împlinitori ai Cuvântului, viața va fi pentru voi o realitate vie și veți descoperi că răsplata e îmbelșugată.

Domnul are un loc pentru fiecare în marele Său plan. Talente care nu sunt trebuincioase nu se dau. Să zicem că talentul e mic. Dumnezeu are un loc și pentru el, și

acel talent unic, dacă e folosit cu credincioșie, va face exact lucrarea pe care Dumnezeu intenționează ca el să o facă.

Talentele modestului locuitor al unei căsuțe sunt necesare în lucrarea din casă în casă, și poate realiza mai mult în această lucrare decât darurile strălucite.

O mie de uși, de posibilități de a fi de folos, sunt deschise înaintea noastră. Ne plângem de resursele sărăcicioase, care ne stau la îndemână în timpul de față, în timp ce cereri urgente ne presează cerând mijloace și oameni. Dacă am fi cu adevărat zeloși, chiar acum am putea înmulți resursele de o sută de ori. Egoismul și satisfacerea plăcerilor personale stăvilesc drumul.

Membri ai bisericii, lăsați lumina voastră să strălucească. Lăsați glasul vostru să fie auzit în rugăciune umilă, în mărturie, împotriva necumpătării, nebuniei și distracțiilor acestei lumi și în proclamarea adevărului pentru timpul de față. Vocea voastră, influența voastră, timpul vostru -- toate aceste daruri sunt de la Dumnezeu și trebuie să fie folosite la câștigarea de suflete la Hristos. Vizitați-vă vecinii și dați pe față interes pentru salvarea sufletului lor. Treziți orice energie spirituală la acțiune. Spuneți celor pe care-i vizitați că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Domnul Isus Hristos va deschide ușa inimii lor, și va face asupra sufletului lor impresii dăinuitoare.

Străduiți-vă să-i treziți pe bărbați și pe femei din insensibilitatea lor spirituală. Spuneți-le cum L-ați găsit voi pe Isus și cât de fericiți sunteți de când ați căpătat o experiență în serviciul Lui. Spuneți-le ce binecuvântare primiți când ședeți la picioarele lui Isus și învățați lucruri prețioase din Cuvântul Lui. Spuneți-le despre bucuria și fericirea care există în viața de creștin. Cuvintele voastre calde și fierbinți îi vor convinge că ați găsit mărgăritarul de mult preț. Cuvintele voastre vesele, încurajatoare arată că voi ați aflat fără îndoială calea mai înaltă. Aceasta este adevărata lucrare misionară, și când e făcută, mulți se vor trezi ca dintr-un vis.

Chiar și atunci când sunt prinși în lucrarea lor zilnică, poporul lui Dumnezeu îi poate conduce pe alții la Hristos. și când fac lucrul acesta, vor avea asigurarea scumpă că Mântuitorul e strâns alături de ei. Ei n-au nevoie să-și închipuie că sunt lăsați să depindă de propriile lor slabe eforturi. Hristos le va da cuvinte pe care să le spună și care vor răcori, vor îmbărbăta și vor întări bieteile suflete frământate, care se găsesc în întuneric. Însăși credința lor se va întări, când își vor da seama că făgăduința

Mântuitorului se împlinește. Nu numai că sunt o binecuvântare pentru alții, dar lucrarea pe care ei o fac pentru Hristos le aduce chiar lor binecuvântarea.

Sunt mulți care pot face și care ar trebui să facă lucrarea despre care am vorbit. Fratele meu, sora mea, ce faceți pentru Hristos? Căutați voi să fiți o binecuvântare pentru alții? Rostesc buzele voastre cuvinte de amabilitate, simpatie și iubire? Faceți voi eforturi zeloase spre a-i câștiga pe alții la Mântuitorul?

Rezultatul neglijenței de a lucra

Comparativ, puțină lucrare misionară se face, dar care este rezultatul? Adevărurile pe care le-a dat Hristos nu sunt învățate. Mulți din poporul lui Dumnezeu nu cresc în har. Mulți sunt într-o stare sufletească neplăcută, de nemulțumire. Aceia care nu-i ajută pe alții să vadă însemnătatea adevărului pentru timpul de față trebuie să se simtă nemulțumiți cu ei înșiși. Satana se folosește de această latură a experienței lor și-i mână la critică și căutare de greșeli. Dacă ei ar fi sânguincios angajați în cunoașterea și împlinirea voinței lui Dumnezeu, ar simți o așa povară pentru sufletele care pier, o așa frământare sufletească, încât n-ar putea fi opriti de a împlini însărcinarea: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. (Marcu 16, 15.)

Un apel pentru efort deosebit

Domnul cheamă pe poporul Său să se trezească din somn. Sfârșitul tuturor lucrurilor e aproape. Când cei care cunosc adevărul vor fi împreună lucrători cu Dumnezeu, se vor da pe față roadele neprihănirii. Prin descoperirea iubirii lui Dumnezeu în efort misionar, mulți vor fi treziți pentru a vedea păcătoșenia propriului lor fel de purtare. Ei vor vedea că, în trecut, egoismul lor i-a descalificat de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Manifestarea iubirii lui Dumnezeu, așa cum e văzută în slujirea neegoistă pentru alții, va fi mijlocul de a conduce multe suflete să creadă Cuvântul lui Dumnezeu exact cum e scris.

Dumnezeu dorește să-l reînvioreze pe poporul Său prin darul Duhului Sfânt, botezându-i din nou în iubirea Lui. Nu e nevoie de lipsa Duhului Sfânt în biserică. După înălțarea lui Hristos, Duhul Sfânt a venit asupra ucenicilor care așteptau, se rugau și credeau, cu o plinătate și o putere care au mișcat fiecare inimă. În viitor, pământul trebuie să fie luminat cu slava lui Dumnezeu. O influență sfântă urmează să pornească

în lume de la aceia care sunt sfințiți prin adevăr. Pământul urmează să fie încercuit cu o atmosferă de har. Duhul Sfânt urmează să lucreze asupra inimilor omenești, luând lucrurile lui Dumnezeu și arătându-le oamenilor.

Familii misionare

Mult mai mult s-ar putea face pentru Hristos, dacă toți cei care au lumina adevărului ar practica adevărul. Sunt familii întregi care ar putea fi misionari, angajându-se în lucrare personală, muncind pentru Domnul cu mâini harnice și creiere active, inventând noi metode pentru succesul lucrării Sale. Există bărbați și femei zeloși, cu bun simț și cu inima caldă, care ar putea face mult pentru Hristos, dacă s-ar preda lui Dumnezeu, apropiindu-se de El și căutându-L cu toată inima.

Fraților și surorilor, luați parte activă la lucrarea de salvare de suflete. Lucrarea aceasta va da viață și vigoare puterilor intelectuale și spirituale. Lumina de la Hristos va străluci în minte. Mântuitorul va locui în inima voastră, și în lumina Lui veți vedea lumină.

Consacrați-vă cu totul lucrării lui Dumnezeu. El e tăria voastră și El va fi la dreapta voastră, ajutându-vă să împliniți planurile Lui pline de îndurare. Prin lucrare personală, căutați să-i influențați pe cei din jurul vostru. Faceți cunoștință cu ei. Predicarea nu va face lucrarea care necesită să fie făcută. Îngeri de la Dumnezeu vă însoțesc în locuințele celor pe care îi vizitați. Lucrarea aceasta nu se poate face prin delegație dată altuia. Bani împrumutați sau dați nu o pot săvârși. Predicile nu o vor face. Prin vizitarea oamenilor, prin vorbirea, rugăciunea și simpatizarea cu ei, veți câștiga inimi. Aceasta este lucrarea misionară de cel mai înalt grad pe care o puteți face. Pentru a o face, aveți nevoie de credință hotărâtă și stăruitoare, de răbdare neobosită și de o adâncă iubire pentru suflete.

Căutați să găsiți intrare la oamenii în vecinătatea cărora trăiți. Când le vorbiți despre adevăr, folosiți cuvinte de simpatie creștină. Aduceți-vă aminte că Domnul Isus este Maestrul lucrător. El udă sămânța semănată. El pune în mintea voastră cuvinte care vor mișca inimi. Așteptați-vă că Dumnezeu va susține pe lucrătorul consacrat, neegoist. Ascultare, credință copilărească, încrederea în Dumnezeu -- acestea vor aduce pace și bucurie. Lucrați dezinteresat, iubitor, răbdător, pentru toți cei cu care veniți în contact. Nu dovediți nici o nerăbdare. Nu roștiți nici un cuvânt lipsit de bunătate. Lăsați ca

iubirea lui Hristos să fie în inima voastră, legea bunătății pe buzele voastre.

E un mister că nu sunt sute la lucru acolo unde acum nu e decât unul. Universul cereșc e uimit de apatia, răceala și nepăsarea celor care mărturisesc a fi fii și fiice ale lui Dumnezeu. În adevăr, e o putere vie. Mergeți în credință să proclamați adevărul așa cum l-ați crezut. Lăsați ca aceia pentru care lucrați să vadă că pentru voi El este o realitate vie.

Dezvoltare prin serviciu

Aceia care își predau viața unei serviri creștine cunosc ce înseamnă adevărata fericire. Interesele și rugăciunile lor se întind dincolo de eul personal. Ei înșiși cresc atunci când caută să-i ajute pe alții. Ei se familiarizează cu cele mai mari planuri, cu cele mai înflăcărate acțiuni cutezătoare, și ce pot face ei decât să crească atunci când se așează în canalul divin al luminii și binecuvântării? Unii ca aceștia primesc înțelepciune din cer. Ei ajung să se identifice din ce în ce mai mult cu Hristos în toate planurile Lui. Nu e prilej pentru stagnare spirituală. Ambiția egoistă și slujirea de sine sunt mustrate prin contactul constant cu interesele absorbitoare, aspirațiile înălțătoare, care aparțin de activitățile înalte și sfinte.

Capitolul 4

Nevoia de efort zelos

În puterea Duhului, servii, delegați ai lui Hristos, trebuie să dea mărturie pentru Conducătorul lor. Dorul arzător al Mântuitorului pentru salvarea păcătoșilor trebuie să fie înscris pe toate strădaniile lor. Chemarea milostivă, adresată prima dată de Hristos, trebuie să fie reluată de voci omenești și făcută să răsunе prin lumea întregă: „Cine vrea să ia apa vieții fără plată”. (Apocalipsa 22, 17.) Biserica trebuie să zică: „Vino!” Fiecare putere din biserică trebuie să fie activ angajată de partea lui Hristos. Urmașii lui Hristos trebuie să se unească într-un efort puternic de a atrage atenția lumii la grabnica împlinire a profețiilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Necredința și spiritismul câștigă o puternică influență în lume. E cazul ca aceia cărora li s-a dat lumină să fie reci și necredincioși acum?

Suntem chiar la pragul timpului de necaz, și încurcături la care nici nu am visat ne stau în față. O putere de dedesubt îi mână pe oameni să se războiască contra cerului. Ființe omenești s-au aliat cu unelte satanice pentru a face fără valoarea Legea lui Dumnezeu. Locuitorii lumii devin repede asemenea locuitorilor lumii de pe vremea lui Noe, care au fost luați de potop, și asemenea locuitorilor Sodomei, care au fost mistuiți de foc din cer. Puterile lui Satana sunt la lucru pentru a ține mințile abătute de la realitățile veșnice. Vrajmașul a aranjat lucrurile să corespundă propriilor sale scopuri. Afaceri lumești, sporturi, moda zilei, lucrurile acestea ocupă mintea bărbaților și a femeilor. Amuzamente și lectura fără folos ruinează judecata. Pe calea cea largă, care duce la ruină veșnică, înaintează o lungă procesiune. Lumea plină de silnicie, distracții și beție, convertește, biserica. Legea lui Dumnezeu, standardul divin al neprihănirii, e declarată a fi fără efect.

În timpul acesta, de nedreptate covârșitoare, o viață nouă, venind de la Izvorul întregii vieți, urmează să pună stăpânire pe aceia care au iubirea lui Dumnezeu în inimile lor, iar ei să pornească și să proclame cu putere solia despre un Mântuitor crucificat și înviat. Ei trebuie să depună eforturi zeloase și neobosite de a salva suflete. Exemplul lor trebuie să fie de așa natură, încât să aibă o influență hotărâtă spre bine asupra celor din jurul lor. Ei trebuie să socotească totul ca o pierdere de dragul prețului nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul nostru.

Un interes zelos ar trebui să pună acum stăpânire pe noi. Energiile noastre, care dormitează, ar trebui să fie trezite la un efort neobosit. Lucrători consacrați ar trebui să meargă acum în câmp, pregătind calea Împăratului și câștigând victorii în locuri noi. Frate și soră, nu înseamnă nimic pentru tine faptul să știi că în fiecare zi suflete coboară în mormânt, neavertizate și nemântuite, necunoscătoare de nevoia lor de viață veșnică și de ispășirea făcută pentru ele de Mântuitorul? Nu înseamnă nimic pentru tine faptul că, în curând, lumea trebuie să dea ochii cu Iehova din cauza Legii Sale călcate? Îngerii cerești sunt uimiți că aceia care de atât de mulți ani au avut lumina n-au dus torța adevărului în locurile întunecate ale pământului.

Valoarea nemărginită a sacrificiului cerut pentru răscumpărarea noastră descoperă faptul că păcatul este un rău înspăimântător. Dumnezeu ar fi putut șterge această pată infectă de pe creațiune, înlăturând pe păcătos de pe fața pământului. Dar El „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) Atunci pentru ce nu suntem mai zeloși? De ce atât de mulți sunt inactivi? Pentru ce nu caută toți cei care mărturisesc că-L iubesc pe Dumnezeu să lumineze pe semenii și pe asociații lor, ca ei să nu mai neglijeze o mântuire atât de mare?

O lipsă de simpatie

Printre creștinii declarați de astăzi e o grozavă lipsă de simpatie, care ar trebui să fie simțită pentru sufletele nemântuite. Dacă inima noastră nu bate la unison cu inima lui Hristos, cum putem înțelege sfințenia și importanța lucrării la care suntem chemați de cuvintele: „Privegheați asupra sufletelor, ca unii care aveți să dați socoteală?” Vorbim despre misiuni creștine. Se aude sunetul glasurilor noastre; dar simțim noi dorul duios după suflete din inima lui Hristos?

Mântuitorul era un lucrător neobosit. El nu-și măsura munca cu orele. Timpul Lui, inima Lui, tăria Lui, erau consacrate lucrării pentru binele omenirii. Zile întregi erau devotate lucrului și nopți întregi erau petrecute în rugăciune, ca să poată fi întărit spre a face față vrăjmașului viclean în toată lucrarea lui înșelătoare, și fortificat pentru a face lucrarea Sa de a înălța și reface omenirea.

Omul care-L iubește pe Dumnezeu nu-și măsoară lucrarea după sistemul celor opt

ore. El lucrează în toate orele și niciodată nu e liber. Când are prilejul, face binele. Pretutindeni, în toate timpurile și în toate locurile, el găsește prilej de a lucra pentru Dumnezeu. El duce mireasma cu sine, oriunde merge. O atmosferă sănătoasă înconjoară sufletul lui. Frumusețea vieții lui bine ordonate și conversația lui evlavioasă inspiră în alții credință, nădejde și curaj.

Ne trebuie misionari din inimă. Eforturi spasmodice vor face puțin bine. Trebuie să câștigăm atenția. Trebuie să fim profund zeloși.

Prin luptă ofensivă în mijlocul împotrivirii, pericolului, pierderii și suferinței omenești, lucrarea de salvare de suflete trebuie continuată. Într-o anumită bătălie, când unul din regimentele forței care ataca era împins înapoi de oștile inamicului, steagul din frunte a rămas pe locul lui în timp ce trupele se retrăgeau. Căpitanul a strigat la el să aducă steagul înapoi, dar răspunsul a fost: „Aduceți oamenii la steag!” Aceasta e lucrarea care revine fiecărui purtător credincios de steag -- să aducă oamenii la steag. Domnul cere zel. Noi toți știm că păcatul multora care mărturisesc a fi creștini este faptul că le lipsește curajul și energia de a se aduce pe ei și pe cei legați de ei la steag.

Din toate țările răsună strigătul macedonean: „Treci și ajută-ne!” Dumnezeu a deschis câmpuri înaintea noastră, și dacă instrumentele omenești ar conlucra cu instrumentele dumnezeiești, multe, multe suflete ar fi câștigate la adevăr. Dar poporul care mărturisește că e al Domnului a dormit în ce privește lucrarea rânduită lui și în multe locuri ea rămâne comparativ neatinsă. Dumnezeu a trimis solie după solie pentru a trezi pe poporul nostru pentru a face ceva și pentru a o face acum. Dar la chemarea: „Pe cine să trimit?” Puțini au fost cei care au răspuns: „Iată-mă trimite-mă!” (Isaia 6, 8.)

Când reproșul de indolență și lenevie va fi șters de deasupra bisericii, Spiritul Domnului Se va manifesta în chip milostiv. Puterea dumnezeiască se va da pe față. Biserica va vedea lucrarea providențială a Domnului oștirilor. Lumina adevărului va străluci în raze clare și puternice și, ca și pe vremea apostolilor, multe suflete se vor întoarce de la rătăcire la adevăr. Pământul va fi luminat de slava Domnului.

Îngeri cerești au tot așteptat de multă vreme după instrumente omenești -- membrii bisericii -- ca să conlucreze cu ei în marea lucrare care trebuie să fie făcută. Ei vă așteaptă. Atât de vast este câmpul, atât de cuprinzător este planul, încât fiecare inimă sfințită va fi recrutată și pusă la lucru ca un instrument al puterii divine.

În același timp, va fi o putere care lucrează în subteran. În timp ce agenții ai harului lui Dumnezeu lucrează prin ființe omenești consacrate, Satana pune agenții săi la lucru, punând la tribut pe toți cei care se lasă sub controlul lui. Vor fi mulți domni și mulți dumnezei. Se va auzi strigătul: „Iată, aici e Hristos” și „Iată, acolo este Hristos”. Adâncă uneltire a lui Satana se va da pretutindeni pe față, cu scopul de a abate atenția bărbaților și a femeilor de la datoria prezentă. Vor fi semne și minuni. Dar ochiul credinței va discerne în toate aceste manifestări semne ale mărețului și grozavului viitor și ale triumfului care-l așteaptă pe poporul lui Dumnezeu.

Lucrați, o, lucrați, având veșnicia în vedere! Păstrați în minte gândul că fiecare putere trebuie sfințită. O mare lucrarea trebuie să fie făcută. De pe buze neprefăcute să se înalțe rugăciunea: „Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta, și printre toate neamurile mântuirea Ta!” (Psalmii 67, 1-2.)

Aceia care își dau seama, chiar și numai într-o măsură restrânsă, ce înseamnă mântuirea pentru ei și pentru semenii lor, vor umbla în credință, și vor înțelege într-o oarecare măsură nemărginitele nevoi ale omenirii. Inima lor va fi mișcată de milă când văd lipsa larg răspândită din lumea noastră -- lipsa mulțimilor care suferă în ce privește hrana și îmbrăcămintea și lipsa morală a miilor care sunt sub umbra unui teribil destin, în comparație cu care suferința fizică se pierde în neînsemnătate.

Membrii bisericii să rețină că doar faptul că numele lor sunt scrise în registrele bisericii nu-i va salva. Ei trebuie să se dovedească aprobați de Dumnezeu, lucrători care n-au de ce să le fie rușine. Zi de zi, ei trebuie să-și formeze caracterul în acord cu îndrumările lui Hristos. Ei trebuie să rămână în El fără încetare, exercitând credința în El. În felul acesta, ei vor crește la statură deplină de bărbați și femei în Hristos -- creștini sănătoși, vioiși și recunoscători, conduși de Dumnezeu la o lumină din ce în ce mai clară. Dacă aceasta nu este experiența lor, ei vor fi printre aceia ale căror glasuri se vor înălța într-o zi cu jalnica plângere: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit, și sufletul meu nu e mântuit! Pentru ce nu am alergat eu la Cetățuie pentru adăpost? Pentru ce am glumit cu mântuirea sufletului meu și am lucrat contra Duhului harului?”

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în graba mare!” (Țefania 1, 14.) Să ne încălțăm cu încălțăminte Evangheliei, gata de a porni într-o clipă

de la înștiințare. Fiecare oră, fiecare minut sunt scumpe. Nu avem timp de petrecut în mulțumire de noi înșine. De jur împrejurul nostru, sunt suflete care pier în păcat. În fiecare zi e ceva de făcut pentru Domnul și Învățătorul nostru. În fiecare zi noi trebuie să îndreptăm suflete la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.

„De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nici nu vă gândiți”. (Matei 24, 44.) Mergeți la odihna voastră noaptea cu fiecare păcat mărturisit. Așa făceam noi când, în 1844, așteptam să-L întâlnim pe Domnul. Și acum evenimentul acesta mare e mai aproape decât atunci când am crezut de întâia dată. Fiți și voi gata, seara, dimineața și la amiază, pentru ca atunci când se va auzi strigarea: „Iată Mirele vine! Ieșiți-I în întâmpinare!” voi, chiar dacă v-ați trezi din somn, să ieșiți și să-L întâmpinați cu candelile voastre îngrijite și aprinse.

Capitolul 5

“Fără plată ați primit, fără plată să dați”

Jertfirea de sine este ideea fundamentală a învățăturilor lui Hristos. Adesea, ea este prezentată și folosită într-un limbaj care pare autoritar, deoarece Dumnezeu vede că nu e altă cale de a-l salva pe om decât prin tăierea și îndepărtarea din viața lui a egoismului, care, dacă e păstrat, ar degrada întreaga ființă.

„Hristos S-a făcut pe Sine sărac, pentru ca noi să ne facem părtași tot mai mult la o greutate veșnică de slavă”. (2 Corinteni 4, 17.) Trebuie să practicăm aceeași jertfire de sine care L-a mânat pe El să Se dea pe Sine morții pe cruce, pentru a face cu putință ca ființele omenești să aibă viață veșnică. În toate cheltuielile noastre de bani, noi trebuie să ne străduim să împlinim scopul Aceluia care este Alfa și Omega al oricărui efort creștin.

Noi trebuie să punem în tezaurul lui Dumnezeu toate mijloacele pe care le putem economisi. După aceste mijloace fac apel câmpurile lipsite, nelucrate. Din multe țări răsună strigarea: „Treci și ajută-ne!” Membrii bisericii noastre ar trebui să simtă un adânc interes pentru misiunea internă și externă. Mari binecuvântări vor veni asupra lor când fac eforturi pline de jertfire de sine pentru a înfige adevărul în câmpuri noi. Bani investiți în lucrarea aceasta vor aduce dobânzi bogate. Noii convertiți, bucurându-se în lumina primită din Cuvânt, la rândul lor, vor da din mijloacele lor pentru a se duce la alții lumina adevărului.

Binefacerea lui Dumnezeu

Dumnezeu ne dă regulat, fără plată, din belșug. Orice binecuvântare pământească e din mâna Lui. Ce ar fi dacă Domnul ar înceta să reverse darurile Sale asupra noastră? Ce strigăt de nenorocire, suferință și lipsă s-ar înălța de pe pământ! Noi avem nevoie zilnic de revărsarea nesecată a bunătății lui Iehova.

Lumea aceasta a fost înființată și e susținută de iubirea miloasă a Creatorului. Dumnezeu e Dătătorul a tot ceea ce avem. El ne invită să-I înapoiem o parte din belșugul pe care El l-a revărsat asupra noastră. Gândiți-vă la grija pe care o dă

pământului, trimițând ploaie și lumină la timpul lor, pentru a face vegetația să prospere. El revarsă bunătățile Sale peste cei dreپți și peste cei nedreپți. N-ar trebui ca primitorii binecuvântărilor Lui să-și arate recunoștința dând din mijloacele lor pentru a ajuta omenirii suferinde?

Sunt multe suflete care trebuie să fie aduse la cunoașterea mântuitoare a adevărului. Fiul risipitor e departe de casa Tatălui său, pierind de foame. El trebuie să fie obiectul milei noastre. Întrebați: „Cum îi privește Dumnezeu pe cei care pier în păcatele lor?” Priviți spre Calvar. Dumnezeu „a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16.) Gândiți-vă la iubirea fără egal a Mântuitorului. Pe când noi eram încă păcătoși, Hristos a murit pentru a ne scăpa de moarte veșnică. În schimb, pentru marea iubire cu care v-a iubit Hristos, voi trebuie să-I aduceți darul vostru de recunoștință. Trebuie să faceți din voi înșivă darul de recunoștință. Timpul vostru, talentele voastre, banii voștri -- toate trebuie să se reverse spre lume într-un val de iubire pentru salvarea celor pierduți. Isus a făcut cu putință ca voi să primiți iubirea Lui și, în fericită conlucrarea cu El, să lucrați sub influența ei înmiresmată. El cere ca voi să folosiți ceea ce aveți în serviciu neegoist, ca planul Lui pentru salvarea sufletelor să fie dus mai departe cu putere. El așteaptă ca voi să dați lucrării Lui puterile voastre neîmpărțite.

Vreți să vă asigurați proprietatea? Așezați-o în mâna care poartă urmele cuielor crucificării. Păstrată în posesia voastră, ea va fi spre paguba voastră veșnică. Dați-o lui Dumnezeu, și din clipa aceea ea poartă inscripția Lui. Este sigilată cu neschimbarea Lui. Vreți să vă bucurați de averea voastră? Atunci folosiți-o pentru binecuvântarea celor suferinzi.

Nevoia de ajutor a omenirii

Mărimea lucrării noastre cere dărnicia binevoitoare din partea poporului lui Dumnezeu. În Africa, în China, în India, sunt mii, ba chiar milioane, care nu au auzit solia adevărului pentru acest timp. Ei trebuie să fie avertizați. Insulele mării așteaptă după cunoașterea de Dumnezeu. În insulele acestea trebuie să se înființeze școli, pentru a pregăti elevi să meargă la școlile misionare din apropierea lor, ca acolo să fie învățați, pregătiți și trimiși înapoi în patriile lor insulare pentru a da altora lumina pe care ei au primit-o.

În propria noastră țară e mult de făcut. Sunt multe orașe mari, în care trebuie să se meargă și să fie avertizate. Evangheliștii ar trebui să-și pregătească intrarea în toate locurile unde mintea oamenilor e frământată cu privire la chestiunea legislației duminicale și la predarea religiei în școlile publice. E o neglijență a adventiștilor de ziua a șaptea de a nu profita de aceste ocazii providențiale ceea ce împiedică înaintarea lucrării.

Domnul a făcut din noi administratori a Săi. El a pus mijloacele Sale în mâinile noastre pentru o credincioasă distribuire. El ne cere să-I dăm ceea ce este al Lui. El a rezervat zecimea ca parte a Sa sfântă, spre a fi folosită la ducerea Evangheliei în toate părțile lumii. Fraților și surorilor, mărturișiți și părăsiți egoismul vostru și aduceți Domnului darurile și contribuțiile voastre. Aduceți-I și zecimea pe care ați reținut-o. Veniți mărturisind neglijența voastră.

Puneți pe Domnul la încercare așa cum v-a invitat El să o faceți. „Voi mostra pentru voi pe cel ce mănâncă, și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare, în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor”. (Maleahi 3, 11.)

Egoismul nostru, o piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu

Mi-a fost dată instrucțiunea că există o reținere a zecimii care ar trebui să fie adusă cu credincioșie în tezaurul Domnului pentru sprijinirea deservențelor cultici și a misionarilor care deschid Scripturile înaintea oamenilor și lucrează din casă în casă. Lucrarea de evanghelizare a lumii a fost foarte mult stânjenită de egoism personal. Unii, chiar printre creștinii declarați, nu sunt în stare să vadă că lucrarea Evangheliei trebuie să fie susținută prin mijloacele pe care Hristos li le-a dat. E nevoie de bani pentru ca lucrarea făcută în lumea întreagă să fie dusă mai departe. Mii și mii pier în păcat, și o lipsă de mijloace împiedică proclamarea adevărului care trebuie să fie dus la toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele. Sunt oameni gata să meargă în calitate de soli ai Domnului, dar din lipsă de mijloace în tezaur ei nu pot să fie trimiși în locurile de unde oamenii cer cu rugămintele ca cineva să vină și să-i învețe adevărul.

Sunt mulți în lumea noastră care tânjesc de dorul de a auzi cuvântul vieții. Dar cum pot auzi fără un propovăduitor? Și cum pot cei trimiși să-i învețe să trăiască lipsiți de sprijin? Dumnezeu vrea ca viața lucrătorilor Săi să fie susținută cu grijă. Ei sunt proprietatea Sa, și El este dezonorat când ei sunt constrânși să muncească într-un fel

care le dăunează sănătății. El, de asemenea, este dezonorat, când din lipsă de mijloace nu pot fi trimiși lucrători în câmpurile lipsite.

În loc de a se plânge de slujbașii Conferinței Generale, pentru că nu pot răspunde la multiplele cereri pentru oameni și mijloace, membrii bisericii trebuie să aducă o mărturie vie în ceea ce privește puterea adevărului, tăgăduindu-se pe sine și dând cu mână largă pentru înaintarea lucrării. Surorile noastre să economisească, refuzând de a pune podoabe costisitoare pe hainele lor. Orice cheltuială neneesară să fie tăiată. Fiecare familie să-și aducă zecimea și darurile la Domnul.

Distribuitori de milostenii ai lui Dumnezeu

Aceia care sunt cu adevărat convertiți se vor considera distribuitori de milostenii ai lui Dumnezeu și vor distribui pentru înaintarea lucrării mijloacele pe care El le-a pus în mâinile lor. Dacă cuvintele lui Hristos ar fi ascultate, ar fi mijloace îndestulătoare în tezaurul Său pentru nevoile lucrării Sale. El le-a încredințat bărbaților și femeilor o abundență de mijloace pentru ducerea mai departe a planului Său de îndurare și binefacere. El îi invită pe administratorii Săi de mijloace să-și investească banii în lucrarea de hrănire a celor flămânzi, îmbrăcarea celor goi și predicarea Evangheliei la cei săraci. Desăvârșirea de caracter nu este posibilă de atins fără sacrificiu de sine.

Niciodată nu a fost un timp mai important în istoria lucrării noastre ca în prezent. Solia din capitolul al treilea din Maleahi vine la noi, punându-ne în față nevoia de cinste în legăturile noastre cu Domnul și cu lucrarea Lui. Fraților, banii pe care-i folosiți pentru ca să cumpărați, să vindeți și să trageți foloase vor fi un blestem pentru voi, dacă rețineți de la Domnul ceea ce este al Lui. Mijloacele încredințate vouă pentru înaintarea lucrării Domnului trebuie să fie folosite pentru ducerea Evangheliei în toate părțile lumii.

Noi suntem martorii lui Hristos și nu trebuie să îngăduim ca interese și planuri lumești să ne absoarbă timpul și atenția. Sunt în joc interese superioare. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”. (Matei 6, 33.) Hristos S-a dat pe Sine de bunăvoie și cu bucurie pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu. El S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Văzând tot ce a făcut El, să socotim noi o greutate de a ne tăgădui pe noi înșine? Să ne tragem înapoi de la a fi părtași la suferințele lui Hristos? Moartea Lui ar trebui să miște fiecare fibră a ființei noastre,

făcându-ne gata de a consacra lucrării Sale tot ceea ce avem și suntem. Când ne gândim la tot ceea ce El a făcut pentru noi, inima noastră ar trebui să fie umplută de recunoștință și de iubire, și ar trebui să renunțăm la orice iubire de noi înșine. Ce datorie ar putea să refuze inima de a îndeplini sub influența constrângătoare a iubirii lui Hristos?

N-ar trebui ca, prin tăgăduire de noi înșine, să facem tot ce putem pentru a face să înainteze lucrarea plină de îndurare a lui Dumnezeu? Putem noi primi mila divină, suferința pe care a îndurat-o Fiul lui Dumnezeu, fără de a fi umpluți de o dorință de a ni se îngădui să sacrificăm ceva pentru El? Nu e o cinste înaltă aceea de a ni se îngădui să conlucrăm cu El? El a părăsit patria sa cerească pentru a ne căuta pe noi. N-ar trebui să devenim noi subpăstorii Lui, pentru a căuta pe cei pierduți și rătăciți? Să nu descoperim noi în viața noastră duișia și compătimirea Lui divină?

Domnul dorește ca poporul Său să ia aminte și să fie grijuliu. El dorește ca ei să practice economia în toate. Dacă lucrătorii din câmpurile misionare ar putea să aibă mijloacele folosite în mobilări costisitoare și în împodobire de sine, triumfurile crucii lui Hristos ar putea fi mult extinse.

Nu toți pot să dea daruri mari, nu toți pot face lucruri mari, foarte mărețe, dar toți pot să practice lepădarea de sine, toți pot să dea pe față altruismul Mântuitorului. Unii pot aduce daruri mari în tezaurul Domnului, alții pot aduce numai leptale; dar orice dar adus cu sinceritate e primit de Domnul.

Noi stăruim în ce privește banii care sunt cheltuiți pentru lucrări care nu sunt necesare. Fraților și surorilor, nu irosiți banii voștri în cumpărarea de lucruri care nu sunt trebuincioase. Poate gândiți că aceste sume mici nu însumează prea mult, dar multe sume mici fac un total mare. Tăiați orice cheltuială extravagantă. Nu vă permiteți nimic ce e doar pentru paradă. Banii voștri înseamnă mântuirea sufletelor. Să aibă loc o dăruire sistematică din partea tuturor. Unii poate nu vor fi în stare să dea o sumă mare, dar toți pot pune în fiecare săptămână ceva deoparte pentru Domnul. Și copiii să-și facă partea lor. Părinții să învețe pe copiii lor să-și economisească bănuții pentru a-i da Domnului. Lucrarea Evangheliei trebuie să fie susținută prin tăgăduire de sine și prin sacrificiu. Prin eforturile pline de tăgăduire de sine ale poporului lui Dumnezeu, alții vor fi aduși la credință, și aceștia la rândul lor vor ajuta să sporească darurile prezentate pentru ducerea mai departe a lucrării Domnului.

Dovezi fără greș atrag atenția la apropierea sfârșitului. Trebuie să fie pregătită calea pentru venirea Domnului Păcii. Membrii comunităților noastre să nu se plângă pentru faptul că sunt atât de des invitați să dea. Ce este ceea ce face să fie o necesitate această repetată cerere? Nu e rapida creștere a planurilor și acțiunilor misionare? Să întârziem noi dezvoltarea acestor planuri și acțiuni prin refuzul de a da? Să uităm noi că suntem împreună lucrători cu Dumnezeu? Din fiecare comunitate să se înalțe rugăciuni la Dumnezeu pentru o creștere a devoțiunii și a dărnicii. Fraților și surorilor, nu cereți să aibă loc o reducere a cheltuielilor în lucrarea Evangheliei. Câtă vreme sunt suflete de mântuit, interesul nostru față de salvarea de suflete nu trebuie să cunoască reducere. Biserica nu poate să-și reducă sarcina fără a tăgădui pe Domnul ei. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine, dar toți pot da din mijloacele lor pentru ducerea mai departe a misiunilor externe.

Sunt câmpuri noi în care trebuie să se pătrundă, și noi trebuie să avem ajutorul vostru. Să trecem cu vederea însărcinarea dată nouă, și astfel să pierdem dreptul la împlinirea făgăduinței care însoțește însărcinarea? Să devină poporul lui Dumnezeu lipsit de grijă și nepăsător, și să refuze de a da din mijloacele lui pentru înaintarea lucrării Lui? Pot ei face aceasta fără ca să rupă legătura lor cu El? Ei și-ar putea închipui că fac economie, dar e groaznică economia aceea care-i așează în situația de a fi separați de Dumnezeu.

Fraților și surorilor, e prea târziu pentru a devota timpul și tăria voastră la servirea de sine. Nu lăsați ca ziua din urmă să vă afle lipsiți de comoara cerească. Căutați să împingeți înainte triumful crucii, căutați să luminați suflete, lucrați pentru mântuirea semenilor voștri și osteneala voastră va rezista la încercarea examinatoare a focului.

Fiecare lucrător pentru Dumnezeu, sincer și plin de jertfire de sine e gata să cheltuiască și să se cheltuiască în favoarea altora. Hristos zice: „Cine își iubește viața o va pierde, și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică”. (Ioan 12, 25.) Prin eforturi zeloase, precaute, de a ajuta acolo unde e nevoie de ajutor, creștinul dovedește iubirea lui pentru Dumnezeu și pentru semenii săi. S-ar putea să-și piardă viața în serviciu; dar când Hristos vine să-și adune pietrele Sale prețioase și să le ia la Sine, el o va găsi iarăși.

Fraților și surorilor, nu cheltuiți o mare cantitate de timp și de bani pe voi înșivă, de dragul aparenței. Cei care fac aceasta sunt obligați să lase nefăcute multe lucruri care

ar fi mângâiat pe alții, trimițând o înviorare caldă spiritelor lor obosite. Noi toți avem nevoie să învățăm cum să folosim cu credincioșie prilejurile care adesea ne vin pentru a aduce lumină și nădejde în viața altora. Cum putem noi folosi aceste prilejuri dacă gândurile sunt concentrate la noi înșine? Cel care are gândurile concentrate la sine pierde nenumărate prilejuri de a face ceea ce ar fi adus binecuvântarea pentru sine și pentru alții. E datoria servului lui Hristos, ca în orice împrejurare să se întrebe pe sine: ce pot face pentru a ajuta altora? După ce a făcut ce a putut mai bine, el trebuie să lase urmările pe seama lui Dumnezeu.

Dumnezeu a prevăzut pentru oricine o plăcere de care poate să se bucure și bogat și sărac la fel -- plăcerea găsită în cultivarea curăției în gândire și în fapte neegoiste, plăcerea care vine pe urma rostirii de cuvinte de simpatie și din săvârșirea de fapte de amabilitate. De la aceia care săvârșesc un atare serviciu, lumina lui Hristos strălucește pentru a face luminoase vieți întunecate de multe neazuri.

Vă poate veni ispita de a vă investi banii în pământ. Poate copiii voștri vă vor sfătui să faceți lucrul acesta. Dar nu puteți arăta o cale mai bună? Nu v-au fost încredințați banii pentru a fi negustoriți înțelepțește, și puși cu dobândă, ca atunci când va veni Domnul vostru, El să găsească talanții dublați? Nu puteți vedea că El dorește ca voi să folosiți mijloacele voastre pentru a ajuta la construirea de case de adunare și la înființarea de sanatorii?

Avem nevoie acum să prețuim suflete mai mult decât banii. Dacă cunoașteți o lucrare mai presus de lumea aceasta decât lucrarea de salvare de suflete, o lucrare care va aduce câștiguri mai bune pentru investirea de mijloace, n-ați vrea să ne-o spuneți și nouă, ca să-i măsurăm valoarea?

Mă tem că mulți dintre ai noștri nu-și dau seama de importanța lucrării lui Dumnezeu. Cineva căruia i-am scris solicitându-i banii a răspuns astfel: „Am primit scrisoarea dvs. prin care mă rugați să vă împrumut ceva bani. Dar era o bucată de pământ pe care copiii mei credeau că e bine să o cumpăr, și mi-am investit economiile în acest pământ”. Cât de mult mai bine ar fi fost ca acest frate să-și fi investit banii în înființarea de sanatorii, în care se dă mărturie pentru adevărul prezent, sau în școli, care vor procura tineretului nostru cele mai bune influențe, și în care ei pot fi educați să devină misionari pentru Dumnezeu.

Fraților și surorilor, investiți-vă mijloacele în înființarea de misiuni creștine, din care lumina adevărului să strălucească atrăgând suflete la Dumnezeu. Un suflet, cu adevărat convertit, devenind misionar pentru Dumnezeu, va câștiga alte suflete la Mântuitorul.

Dumnezeu Însuși a trasat planuri pentru înaintarea lucrării Sale și El a dotat poporul Său cu un surplus de mijloace pentru ca atunci când cere ajutor, ei să poată răspunde zicând: „Doamne, polul Tău a mai a dus alți poli”.

Dacă aceia cărora le-au fost încredințați banii lui Dumnezeu vor fi credincioși în a aduce mijloacele împrumutate lor în tezaurul Domnului, lucrarea Lui ar face progres rapid. Multe suflete vor fi câștigate pentru cauza adevărului, și ziua venirii lui Hristos ar fi grăbită. Bărbați și femei trebuie să fie aduși sub influența unor lucrători sinceri, zeloși cu toată inima, care lucrează pentru suflete ca unii care au să dea socoteală. Toți cei care sunt botezați cu o măsură a spiritului apostolic vor fi constrânși să devină misionari ai lui Dumnezeu. Dacă ar fi sinceri, tari în credință, dacă nu vor vinde pe Domnul lor pentru câștig, ci pururea vor recunoaște supremația și conducerea divină, Dumnezeu va pregăti calea dinaintea lor, și îi va binecuvânta în mare măsură. El îi va ajuta să reprezinte bunăstarea, iubirea și îndurarea Lui. Și slava Domnului va fi coada armiei lor. Va fi o bucurie în curțile cerești și bucurie curată, bucurie cerească, va umple inima lucrătorilor. Pentru a salva suflete care pier, ei vor fi gata să cheltuiască și să fie cheltuiți și inima lor va fi plină de iubire și de recunoștință. Conștiința prezenței lui Dumnezeu va purifica și înnobila experiența lor, îmbogățindu-i și întărindu-i. Harul lui Dumnezeu va fi descoperit în lucrarea lor, în cuceririle realizate în câștigarea de suflete la Hristos.

În felul acesta, lucrarea lui Dumnezeu din lumea noastră urmează să fie dusă mai departe. Administratorii credincioși trebuie să pună banii Domnului în tezaurul Lui, pentru ca lucrătorii să poată fi trimiși în toate părțile lumii. Biserica de aici de jos trebuie să-L servească pe Dumnezeu cu tăgăduire și jertfire de sine. În felul acesta, lucrarea urmează să fie dusă mai departe și biruințele cele mai glorioase să fie câștigate.

Iubirea pentru sufletele pierdute L-a adus pe Hristos la crucea Golgotei. Iubirea pentru suflete ne va mâna la tăgăduire de noi înșine și la sacrificiu, pentru mântuirea a ceea ce e pierdut. Și când urmașii lui Hristos dau înapoi Domnului ce era al Lui, ei își adună o comoară pe care o vor primi când vor auzi cuvintele: „Bine rob bun și credincios ... intră în bucuria Stăpânului tău”, „care pentru bucuria care-i era pusă

înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. (Matei 25, 21; Evrei 12, 2.) Bucuria de a vedea suflete mântuite pentru veșnicie va fi răsplata tuturor acelor care calcă pe urmele Mântuitorului lor.

„El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8, 32.)

Scump a fost sacrificiul pe care l-a făcut Domnul cerului. Îndurarea dumnezeiască a fost mișcată până în adâncurile ei de nepătruns; era cu neputință ca Dumnezeu să dea mai mult. El „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. (Ioan 3, 16.) Pentru ce recunoștința noastră este atât de mărginită? Ea e numai ca o mică cută la suprafață, în comparație cu marea revărsare a iubirii care curge spre noi de la Tatăl.

Semnele care prevestesc a doua venire a lui Hristos se împlinesc cu grabire. Să fie lăsați oamenii în necunoștință să dea piept cu ziua aceea îngrozitoare, nepregătiți? Cerul a adus o jertfă deplină pentru mântuirea lumii. Oare aceia care zic că iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui, să fie nepăsători față de sufletele oamenilor? Nu, nu! Ei nu pot să fie nepăsători.

Cu zel neobosit, aceia care au primit lumina adevărului prezent va trebui să meargă să ducă lumina aceasta la aceia care stau în întuneric. Cu eforturi consacrate, prin tăgăduire de sine și sacrificiu de sine, ei trebuie să lucreze în puterea Dumnezeului lui Israel. Solia aceasta trebuie să fie dusă în țări străine, ea trebuie să fie vestită în orașele și târgurile țării noastre. Cei oboșiți și împovărați tânjesc după solia adevărului care le va da odihnă și pace în Hristos. Cine va duce solia la aceia care n-au auzit-o? Cine va căuta bucuria și slava lui Dumnezeu, atrăgând păcătoși la picioarele Acelui care și-a dat viața ca sacrificiu pentru fiecare suflet? Cine va înălța pe Mântuitorul înaintea oamenilor, ca „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii?” (Ioan 1, 29.)

Capitolul 6

Publicațiile noastre

Marea și minunata lucrare a ultimei solii evanghelice trebuie să fie dusă mai departe, acum așa cum nu s-a făcut niciodată mai înainte. Lumea urmează să primească lumina adevărului printr-o lucrare de evanghelizare prin Cuvântul din cărțile și revistele noastre. Publicațiile noastre trebuie să arate că sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat. Sunt îndemnată să spun caselor noastre de editură: „Înălțați stindardul; înălțați-l mai sus. Proclamați solia îngerului al treilea, ca să poate fi auzită de lumea întreagă. Faceți să se vadă că «aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus». (Apocalipsa 14, 12.) Faceți ca literatura să vestească solia ca o mărturie pentru toată lumea.”

Lucrătorii noștri ar trebui să fie încurajați să acorde în primul rând atenție cărților care se ocupă de dovezile credinței noastre -- cărți care învață doctrinele Bibliei, și care vor pregăti un popor care să poată sta în timpuri critice ca acestea. După ce am adus un popor la lumina adevărului prin lucrare cu rugăciune în instruire biblică și printr-o înțeleaptă folosire a publicațiilor noastre, trebuie să-i învățăm să devină lucrători în cuvânt și învățătură. Trebuie să-i încurajăm să răspândească cărțile care se ocupă cu subiecte biblice -- cărți ale căror învățături vor pregăti un popor să stea, având coapsele încinse cu adevărul, și candelarele aprinse.

Am dormit, ca să zicem așa, în ceea ce privește lucrarea care putea să fie săvârșită prin răspândirea de literatură bine pregătită. Să căutăm acum ca, prin folosirea înțeleaptă a revistelor și a cărților, să predicăm Cuvântul cu energie hotărâtă, pentru ca lumea să poată înțelege solia pe care Hristos a dat-o lui Iona pe insula Patmos. Fiecare ființă omenească inteligentă, care mărturisește numele lui Hristos, să declare solemn: „Sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat; pregătește-te să-L întâmpini pe Dumnezeul tău.”

Publicațiile noastre trebuie să meargă pretutindeni. Să fie editate în multe limbi. Solia îngerului al treilea trebuie să fie dată prin mijlocul acesta și prin învățătorul viu. Voi, care credeți adevărul pentru timpul acesta, deșteptați-vă. E datoria voastră acum să aduceți toate mijloacele posibile pentru a-i ajuta pe aceia care înțeleg adevărul să-l

proclame. Parte din banii care vin din vânzarea publicațiilor noastre ar trebui să fie folosiți pentru a spori capacitățile noastre de a produce mai multă literatură care va deschide ochii orbi și va desteleni pământul întelenit al inimii.

Primejdia e de a cădea în comercialism și de a deveni atât de absorbiți în afaceri lumești, încât adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu în puritatea și puterea lor nu vor fi aduse în viață. Plăcerea după negoț și câștig devine din ce în ce mai predominantă. Fraților, lăsați ca sufletele voastre să fie cu adevărat convertite. Dacă a fost un timp când am avut nevoie să înțelegem răspunderile noastre, acesta este acum, când adevărul s-a reținut în uliță și dreptatea nu poate să intre. Satana s-a coborât cu o mare putere, pentru a lucra cu toată înșelăciunea nedreptății în toți cei care pier; și tot ce poate fi zguduit va fi zguduit, și lucrurile acelea care nu pot fi zguduite vor rămâne. Domnul vine foarte curând, și noi intrăm în scene de nenorocire. Agenți satanici, deși nevăzuți, lucrează pentru a distruge viața omenească. Dar dacă viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, vom vedea harul și mântuirea Sa. Hristos vine ca să așeze Împărăția Sa pe pământ. Să facem ca limba noastră să fie sfințită și folosită spre a-L proslăvi pe El. Să lucrăm acum cum nu am lucrat niciodată mai înainte. Suntem îndemnați să stăruim „la timp și ne la timp”. (2 Timotei 4, 2.) Noi trebuie să facem deschideri pentru prezentarea adevărului. Trebuie să folosim orice ocazie de a atrage suflete la Hristos.

Ca popor, trebuie să fim reconverțiți, viața noastră să fie sfințită pentru a vesti adevărul așa cum este el în Isus. În lucrarea de răspândire a publicațiilor noastre, putem vorbi despre iubirea Mântuitorului dintr-o inimă caldă și vibrantă. Dumnezeu singur are puterea să ierte păcatele; dacă noi facem cunoscut solia aceasta celor neconvertiți, neglijența noastră se poate dovedi ruina lor. În revistele noastre, sunt publicate adevăruri fericite, salvatoare de suflete. Mulți sunt aceia care pot da ajutor în lucrarea de vânzare a revistelor noastre. Domnul ne cheamă pe toți să căutăm să salvăm sufletele care pier. Satana e la lucru pentru a-i înșela chiar și pe cei aleși și acum e timpul nostru să lucrăm neobosiți. Cărțile și revistele noastre trebuie să fie aduse la cunoștința oamenilor; Evanghelia adevărului prezent trebuie să fie vestită orașelor noastre fără întârziere. Să nu ne trezim noi la împlinirea datoriei noastre?

Dacă facem din viața și învățăturile lui Hristos studiul nostru, fiecare eveniment care va avea loc ne va furniza un text pentru o cuvântare impresionantă. În felul acesta, Mântuitorul predica Evanghelia la drumuri și la garduri; și când vorbea El, micul grup

care-L asculta creștea și se făcea o adunare mare. Evangheliștii de azi ar trebui să fie împreună lucrători cu Hristos. Aceștia, exact la fel ca și cei dintâi ucenici, au asigurarea: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin”. (Matei 28, 18-20.)

Lucrarea care trebuie săvârșită de poporul lui Dumnezeu e arătată în cuvintele inspirației: „Iată, trimit înaintea Ta pe solul Meu, care îți va pregăti calea.... Glasul celui ce strigă în pustie: «Pregățiți calea Domnului, neteziți-i cărările»”. (Marcu 1, 2.3.) „Iată robul Meu, pe care-L sprijin. Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.... El nu va slăbi, nici nu se va lăsa, până va așeza dreptatea pe pământ; și ostroavele vor nădăjdui în Legea Lui”. (Isaia 42, 1-4.)

Dumnezeu invită pe toți oamenii la cea mai deplină cercetare a cerințelor Legii Sale. Cuvântul Lui e sfânt și nemărginit. Cauza adevărului trebuie să meargă înainte asemenea unei lămpi care arde. Cercetarea zeloasă a Cuvântului lui Dumnezeu va da la iveală adevărul. Păcatul și răul nu vor fi susținute, dar Legea lui Dumnezeu va fi reabilitată. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc, și suflet celor ce merg pe el: «Eu Domnul Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână, te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric».” (Isaia 42, 5-7.) Creștinii trebuie să caute lumina din Cuvântul lui Dumnezeu, și apoi, în credință, să meargă să dea lumina aceasta celor care stau în întuneric. Sanatoriu, California, 24 mai 1908.

Capitolul 7

Răspândiți publicațiile

În noaptea de 2 martie 1907, multe lucruri mi-au fost descoperite cu privire la valoarea publicațiilor noastre asupra adevărului prezent, și la efortul slab ce se face de frații și de surorile noastre din comunități pentru larga lor răspândire.

De repetate ori, mi s-a arătat că mașinile noastre de tipărit ar trebui să fie folosite fără întrerupere la publicarea luminii și a adevărului. Acesta este un timp de întuneric spiritual în bisericile din lume. Necunoașterea celor dumnezeiești L-a ascuns pe Dumnezeu și adevărul de la vedere. Forțele răului sporesc în putere. Satana îi flatează pe conlucrătorii săi cum că el va face o lucrare care va captiva lumea. În timp ce inactivitate parțială s-a abătut asupra bisericii, Satana și oștile lui sunt intens active. Așa numitele biserici creștine nu convertesc lumea; deoarece ele însele sunt stricate prin egoism și mândrie, și au nevoie să simtă puterea convingătoare a lui Dumnezeu în sânul lor înainte ca ele să-i conducă pe alții la o treaptă mai curată și mai înaltă.

O experiență încurajatoare

După amiaza zilei de 2 martie am petrecut-o în consfătuire cu fratele și sora S. N. Haskell, discutând lucrarea din Oakland și planurile lor de a merge în Est și a petrece câțva timp în South Lancaster. După întâlnirea noastră, eram obosită și m-am retras mai devreme la culcare. Sufeream de reumatism, în partea stângă, și nu puteam găsi odihnă din cauza durerii. Mă întorceam de pe o parte pe alta, căutând să găsesc ușurare de suferință. Aveam o durere în inimă, care nu prevestea nimic de bine pentru mine. În cele din urmă, am adormit.

Pe la nouă și jumătate, am încercat să mă întorc, și când am făcut lucrul acesta, mi-am dat seama că trupul meu era cu totul lipsit de durere. Când m-am întors de pe o parte pe alta, și mi-am mișcat mâinile, am simțit o extraordinară liberare și ușurință pe care nu pot să o descriu. Odaia era plină de lumină, o lumină cât se poate de frumoasă, blândă, azurie, și mi se părea că sunt în brațele unor ființe cerești.

Această lumină deosebită am mai trăit-o în timpuri de specială binecuvântare, dar

de astă dată era mai distinctă, mai impresionantă, și am simțit o pace atât de deplină și îmbelșugată, pe care nici un fel de cuvinte nu pot să o exprime. M-am ridicat în poziție de ședere, și am văzut că eram înconjurată de un nor strălucitor, alb ca zăpada, ale cărui margini erau colorate în trandafiriu închis. Muzica cea mai melodioasă și mai dulce umplea aerul, și am recunoscut că muzica era o cântare de îngeri. Atunci un glas mi-a vorbit, zicând: „Nu te teme; Eu sunt Mântuitorul tău. Îngeri sfinți sunt pretutindeni în jurul tău”.

„Atunci acesta e cerul” am zis eu, „și acum pot să mă odihnesc. Nu voi mai avea solii de sus, și nici expuneri greșite de suportat. O, ce pace de nedescris îmi umple sufletul! E acesta cu adevărat cerul? Sunt eu unul dintre copiii lui Dumnezeu? Și voi avea eu totdeauna pacea aceasta?”

Glasul a răspuns: „Lucrarea ta încă nu s-a sfârșit”.

Din nou am adormit, și când m-am trezit, am auzit muzică, și am dorit să cânt. Atunci cineva trecu pe la ușa mea, și m-am întrebat dacă persoana a văzut lumina. După un timp, lumina a pierit, dar pacea a rămas.

După un scurt timp am adormit din nou. De astă dată, se părea că mă aflu într-o adunare de consiliu, unde se discuta lucrarea noastră cu cărți. Erau de față câțiva dintre frații noștri, conducători din lucrarea noastră; Elder Haskell și soția sa erau acolo și discutau cu frații despre răspândirea cărților, tractatelor și revistelor noastre.

Elder Haskell prezenta motive puternice pentru ca lucrările care conțin cunoștințele care au fost comunicate sorei White -- cărțile care conțineau solia specială care trebuie să fie adusă lumii în timpul de față -- să fie răspândite mai din plin. „Pentru ce, întreba el, nu apreciază poporul nostru și nu răspândește mai mult cărțile care poartă împuternicirile divine? De ce nu se face o specialitate din cărțile care conțin avertismentele cu privire la lucrarea lui Satana? Pentru ce nu depun ei un efort mai mare pentru a răspândi cărțile care dezvăluie planurile lui Satana de a contracara lucrarea lui Dumnezeu, care dau la iveală planurile și înșelăciunile lui? Relele morale ale înșelăciunilor lui trebuie să fie înlăturate prin deschiderea ochilor oamenilor, ca să discearnă situația și primejdia timpurilor noastre, astfel încât să facă un efort sârguincios de a-și însuși prin credință pe Hristos și neprihănirea Lui”.

Un sol din cer a stat în picioare în mijlocul nostru, și el a rostit cuvinte de avertizare și de instrucțiune. El ne-a făcut să înțelegem clar că Evanghelia Împărăției e solia din lipsa căreia piere lumea, și că solia aceasta, așa cum e cuprinsă în publicațiile noastre deja tipărite și în acelea care urmează să fie scoase, trebuie să fie răspândite printre oamenii din apropiere și din depărtare.

Primejdiile studiului speculativ

Lumina adevărului pe care Dumnezeu o plănuiește să ajungă la oamenii lumii în timpul de față nu e aceea pe care oamenii învățați ai lumii caută să o răspândească, deoarece aceștia, în cercetarea lor, ajung adesea la concluzii greșite, iar în studierea, de către ei, a multor autori, ajung să fie entuziasmați de teorii care sunt de origine satanică. Satana, îmbrăcat în veșmânt de înger de lumină, prezintă pentru studiul minții oamenilor subiecte care par foarte interesante, și pline de mister științific. În cercetarea acestor subiecte, oamenii sunt făcuți să accepte concluzii greșite, și să se unească cu duhuri înșelătoare la lucrarea de a propaga teorii noi, care abat de la adevăr.

E primejdia ca părerile false, exprimate în cărțile pe care ei le-au citit, să fie cândva amestecate de către deservenții noștri cultici, de profesorii și redactorii noștri în argumentațiile, cuvântările și publicațiile lor, cu credința că ele sunt una și aceeași în principiu cu învățăturile Spiritului adevărului. Cartea Templul viu e o ilustrare cu privire la lucrarea aceasta, al cărei scriitor declara în sprijinul ei că învățăturile ei erau aceleași cu cele găsite în scrierile doamnei White. Iar și iar vom fi chemați să întâmpinăm influența unor oameni care studiază știința de obârșie satanică, prin care Satana se străduiește să reducă la neființă pe Dumnezeu și pe Hristos.

Tatăl și Fiul au fiecare o personalitate. Hristos declara: „Eu și Tată una suntem”. Totuși, Fiul lui Dumnezeu a fost Acela care a venit în lume în chip de om. Lăsând la o parte haina Sa împărătească și coroana Sa împărătească, a îmbrăcat divinitatea Sa cu ceea ce este omenesc, pentru ca ceea ce este omenesc, prin jertfa Sa cea fără margini, să poată deveni părtașă de natură divină și să scape de stricăciunea care e în lume prin poftă.

Hristos a fost ispitit în toate privințele așa cum e ispitit omul, dar niciodată nu a adus împotriva ispitorului o acuzație de ocară. La orice ispită, El prezenta Cuvântul Domnului. „Stă scris” era arma Lui care niciodată nu dădea greș. Noi, ca reprezentanți

ai lui Hristos, trebuie să întâmpinăm fiecare lovitură a vrăjmașului cu Cuvântul viului Dumnezeu.

Niciodată nu trebuie să ne îngăduim să mergem pe urmele șarpelui, folosind argumente științifice. Satana nu poate niciodată să câștige un avantaj față de copilul lui Dumnezeu, care se sprijină pe Cuvântul lui Dumnezeu ca apărare a sa.

Sfătuitorul nostru a imprimat adânc în mintea noastră faptul că poporul lui Dumnezeu, păzitor al poruncilor, trebuie să fie sfințit prin adevăr și că adevărului trebuie să i se dea totdeauna locul cel dintâi. Noi nu trebuie să uităm că Satana încă trăiește pentru a-și exercita puterea înșelătoare printr-o falsă știință.

Hristos era maiestatea cerului, Domnul vieții; cu toate acestea, S-a smerit ca un om și S-a făcut ascultător de Legea lui Dumnezeu. El a trecut pe terenul pe care trebuie să-l calce orice om care ia Numele Lui și a ieșit din încercarea Sa curat și neîntinat de păcat. El a fost pilda noastră în toate privințele.

Întâia venire a lui Hristos și viața Lui de servire nu sunt studiate așa cum ar trebui. Viața Lui a fost o viață de lepădare de sine, în care erau exprimat adevărul în toate calitățile lui nobilele. El a trăit pentru a aduce binecuvântare omenirii prin orice cuvânt bun și orice faptă bună.

Demnitatea lucrării cu cărți

Lucrarea de producere a cărților e o lucrare măreață și bună; dar nu a stat totdeauna în poziția înaltă și sfântă, pe care Dumnezeu a intenționat ca ea să o ocupe, deoarece eul era întrețesut cu lucrarea unora care erau angajați în ea. Lucrarea cu cărți ar trebui să fie mijlocul de a duce repede lumii lumina sacră a adevărului prezent. Publicațiile care ies din mașinile noastre de tipărit astăzi trebuie să fie de un așa caracter, încât să întărească fiecare țaruș și stâlp al credinței, care a fost stabilit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin descoperirile Duhului.

Adevărul pe care Dumnezeu l-a dat pentru poporul Său, în aceste zile de pe urmă, ar trebui să-l țină tare atunci când vin în biserică unii care prezintă teorii false. Adevărul care a stat tare față de atacurile vrăjmașului, de mai mult de jumătate de secol, trebuie să fie și pe mai departe siguranța și mângâierea poporului lui Dumnezeu.

Dovada noastră față de cei care nu mărturisesc credința în Dumnezeu, că noi avem adevărul Cuvântului lui Dumnezeu va fi dată printr-o viață de strictă lepădare de noi înșine. Noi nu trebuie să facem o prefăcătorie din credința noastră, ci totdeauna să ținem înaintea noastră exemplul Aceluia care, deși era Domnul cerului, S-a smerit la o viață de lepădare de Sine și de sacrificiu pentru a justifica neprihănirea Cuvântului Tatălui Său. Să ne hotărâm dar ca fiecare să facem tot ce putem mai bine, ca lumina faptelor noastre bune să lumineze înaintea lumii.

Unitate în progres

Un acord deplin ar trebui să existe în planurile făcute pentru publicarea cărților și revistelor noastre, ca lumina pe care ele o cuprind să fie repede dusă pretutindeni la bisericile cu numele și la lume. Ar trebui să se fi făcut mult mai mult în ceea ce privește vânzarea cărților noastre decât vedem că se face astăzi.

Deservenții noștri cultici ar trebui să facă apel la membrii bisericii pentru ca adevărul să triumfe. „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată întunericul acoperă pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta, și împărați în strălucirea razelor tale”. (Isaia 60, 1-3.) Unirea și iubirea vor realiza lucruri mari pentru credincioși. Nu se vor ridica comunitățile noastre, ca să vestească lumii ultima solie de avertizare?

Cărțile noastre de reducere a datoriilor

Parabolele Domnului Isus Hristos e o carte care vorbește pentru sine și a îndeplinit o bună lucrare. Când a fost vândută și s-a explicat scopul vânzării ei, au fost primii bani care au redus datoriile școlilor noastre. Dar mai mult decât atât, mulți citind cartea au fost făcuți fericiți prin lecțiile ei pline de adevăr, și mulți alții vor fi încă umpluți de binecuvântări, citind-o.

Cartea Divina Vindecare poate face aceeași lucrare pentru sanatoriile și instituțiile noastre de sănătate pe care Parabolele Domnului Isus Hristos a făcut-o pentru școlile noastre. Cartea aceasta cuprinde înțelepciunea Marelui Medic. Pentru mine, a fost un scump privilegiu acela de a dona aceste cărți pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Pentru viitor, ar trebui să fie făcute planuri bine chibzuite și să se depună eforturi stăruitoare pentru sporirea vânzării lor.

Înlăturarea datoriilor

Dumnezeu intenționează ca noi să tragem învățături din greșelile trecutului. Nu e ceva plăcut Lui ca datoriile să zacă asupra instituțiilor Sale. A sosit timpul când trebuie să dăm tărie lucrării, refuzând să construim clădiri mari și costisitoare. Noi nu trebuie să imităm greșelile trecutului și să ajungem din ce în ce mai prinși în datorii. Dimpotrivă, trebuie să ne străduim să lichidăm datoriile care încă mai rămân asupra instituțiilor noastre. Comunitățile noastre pot să ajute în privința aceasta dacă vor. Acei membri cărora Domnul le-a dat mijloace pot să-și investească banii în lucrarea fără dobândă, sau cu o dobândă scăzută, și prin darurile lor de bună voie pot ajuta la susținerea lucrării. Domnul vă cere să-I dați înapoi bucuros o parte din bunurile pe care El vi le-a împrumutat, și, în felul acesta, să fiți împărțitorii Lui de binefaceri.

O altă viziune a lucrării cu cărți

Apoi eram în adunări în tabără și în adunări mari în comunitățile noastre, unde pastorii prezentau clar primejdiile timpurilor în care trăim și marea importanță a grăbirii răspândirii literaturii noastre. Ca răspuns la aceste apeluri, frații și surorile s-au prezentat și au cumpărat multe cărți. Unii au luat puține, dar alții au cumpărat cantități mari. Cea mai mare parte din cumpărători plăteau pentru cărțile pe care le luau. Câțiva făceau aranjamente să plătească după aceea.

Din cauză că vânzarea cărților se făcea la prețuri reduse, unele prețuri fiind special reduse pentru ocazia aceea, multe erau cumpărate și unele de către persoane care nu erau de credința noastră. Acestea spuneau: „Ele trebuie să conțină o solie pentru noi. Oamenii aceștia sunt gata să facă jertfe, ca noi să le putem avea și noi ni le vom asigura pentru noi și pentru prietenii noștri.”

Dar din partea unora de-ai noștri se exprima nemulțumire. Unul spunea: „Trebuie să fie oprită lucrarea aceasta, de nu, afacerile se duc de râpă”. În timp ce unul dintre frați ducea cu el un braț de cărți, un colportor a pus mâna pe umărul lui și a spus: „Frate, ce faci cu atâtea cărți?” Atunci am auzit glasul Sfântului nostru, zicând: „Nu-i opriți. Acesta e o lucrare care trebuie să fie făcută. Sfârșitul e aproape. Deja s-a pierdut mult

timp, în care cărțile acestea ar fi trebuit să fie în circulație. Vindeți-le în apropiere și în depărtare. Răspândiți-le ca frunzele toamna. Lucrarea aceasta trebuie să continue fără interzicerile nimănui. Suflete pier fără Hristos. Să fie avertizate cu privire la apropiata Sa arătare pe norii cerului.”

Unii dintre lucrători continuau să pară mult deprimați. Unul plângea și zicea: „Aceștia fac o nedreptate lucrării noastre de editură, cumpărând la un preț atât de redus; pe de altă parte, lucrarea acesta ne lipsește de unele din veniturile prin care e susținută lucrarea noastră”. Glasul răspundea: „Nu suferiți nici o pagubă. Acești lucrători care iau cărțile la un preț redus nu ar putea să facă o vânzare atât de rapidă decât cu acest așa zis sacrificiu. Mulți cumpără acum pentru prietenii lor și pentru ei care altminteri nu s-ar gândi să cumpere.”

O avertizare

Apoi, s-a dat instrucțiune lui Elder Haskell ca, în preocuparea lui de a pune în mâna oamenilor adevărul scump, cuprins în cărțile sale, în dorința lui ca toți să simtă că acele cărți valorează mai mult decât costă, și ca toți să fie încurajați să le răspândească mult, el își vindea cărțile prea ieftin, și în felul acesta își făcea propria sa povară prea grea.

Sfătuitorul nostru a spus: „Cărțile ar trebui să fie vândute în așa fel, încât autorul să nu rămână cu mâinile goale, iar casa de editură să aibă acoperire bănească, ca să aibă mijloace de a-și face lucrarea.”

O parabolă pentru studiul nostru

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar”, spunea Hristos, „care a ieșit dis-de-diminează să-și tocmească lucrătorii la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu câte un leu pe zi, și i-a trimis la vie. A ieșit pe la ceasul al treilea, și a văzut pe alții stând în piață fără lucru: «Duceți-vă și voi în via mea», le-a zis el, «și vă voi da ce va fi cu dreptul». Și s-au dus.

A venit iar pe la ceasul al șaselea și al nouălea, și a făcut la fel. Când a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stând în piață și le-a zis: «De ce stați aici toată ziua fără lucru?» Ei i-au răspuns: «Pentru că nu ne-a tocmit nimeni». «Duceți-vă și voi

în via mea» le-a zis el «și veți primi ce va fi cu dreptul». Seara stăpânul viei a zis ispravnicului său: «Cheamă pe lucrători, și dă-le plata începând de la cei de pe urmă, până la cei dintâi». Cei din ceasul al unsprezecelea au venit și au luat fiecare câte un leu.

Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult. Dar au primit și ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului și ziceau: «Aceștia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas, și la plată i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zăduful zilei». Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: «Prietene, ție nu-ți fac nici o nedreptate, nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia-ți ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău fiindcă eu sunt bun?» Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintâi, și cei dintâi vor fi cei din urmă, pentru că mulți sunt chemați dar puțini sunt aleși”. (Matei 20, 1-16.)

Fericită va fi răsplătirea harului pentru cei care au lucrat pentru Dumnezeu în simplitatea credinței și iubirii. Valoarea slujirii lui Dumnezeu e măsurată după spiritul în care a fost făcută și nu după lungimea timpului petrecut în muncă.

Lumina pentru toți

Sunt doritoare ca lumina cuprinsă în cărțile mele să ajungă la fiecare cu putință, deoarece Dumnezeu a trimis solia pentru toți. Cărțile acestea conțin învățături prețioase pentru viața de creștin. Eu nu aș îndrăzni să interzic ca aceste cărți să fie vândute în anumite ocazii la un preț redus, ca nu cumva să împiedic citirea lor, și astfel să rețin lumina de la vreun suflet care ar putea să fie convertit la adevăr. Eu nu am opreliști de pus lucrării de răspândire a cărților noastre. Lumina să fie pusă în sfeșnic, ca să lumineze tuturor celor care sunt în casă.

O învățătură din comercializare

„Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le-a zis: «Este scris: casa Mea se va chema o casă de rugăciune. Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari».

Niște orbi și șchiopi au venit la El în templu, și El i-a vindecat. Dar preoții cei

mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea, și pe copii strigând în templu și zicând: «Osana, Fiul lui David!» S-au umplut de mânie. Și I-au zis: «Auzi ce zic aceștia?» «Da» le-a răspuns Isus. Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: «Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug?»» (Matei 21, 12-16.) Sanatoriu, California, 4 mai 1908.

Un lucru care n-ar trebui să fie niciodată uitat de lucrătorii noștri este acela că Domnul Isus Hristos este directorul nostru principal. El a schițat un plan prin care școlile pot fi eliberate de datoriile lor și El nu va îndreptăți purtarea aceluia care lasă la o parte planul acesta din lipsă de încredere în succesul lui. Când poporul Său se va ridica unit pentru a da ajutor lucrării Sale de pe pământ, nici un lucru bun, pe care Dumnezeu l-a făgăduit nu va fi reținut de la ei.

Capitolul 8

O vedere mai largă

În ducerea mai departe a lucrării Domnului în patrie și în străinătate, cei din locuri de răspundere trebuie să plănuiască înțelept, așa ca să se poată folosi cel mai bine cu puțință de oameni și mijloace. Povara de a susține lucrarea în multe câmpuri străine trebuie să fie dusă în cea mai mare măsură de conferințele noastre din patrie. Conferințele acestea ar trebui să aibă mijloace cu care să ajute la deschiderea de câmpuri noi, unde adevărurile cercetătoare ale soliei îngerului al treilea nu au pătruns. În cuprinsul ultimilor câțiva ani, porți au fost larg deschise, ca prin farmec; și e necesar ca bărbați și femei să intre pe porțile acestea și să înceapă o lucrare zeloasă pentru salvarea sufletelor.

Instituțiile noastre școlare pot face mult în vederea cererii de lucrători instruiți pentru aceste câmpuri misionare. Trebuie să se facă planuri înțelepte pentru a întări lucrarea făcută la centrele de instruire. Trebuie să se studieze cele mai bune metode de a pregăti tineri și tinere consacrați, care să poarte răspunderi și să câștige suflete pentru Hristos. Ei ar trebui să fie învățați cum să-i întâmpine pe oameni și cum să prezinte solia îngerului al treilea într-un chip atrăgător. Și în ceea ce privește administrarea problemelor financiare, ei ar trebui să fie învățați lecții care să-i ajute când sunt trimiși în câmpuri izolate unde trebuie să sufere multe lipsuri și să practice cea mai strictă economie.

Domnul a instituit un plan prin care mulți dintre elevii din școlile noastre pot învăța lecții practice, necesare pentru a avea mai târziu succes în viață. El le-a dat prilejul de a face comerț cu cărți prețioase, care au fost dedicate pentru înaintarea lucrării noastre școlare și sanatoriale. În însăși lucrarea de a vinde cărți, tinerii vor da piept cu multe experiențe care îi vor învăța cum să facă față problemelor care îi așteaptă în regiunile unde vor merge. În timpul vieții lor școlare, când fac colportaj cu aceste cărți, mulți vor învăța cum să se apropie amabil de oameni și cum să exercite tact în discuțiile cu ei asupra diferitelor puncte ale adevărului prezent. Și când vor avea parte de un oarecare succes financiar, unii vor învăța lecții de agonisire și economie, care le vor fi de mare folos când vor fi trimiși ca misionari.

Elevii care se angajează în lucrarea de a vinde Parabolele Domnului Isus Hristos și Divina Vindecare vor avea nevoie să studieze cartea pe care ei speră să o vândă. Când se familiarizează cu subiectul cărții în studiu și se străduiesc să practice învățăturile ei, vor crește în cunoștințe și în putere spirituală. Soliile din aceste cărți conțin lumina pe care Dumnezeu mi-a descoperit-o pentru a o da lumii. Profesorii din școlile noastre ar trebui să-i încurajeze pe elevi să facă un studiu atent al fiecărui capitol. Ei ar trebui să-i învețe pe elevi aceste adevăruri și să caute să inspire tineretului o iubire pentru ideile prețioase, pe care Domnul ni le-a încredințat spre a le transmite lumii.

În felul acesta, pregătirea pentru vinderea acestor cărți, precum și experiențele zilnice câștigate în timp ce sunt puse în atenția oamenilor, se vor dovedi o educație de neprețuit pentru aceia care iau parte la această lucrare. Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, tineretul va obține o pregătire pentru serviciu în via Domnului.

E o lucrare specială de făcut pentru tineretul nostru de către aceia care poartă răspunderea în comunitățile din toate conferințele. Când slujbașii bisericii văd tineri promițători, care doresc să se formeze pentru a se face de folos în slujba Domnului, dar ai căror părinți nu sunt în stare să-i trimită la școală, au datoria de a cerceta cum să le dea ajutor și încurajare. Ei ar trebui să se sfătuiască cu părinții și cu tineretul și să se unească la o planuire înțeleaptă. Unii tineri s-ar putea să fie foarte bine pregătiți, ca să se angajeze în lucrarea misionară internă. E un vast câmp în care să se facă folositori, distribuind literatura noastră și aducând solia îngerului al treilea în atenția prietenilor și vecinilor. Alți tineri ar trebui să fie încurajați să intre în lucrarea de colportaj, pentru a vinde cărțile noastre mai mari. Unii s-ar putea să aibă însușiri care să-i facă ajutoare valoroase în instituțiile noastre. Și în multe cazuri, dacă tinerii promițători ar fi înțelept încurajați și bine dirijați, ar putea fi îndrumați să-și câștige cele necesare pentru studii, ocupându-se cu vânzarea cărților Parabolele Domnului Isus Hristos sau Divina Vindecare.

Vânzând aceste cărți, tinerii vor lucra ca misionari, deoarece aduc o lumină prețioasă la cunoștința oamenilor de pretutindeni. În același timp, ei ar câștiga bani care i-ar face în stare să urmeze la școală, unde ar putea continua pregătirea pentru o mai largă posibilitate de a fi de folos în lucrarea Domnului. În școală, ar primi încurajare și inspirație de la profesori și elevi să continue lucrarea lor de vindere a cărților; și când vine timpul ca ei să părăsească școala, vor avea deja o instruire practică, pregătindu-i pentru munca grea, zeloasă, jertfitoare de sine, care urmează să fie săvârșită în

câmpurile externe, unde întreita solie îngerească trebuie să fie dusă în împrejurări dificile și obositoare.

Mult mai bun este planul acesta decât ca elevii să treacă prin școală fără a avea parte de o educație practică în munca pe teren, și, la sfârșitul cursului, să pornească purtând o povară a datoriei, fără să-și dea seama de dificultățile pe care vor avea să le întâmpine în câmpurile noi și necunoscute. Cât de greu va fi pentru ei să facă față problemelor financiare, legate de lucrarea de pionierat în țări străine! Și ce povară va avea cineva de purtat până vor fi plătite toate datoriile făcute de elevi.

Pe de altă parte, cât de mult s-ar putea câștiga, dacă ar fi urmat planul de autofinanțate! Elevul ar fi adesea făcut în stare să părăsească instituția de învățământ, aproape sau cu totul liber de datorii personale; finanțele școlii ar fi într-o stare mai prosperă, iar lecțiile învățate de elev atunci când trece prin experiențele acestea în câmpul din patrie ar fi de nespusă valoare pentru el când se va afla în câmpurile externe.

Să se facă planuri înțelepte pentru a-i ajuta pe elevii merituoși să-și câștige cele necesare pentru a urma școala, vânzând aceste cărți, dacă doresc lucrul acesta. Aceia care câștigă mijloace îndestulătoare în acest fel, pentru a-și plăti cheltuielile pentru un curs la una dintre școlile noastre, vor câștiga o experiență practică dintre cele mai valoroase, care îi va ajuta să fie pregătiți pentru lucrarea misionară de pionierat în alte câmpuri.

O mare lucrare urmează să fie făcută în lumea noastră într-un timp scurt și noi trebuie să căutăm să înțelegem și să apreciem, mai mult decât am făcut-o în anii trecuți, providența lui Dumnezeu în plasarea în mâinile noastre a volumelor prețioase: Parabolele Domnului Isus Hristos și Divina Vindecare ca mijloace de a-i ajuta elevii merituoși să-și acopere cheltuielile pe timpul cât sunt la studii, cum și mijloacele de a lichida datoriile cu care sunt împovărate instituțiile noastre școlare și medicale.

Mari binecuvântări sunt pregătite pentru noi, când mânuim înțelepțește aceste cărți prețioase date nouă pentru înaintarea lucrării adevărului prezent. Și când lucrăm în acord cu planul Domnului vom vedea că mulți tineri consacrați vor fi pregătiți să meargă în regiuni îndepărtate, ca misionari activi; și, în același timp, conferințele din patrie vor avea mijloace cu care să contribuie din plin pentru sprijinirea lucrării care trebuie să fie întreprinsă în teritorii noi. Sanatoriu, California, 17 aprilie 1908.

Dumnezeu dorește ca vânzarea cărții Parabolele Domnului Isus Hristos să fie recunoscută de tot poporul nostru ca fiind metoda Lui de a ușura școlile noastre de datorii. Din cauză că planul acesta a fost neglijat, simțim acum atât de viu lipsa noastră de mijloace pentru înaintarea lucrării. Dacă școlile s-ar fi folosit de prevederile făcute în felul acesta pentru ele, ar fi mai mulți bani în tezaurele școlilor și mai mulți bani în mâinile servilor lui Dumnezeu, cu care să acopere nevoile altor departamente în lipsă ale lucrării; și lucrul cel mai bun dintre toate, profesorii și elevii ar fi primit exact învățăturile pe care aveau nevoie să le învețe în serviciul Domnului.

În orașele din imediata apropiere a sanatoriilor și a școlilor noastre, e deschis un câmp misionar pentru noi, pe care, ca să zicem așa, abia l-am atins cu vârful degetelor. În unele dintre locurile acesta, s-a făcut un bun început. Dar planul lui Dumnezeu era ca, prin vânzarea cărților Divina Vindecare și Parabolele Domnului Isus Hristos, să se fi adunat mulți bani pentru sanatoriile și școlile noastre și ca poporul nostru să poată fi lăsat liber să doneze din mijloacele lui pentru începerea lucrării în câmpuri noi misionare. Dacă poporul nostru s-ar angaja acum în vânzarea acestor cărți, așa cum ar trebui, am avea mult mai multe mijloace decât avem acum pentru săvârșirea lucrării în felul în care Domnul dorește să fie făcută.

Capitolul 9

Adunările de tabără și publicațiile noastre

În legătură cu adunările noastre de tabără din anii trecuți, servii lui Dumnezeu au folosit multe ocazii prețioase pentru a instrui pe poporul nostru în metodele practice de prezentare a adevărilor salvatoare ale soliei îngerului al treilea prietenilor și cunoștințelor lor. Mulți au fost învățați cum să lucreze ca misionari pe cont propriu în localitățile lor de baștină. Mulți s-au întors acasă de la aceste adunări anuale, pentru a lucra cu mai mult zel și cu mai multă pricepere ca până atunci.

I-ar fi plăcut lui Dumnezeu dacă s-ar fi dat mai multă instrucțiune de aceasta practică membrilor bisericii, care participă la adunările noastre de tabără, decât s-a dat în anii trecuți. Lucrătorii noștri, în general, și frații și surorile noastre din fiecare conferință ar trebui să-și aducă aminte că unul dintre obiectivele adunărilor noastre anuale e acela ca ei să obțină o cunoaștere a metodelor practice de lucrare misionară personală. Această fază a adunărilor în tabără e schițată în Mărturii pentru Comunitate, volumul 6, după cum urmează:

„Dumnezeu a încredințat mâinilor noastre o lucrare cât se poate de sacră, și avem nevoie să ne întâlnim pentru a primi instrucțiuni, spre a fi pregătiți să săvârșim lucrarea aceasta. Avem nevoie să înțelegem ce parte vom fi chemați individual să săvârșim la dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu pe pământ, la susținerea și apărarea sfintei Legi a lui Dumnezeu și la înălțarea Mântuitorului ca «Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii». (Ioan 1, 29.) Avem nevoie să ne adunăm laolaltă și să primim atingerea divină, pentru ca să putem înțelege lucrarea noastră în cămin. Părinții au nevoie să înțeleagă cum pot trimite din sanctuarul familiei pe fiii și fiicele lor, în așa fel instruiți și educați încât să fie pregătiți să lumineze ca lumini în lume. Avem nevoie să înțelegem cum să se împartă lucrul și cum fiecare parte a lucrării urmează să fie adusă la îndeplinire. Fiecare trebuie să înțeleagă partea pe care o are de îndeplinit, pentru ca să poată fi armonie între plan și lucru în lucrarea unită a tuturor.” (pagina 32, 33.)

Bine condusă, adunarea în tabără e o școală la care pastorii, prezbiterii și diaconii pot învăța să facă o lucrare desăvârșită pentru Domnul. Ea ar trebui să fie o școală în cadrul căreia membrilor bisericii, bătrâni și tineri, li se dă prilejul de a învăța calea

Domnului mai deplin, un loc în care credincioșii pot primi o educație care le va ajuta să-i ajute pe alții....

„Cel mai bun ajutor pe care pastorii îl pot da membrilor comunităților noastre nu este acela de a le tot predica, ci de a face planuri de lucru pentru ei. Dați fiecărui ceva de făcut pentru alții. Ajutați tuturor să vadă că, în calitate de primitori ai harului lui Hristos, ei sunt sub obligația de a lucra pentru El. Și toți să fie învățați cum să lucreze. Îndeosebi aceia care sunt de curând veniți la credință să fie educați să devină împreună lucrători cu Dumnezeu. Dacă sunt scoși la lucru, cei descurajați vor uita de descurajarea lor, cei slabi se vor face tari, cei neștiutori vor deveni inteligenți și toți vor fi pregătiți să prezinte adevărul așa cum este în Isus. Ei vor găsi un ajutor care nu lipsește niciodată în Acela care a făgăduit să mântuiască pe toți cei care vin la El.” (pagina 49, 50.)

În unele din conferințele noastre, conducătorii au ezitat de a introduce metode practice de instruire. Unii sunt în chip natural înclinați mai degrabă spre ținerea de predici decât de a da învățatură. Dar la ocazii de acestea, ca adunările noastre în tabără anuale, noi nu trebuie să pierdem niciodată din vedere prilejurile oferite de a-i învăța pe credincioși cum să facă lucrare misionară practică în locul unde trăiesc. În multe cazuri, ar fi bine de a pune deoparte anumiți oameni pentru a purta povara diferitelor ramuri ale lucrării de educație la aceste adunări. Unii ar trebui să-i ajute pe oameni să învețe cum să țină lecturi biblice și adunări în familii. Alții să poarte povara de a-i învăța pe oameni cum să practice principiile sănătății și temperanței, și cum să facă tratamente unor bolnavi. Iar alții pot să lucreze în favoarea lucrării noastre cu reviste și cărți. Și lucrători aleși să aibă un interes special în învățarea multora cum să procedeze cu Parabolele Domnului Isus Hristos și Divina Vindecare.

Mulți n-au învățat niciodată cum să vândă cărțile dedicate la înaintarea lucrării noastre instituționale. Dar unii ca aceștia nu ar trebui să se scuze. Ei ar trebui să studieze sârguincios cum pot să-și facă partea credincios, în ceea ce privește răspândirea acestor cărți valoroase. Școlile și sanatoriile trebuie să fie conduse la un înalt nivel de eficiență, și o răspundere solemnă zace asupra noastră, a tuturor, de a ajuta ca aceste instituții să fie plasate într-o situație avantajoasă, dând o largă răspândire cărților pentru venirea lor în ajutor. Dumnezeu va fi glorificat prin oricine dovedește un interes activ față de lucrarea de plasare a acestor cărți în mâinile mulțimilor care au nevoie de adevărurile mântuitoare ale Evangheliei.

Prilejul pe care îl avem de a face bine, străduindu-ne de a pune în aplicare planul Domnului de a veni în ajutorul școlilor și sanatoriilor noastre, mi-a fost iar și iar prezentat în legătură cu conferința California de Sud. Stările de acolo sunt neobișnuit de favorabile pentru un efort de lungă durată de a lansa vânzarea Parabolelor Domnului Isus Hristos și a cărții Divina Vindecare. Frații și surorile noastre din California de Sud n-ar trebui să obosească în ce privește planul de a colecta bani pentru a face față datoriilor care s-au acumulat. Elevii școlii Fernando, și infirmierele celor trei sanatorii care au fost înființate, nu-și pot permite să piardă experiențele prețioase în lucrarea misionară, care se obțin cu prilejul plasării cărților de ajutor. Și conferința nu-și poate permite să piardă rezultatele spirituale și financiare, care ar însoți un efort continuu de felul acesta.

Dar anii au trecut și elevii care ar fi trebuit să câștige experiențe bogate în lucrarea misionară activă, n-au fost încurajați să se lanseze din inimă în vânzarea Parabolelor Domnului Isus Hristos. În multe locuri, membri ai bisericii s-au întâlnit zilnic cu persoane străine, turiști, bărbați și femei cu avere și cu influență -- și totuși prilejuri ca acestea pentru răspândirea cărților Parabolele Domnului Isus Hristos și Divina Vindecare au fost lăsate să treacă nefolosite. Multor persoane de treabă, care ar fi putut să fie influențate prin efort sârguincios și din toată inima, nu li s-a dat lumina soliei îngerului al treilea.

Dacă ar fi fost urmat planul Domnului, Numele Lui ar fi fost proslăvit și multe victorii spirituale ar fi fost câștigate. Aceia care au mijloace ar fi fost mai în stare și mai dispuși să vină în ajutorul Domnului când El conduce într-un chip extraordinar la înființarea de puternice centre misionare medicale în vecinătatea marilor căi de comunicație. Elevii ar fi primit o educație care ar fi sporit foarte mult eficiența lor ca misionari practici în țară și în străinătate. Comunități ar fi fost reînviolate cu binecuvântări spirituale. Mulți ar fi fost câștigați la adevăr, și aceștia ar fi adus în lucrare influența și mijloacele lor.

În locuri cum ar fi California de Sud, unde mii de turiști, mulți dintre ei în căutare de sănătate și putere, mereu vin și se duc, ar fi trebuit să se depună eforturi continue pentru a răspândi razele strălucitoare ale luminii și adevărului. Cărțile Divina Vindecare și Parabolele Domnului Isus Hristos sunt în chip deosebit adaptate pentru folosirea în centre de turism, și ar trebui să fie făcut totul cu puțință pentru a pune exemplare din aceste lucrări în mâinile celor care au timp liber și înclinație spre citit. În deosebi aceia

care caută refacerea sănătății au nevoie de Divina Vindecare. Trebuie să se folosească orice prilej bun pentru a lucra cu această categorie de persoane.

Inima mea s-a bucurat când am aflat de trezirea lucrării de eliberare de datorii din California de Sud, în cursul ultimelor câteva luni. La Loma Linda, unora din infirmiere li s-a dat o instruire specială pentru lucrarea de vânzare a cărții Divina Vindecare; și când ele au vizitat familiile din orașele și satele învecinate, binecuvântarea cerului a venit cu bogăție asupra lor și s-au făcut impresii favorabile în favoarea poporului nostru și a lucrării lui.

La școala din Fernando, profesorii au condus la trezirea interesului față de vânzarea cărții Parabolele Domnului Isus Hristos. Grupe de elevi, după studierea cu rugăciune a cărții, au vizitat Los Angeles în tovărășia profesorilor lor și au câștigat o experiență sănătoasă și solidă, pe care ei o prețuiesc mai presus de argint și aur. Felul acesta de lucrare, de fapt, este unul dintre mijloacele pe care Dumnezeu le-a rânduit pentru a da tineretului nostru o educație misionară și cei care neglijează a folosi asemenea ocazii pierd din viața lor un capitol de experiență de cea mai mare valoare. Intrând voios în această lucrare, elevii pot să învețe să se apropie cu tact și discernământ de bărbați și femei de pe toate căile vieții, cum să se poarte cu ei curtenitor, și cum să-i conducă să dea considerație favorabilă adevărilor cuprinse în cărțile care sunt vândute.

Cea mai mare preocupare a noastră ar trebui să fie nu adunarea de bani, ci salvarea de suflete, și în scopul acesta, ar trebui să facem totul spre a-i învăța pe elevii noștri cum să conducă sufletele la o cunoaștere a celei de a treia solii îngerești. Când suntem cu succes în lucrarea de salvare de suflete, cei care sunt adăugați la credință, la rândul lor, își vor folosi abilitatea la transmiterea adevărului la alții. Când lucrăm, sârguincios pentru salvarea semenilor noștri, Dumnezeu va face să prospere fiecare efort al nostru.

Președinților de conferințe și altora care sunt în locuri de răspundere, de conducere, vreau să le spun: „Să facem tot ce ne stă în putere pentru a imprima în profesorii care sunt în legătură cu instituțiile noastre școlare marea valoare a binecuvântărilor care îi așteaptă pe cei care caută sârguincios să facă tot ce pot mai bine spre a folosi darul Parabolele Domnului Isus Hristos. Să-i încurajăm pe profesori să se unească cu mulți dintre elevii lor într-un studiu cu rugăciune al acestei cărți, ca pregătire

de a merge cu ei în câmpul activ de lucru. Să-i ajutăm pe educatori să înțeleagă răspunderea lor în privința aceasta. Să facem tot ce putem pentru a reînvia lucrarea cu Parabolele Domnului Isus Hristos și să inaugurăm planuri pentru o campanie activă cu Divina Vindecare.”

Când profesorii și elevii se prind din toată inima la această ramură de lucrare, ei vor căpăta o experiență care-i va pregăti să facă un serviciu valoros în legătură cu adunările noastre în tabără. Prin instrucțiunea pe care ei o pot da credincioșilor participanți și prin vânzarea de multe cărți în locurile unde se țin astfel de adunări, cei care au fost la școală vor fi în stare să-și facă partea de a influența mulțimile care au nevoie de a li se face cunoscut solia îngerului al treilea. Profesorii și elevii să-și poarte cu noblețe partea din povară de a arăta poporului nostru cum să transmită solia prietenilor și vecinilor lor.

Când îndeplinim planuri făcute de Domnul, suntem „împreună lucrători cu Dumnezeu”. Oricare ne-ar fi poziția -- președinți de conferințe, deservenți cultici, profesori, elevi sau membri laici -- suntem socotiți răspunzători în fața Domnului ca să folosim cât mai bine ocaziile noastre de a-i lumina pe cei care au nevoie de adevărul prezent. Și unul dintre mijloacele principale, pe care El le-a rânduit pentru ca noi să le folosim, este foaia tipărită. În școlile și sanatoriile noastre, în comunitățile noastre de unde suntem, și îndeosebi la adunările noastre în tabără, anuale, noi trebuie să învățăm să facem uz înțelept de acest mijloc prețios. Cu sârguință răbdătoare, lucrătorii aleși trebuie să-l instruiască pe poporul nostru cum să se apropie de necredincioși într-un chip amabil, atrăgător, și cum să plaseze în mâinile lor literatura în care adevărul pentru timpul de față e prezentat cu claritate și putere.

Fraților și surorilor, să nu obosim în facerea de bine. În cursul lucrării Sale pe pământ, Hristos a umblat pe jos din loc în loc. Obosit, așa cum era adesea, natura Lui omenească suprasolicitată până la maximum, totuși era totdeauna gata să-i vindece pe toți cei care veneau la El, și să-i învețe calea vieții veșnice. Deși era adesea istovit, El nu-și părăsea lucrarea. Era o lume de mântuit. El făcea orice sacrificiu cu putință, pentru ca lumina și adevărul să poată lumina.

Domnul Dumnezeu lui Israel dorește ca noi să ne legăm în sfântă unire cu El, și să exercităm credința vie care lucrează prin iubire și curăță sufletul. El dorește ca noi să fim un corp activ de lucrători înzestrați cu adaptabilitate pentru serviciul Lui; și unora ca

aceștia El le făgăduiește putere pentru a câștiga o victorie glorioasă pentru El. Sanatoriu, California, 10 iulie 1908.

Bărbații care au poziție de conducători în oricare parte a lucrării solemne a ultimei solii a Evangheliei trebuie să cultive și să păstreze cu drag vederi și idei largi. E privilegiul tuturor celor care poartă răspunderi în lucrarea Evangheliei să fie ucenici destoinici în școala lui Hristos. Urmașul declarat al lui Hristos nu trebuie să fie mânat de îndemnurile proprii sale voințe; mintea lor trebuie să fie deprinsă să gândească gândurile lui Hristos și luminată să înțeleagă voia și calea lui Dumnezeu. Un astfel de credincios va fi un aderent al metodelor de lucru ale lui Hristos.

Frații noștri n-ar trebui să uite că înțelepciunea lui Dumnezeu a făcut prevederi pentru școlile noastre într-un fel care va aduce binecuvântare pentru toți cei care participă la lucrare. Cartea Parabolele Domnului Hristos a fost donată lucrării școlare, pentru ca elevii și alți prieteni ai școlii să poată vinde aceste cărți și, prin vânzarea lor, să avem mare parte din mijloacele necesare pentru a înlătura datoriile școlilor. Dar planul acesta n-a fost prezentat școlilor noastre așa cum ar fi trebuit, profesorii și elevii n-au fost instruiți să ia cartea aceasta și, în chip curajos să promoveze vânzarea ei în favoarea lucrării școlare.

Cu multă vreme mai înainte, profesorii și elevii din școlile noastre ar fi trebuit să știe să se folosească de prilejurile de a aduna mijloace prin vânzarea Parabolelor Domnului Hristos. Vânzând aceste cărți, elevii vor servi cauza lui Dumnezeu, și, în timp ce fac aceasta, prin difuzarea luminii prețioase, ei vor învăța lecții de neprețuită experiență creștină. Toate școlile noastre ar trebui acum să iasă în front și să se străduiască cu zel să realizeze planul prezentat nouă pentru educarea de lucrători, pentru ușurarea de datorii a școlilor și pentru câștigarea de suflete pentru cauza lui Hristos.

Capitolul 10

Stările din orașe

Vine repede și sigur o vinovăție aproape universală asupra locuitorilor orașelor, din cauza creșterii continue și categorice a nelegiurii. Trăim în mijlocul unei epidemii de crimă, în fața căreia oamenii de pretutindeni, gânditori, temători de Dumnezeu, stau înspăimântați. Corupția care domnește e dincolo de puterea de descriere a penei omenești. Fiecare zi aduce noi descoperiri de lupte, mituiri și fraude politice. Fiecare zi aduce raportul ei întristător de silnicie și nelegiuire, de nepăsare față de suferința umană; de distrugerea brutală, diabolică, a vieții umane. Fiecare zi mărturisește despre sporirea demenței, crimei și sinuciderii.

Orașele de azi devin repede asemenea Sodomei și Gomorei. Sărbătorile sunt numeroase; vârtejul excitării și plăcerii sustrage mii de oameni de la datoriile serioase ale vieții. Sporturile excitante -- mergerea la teatru, alergările de cai, jocurile de noroc, folosirea de băuturi îmbătătoare, și chefurile -- stimulează la activitate fiecare pasiune.

Tineretul e tras de curentul popular. Aceia care se deprind să le placă distracțiile numai de dragul lor deschid poarta pentru un potop de ispite. Ei se dedau la veselie socială și voioșie necugetată. Ei sunt mânați mai departe de la o formă de desfrâu la alta, până când pierd atât dorința, cât și capacitatea pentru o viață folositoare. Aspirațiile lor religioase sunt răcite; viața lor spirituală e întunecată. Toate facultățile mai nobile ale sufletului -- tot ce leagă pe om de lumea spirituală sunt degradate.

Prin activitatea marilor trusturi și rezultatele uniunilor muncitorești și a grevelor, stările vieții în orașe devin din ce în ce tot mai dificile.

Pasiunea intensă după câștigarea de bani, setea după paradă, lux și extravaganță -- toate sunt forțe care, pentru marea masă a omenirii, abat mintea oamenilor de la adevăratul scop al vieții. Ele deschid poarta pentru o mie de rele. Mulți, absorbiți de interesul lor după comori lumești, devin insensibili la cerințele lui Dumnezeu și la nevoile semenilor lor. Ei își privesc bogăția ca pe un mijloc de a se proslăvi pe sine. Aducă casă lângă casă și pământ lângă pământ; își umplu casele cu obiecte de lux, în timp ce pretutindeni în jurul lor sunt ființe omenești în mizerie și crimă, în boală și

moarte.

Prin tot felul de oprimări și stoarceri de bani, oamenii grămădesc averi colosale, în timp ce strigătele omenirii muribunde ajung înaintea lui Dumnezeu. Mulțimi se luptă cu sărăcia, constrânși să muncească din greu pentru salarii mici, neînstare să procure nici măcar cele mai simple necesități ale vieții. Muncă și lipsă, cu nici o nădejde de lucruri mai bune, le fac povara grea. Când durerea și boala se adaugă, povara este aproape de nesuportat. Roși de griji și oprimați, ei nu știu încotro să se îndrepte pentru ușurare.

Scripturile descriu starea lumii chiar înainte de a doua venire a lui Hristos. Iacov apostolul, zugrăvește lăcomia și primăria care vor domni. El zice: „Ascultați acum voi, bogaților!... V-ați strâns comori în zilele din urmă. Iată că plata lucrătorilor, care v-au secerat câmpiile și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă: Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și desfătări. V-ați saturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!” (Iacov 5, 1-6.)

Acesta e un tablou a ceea ce există astăzi. „Omenia este dată în lături și dreptatea stă departe; adevărul se poticnește în piață și fapta cinstită nu se mai dovedește”. Da, „omenia a pierit și cel ce nu umblă în calea răutății este prădat de ceilalți”. (Isaia 59, 14.15; Tr. G. G.)

Până și biserica, care ar trebui să fie stâlpul și temelie adevărului, e dovedită că încurajează o egoistă iubire de plăceri. Când se adună bani pentru scopuri religioase, la ce mijloace recurg multe biserici? La bazaruri, supeuri, baluri cu tombole și chiar la loterii și alte mijloace de felul acesta. Adesea, locul pus deoparte pentru cult divin este profanat prin petrecere și băutură, cumpărare, vânzare și petrecere. Respectul pentru Casa lui Dumnezeu și reverența față de cultul Lui sunt scăzute în mintea tineretului. Barierele reținerii de sine sunt lărgite. Egoismul, apetitul, plăcerea de paradă sunt cele la care se face apel, și ele se întăresc atunci când se cultivă.

Din veac în veac, Domnul a făcut cunoscut felul lucrării Sale. Când a venit o criză, El S-a descoperit, și S-a interpus pentru a împiedica înfăptuirea planurilor lui Satana. Pentru națiuni, familii și persoane aparte, El a îngăduit adesea ca lucrurile să ajungă la o criză, pentru ca intervenția să poată deveni vădită. Atunci El a dovedit că

există Dumnezeu în Israel care va susține Legea Sa și va apăra pe poporul Său.

În lumea antediluviană, agenți omenești au introdus tot felul de născociri și de practici ingenioase pentru a face fără efect Legea lui Iehova. Ei au lepădat autoritatea Lui, pentru că intervenea în uneltirile lor. Ca și în zilele dinainte de potop, tot așa și acum a venit peste noi timpul exact când Domnul trebuie să descopere puterea Lui omniprezentă. În timpul de nelegiuire predominantă, putem ști că ultima mare criză s-a apropiat. Când desconsiderarea Legii lui Dumnezeu este aproape universală, când poporul Său este oprimat și făcut să sufere de către semenii lor, Domnul va interveni.

Satana nu doarme; el e treaz de-a binelea pentru a face fără de efect cuvântul sigur al profeției. Cu iscusință și cu putere înșelătoare, el lucrează pentru ca să contracareze voia exprimată a lui Dumnezeu, explicată în Cuvântul Său. De ani de zile, Satana a câștigat stăpânire asupra minții oamenilor, prin sofistării subtile pe care el le-a născocit ca să ia locul adevărului. În acest timp de primejdie, împlinatorii binelui în temere de Dumnezeu, vor proslăvi Numele Lui prin reprezentarea cuvintelor lui David: „Este vremea ca Domnul să lucreze; căci ei calcă Legea Ta”. (Psalmii 119, 126.)

Judecățile lui Dumnezeu asupra orașelor noastre

Pe când eram la Loma Linda, California, 16 aprilie 1906, a trecut pe dinaintea mea o înfățișare extrem de uimitoare. În timpul unei viziuni de noapte, mă găseam pe o înălțime de pe care puteam vedea casele zgâlțâite ca o trestie în vânt. Clădiri mari și mici, cădeau la pământ. Locuri de petrecere, teatre, hoteluri, și locuințele bogaților era zguduite și sfărâmate. Multe vieți era nimicite, și aerul era plin de țipetele celor răniți și îngroziți.

Îngerii nimicitori de la Dumnezeu erau la lucru. O atingere și clădiri atât de temeinic construite, încât oamenii le priveau ca sigure față de orice primejdie, deveneau repede grămezi de moloz. Nu era nicăieri asigurare că locul era sigur. Nu mă simțeam în vreo primejdie deosebită, dar grozăvia scenelor care mi-au trecut pe dinainte nu pot găsi cuvinte să o descriu. Părea că îndelunga răbdare a lui Dumnezeu ajunsese la sfârșit și că venise ziua judecății.

Îngerul care stătea lângă mine mi-a arătat apoi că numai puțini au o idee de nelegiuirea care există în lumea noastră astăzi și îndeosebi nelegiuirea din orașele mari.

El declara că Domnul a rânduit un timp când va cerceta pe călcătorii de lege cu mânie, pentru nesocotirea stăruitoare a Legii Sale.

Cât de înspăimântător a fost tabloul care mi-a trecut pe dinainte, și ceea ce s-a imprimat cel mai mult în mintea mea a fost instrucțiunea dată în legătură cu el. Îngerul care sta alături de mine declara că stăpânirea supremă a lui Dumnezeu și sfințenia Legii Sale trebuie să fie descoperite celor care în chip stăruitor refuză de a da ascultare Împăratului împăraților. Cei care aleg să rămână neloiali trebuie să fie loviți din milă cu pedepse, pentru ca, dacă e cu putință, să fie treziți la o înțelegere a păcătoșeniei purtării lor.

În tot cursul zilei următoare, am meditat la scenele care-mi trecuseră pe dinainte și la instrucțiunea care-mi fusese dată. În cursul după-amiezii, am mers la Glandale, în apropiere de Los Angeles, și noaptea următoare am fost din nou instruită cu privire la sfințenia și cerințele obligatorii ale Celor Zece Porunci, precum și la supremația lui Dumnezeu față de cârmuitorii omenești.

Părea să fiu într-o adunare, prezentând în fața oamenilor cerințele Legii lui Dumnezeu. Citeam textele biblice cu privire la instituția Sabatului în Eden, la încheierea săptămânii Creațiunii și cu privire la darea Legii la Sinai, și apoi am declarat că Sabatul trebuie să fie ținut „ca legământ veșnic” ca semn între Dumnezeu și poporul Său pentru veșnicie, ca să poată ști că ei sunt sfințiți de Domnul, Făcătorul lor.

Apoi am stăruit mai departe asupra domniei supreme a lui Dumnezeu asupra tuturor cârmuitorilor pământești. Legea Lui trebuie să fie măsura cu care să se măsoare faptele oamenilor. Oamenilor le este oprit de a-și strica simțurile prin necumpătare sau prin supunerea minții lor la influențe satanice, deoarece acestea fac cu neputință ținerea Legii lui Dumnezeu. Deși Cârmuitorul divin are îndelungă răbdare cu stricăciunea, El nu e înșelat și nu va tăcea pururea. Supremația Lui, autoritatea Lui ca Domn al Universului, trebuie, în cele din urmă, să fie recunoscute, și cerințele drepte ale Legii Sale să fie apărate.

Încă și mai multă instrucțiune cu privire la îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și necesitatea de a-i trezi pe călcătorii de lege la o înțelegere a poziției lor periculoase în fața Lui, a fost repetată poporului, așa cum era primită de la instructorul meu.

În 18 aprilie, la două zile după ce scena cu prăbușirea clădirilor trecuse pe dinaintea mea, m-am dus să iau parte la un program stabilit, ce avea loc la biserica din Carr Street, Los Angeles. Când ne apropiam de biserică, i-am auzit pe vânzătorii de ziare strigând: „San Francisco distrus de un cutremur”. Cu inima împovărată, am citit primele vești grabnic tipărite despre teribilul dezastru.

Două săptămâni mai târziu, în călătoria noastră spre casă, am trecut prin San Francisco și, luând o trăsură, am petrecut o oră și jumătate privind distrugerea săvârșită în acel mare oraș. Clădiri, care erau socotite sigure contra dezastrului, zăceau în ruine. În unele cazuri, clădirile erau afundate în pământ. Orașul prezenta un tablou cât se poate de îngrozitor cu privire la neîndestularea priceperii omenești de a concepe construcții sigure contra incendiului și a cutremurului.

Prin profetul Său, Țefania, Domnul specifică pedepsele pe care El le va aduce asupra făcătorilor de rele.

„Voi nimici totul de pe fața pământului, zice Domnul. Voi nimici oamenii și vitele, păsările cerului și peștii mării, pietrele de poticnire, și pe cei răi împreună cu ele; voi nimici cu desăvârșire pe oameni de pe fața pământului, zice Domnul.”

„În ziua jertfei Domnului, voi pedepsi pe voievozii și fiii împăratului, și pe toți cei ce poartă haine străine. În ziua aceea, voi pedepsi și pe toți cei ce sar peste prag, pe cei ce umplu de silnicie și de înșelăciune casa stăpânului lor...”

În vremea aceea, voi scormoni Ierusalimul cu felinare, și voi pedepsi pe toți oamenii care se bizuie pe drojdiile lor și zic în inima lor: „Domnul nu va face nici bine, nici rău”. Averile lor vor fi jaf, și casele lor vor fi pustiite, vor zidi case și nu le vor locui, vor sădi vii și nu vor bea din ele.

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și vine în grabă mare. Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de groază, o zi de pustiire și de nimicire, o zi de întuneric și negură, o zi de nor și de întunecime, o zi în care va răsuna trâmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și turnurilor înalte. Atunci voi pune pe oameni la strânsoare, și vor bâjbâi ca niște orbi, pentru că au păcătuit împotriva Domnului; de aceea le voi vărsa sângele ca praful, și carnea ca gunoiul! Nici argintul, nici aurul lor nu

vor putea să-i izbăvească în ziua mâniei Domnului, ci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Lui, căci va nimici deodată pe toți locuitorii țării”. (Țefania 1, 2.3.8-18.)

Dumnezeu nu mai poate să rabde mai departe. Deja pedepsele Sale încep să cadă în unele locuri și, în curând, deosebita Lui neplăcere va fi simțită și în alte locuri.

Vor fi o serie de evenimente care descoperă că Dumnezeu e stăpân pe situație. Adevărul va fi proclamat cu o vorbire clară, fără greșală. Ca popor, noi trebuie să pregătim calea Domnului, sub călăuzirea supremă a Duhului Sfânt. Evanghelia trebuie vestită în curăția ei. Râul apei ei trebuie să se adâncească și să se lățească în cursul ei. În toate câmpurile, în apropiere și în depărtare, oameni vor fi chemați de la plug și de la ocupațiile lor comerciale mai obișnuite, care, în mare măsură, ocupă mintea, și vor fi educați de către oameni cu experiență. Când învață să lucreze eficient, vor proclama adevărul cu putere. Prin cele mai minunate lucrări ale providenței divine, munți de dificultăți vor fi înlăturați și aruncați în mare. Solia care înseamnă atât de mult pentru locuitorii de pe pământ, va fi auzită și înțeleasă. Oamenii vor ști ce e adevărul. Înainte și tot înainte lucrarea va înainta, până când întregul pământ va fi avertizat; și atunci va veni sfârșitul.

Capitolul 11

O lucrare a timpului de față

Din ce în ce mai mult, pe măsură ce zilele trec, devine neîndoios faptul că judecățile lui Dumnezeu sunt pe pământ. În foc, inundație și cutremur, El îi avertizează pe locuitorii acestui pământ de apropiata Lui venire. Se apropie timpul când marea criză din istoria lumii va fi venit, când orice mișcare din cârmuirea lui Dumnezeu va fi urmărită cu interes intens și cu o teamă care nu poate fi arătată în cuvinte. În succesiune rapidă, judecățile lui Dumnezeu vor urma una după alta -- foc, inundație și cutremur, război și vărsare de sânge.

O, de ar ști oamenii timpul cercetării lor! Sunt mulți cei care încă nu au auzit adevărul cercetător pentru acest timp. Sunt mulți cu care Spiritul lui Dumnezeu se luptă. Timpul judecăților nimicitoare ale lui Dumnezeu este timpul harului pentru cei care nu au avut prilej să afle care este adevărul. Cu duioșie va privi Domnul asupra lor. Inima Lui plină de îndurare e mișcată; mâna Lui este încă întinsă pentru a mântui, în timp ce ușa e închisă pentru cei care nu vor să intre.

Îndurarea lui Dumnezeu e arătată în îndelunga răbdare. El reține judecățile Sale, așteptând ca solia de avertizare să fie trâmbițată. O, dacă poporul nostru ar simți așa cum ar trebui răspunderea care zace asupra lui, de a vesti lumii ultima solie de îndurare, ce lucrare minunată ar face!

Priviți orașele și nevoia lor de Evanghelie. Nevoia de lucrători zeloși în mijlocul mulțimilor orașelor a fost mereu ținută înaintea mea de peste douăzeci de ani. Cine poartă o povară pentru orașele cele mari? Câțiva au simțit povara, dar în comparație cu marea nevoie și multele prilejuri numai o slabă atenție a fost dată acestei lucrări.

În orașele din Est

Mi s-a dat instrucțiune că solia ar trebui din nou să meargă cu putere în orașele din statele din Est. În multe din orașele mari din Est, întâia și a doua solie îngerească au fost proclamate în cursul mișcării de la 1844. Nouă, ca servi ai lui Dumnezeu, ne-a fost încredințată solia îngerului al treilea, solie obligatorie, care trebuie să pregătească un

popor pentru sosirea Împăratului. Noi trebuie să facem orice efort pentru a face cunoscut adevărul tuturor celor care vor să audă și sunt mulți care vor asculta. Prin toate marile orașe, Dumnezeu are suflete sincere, care sunt interesate în ceea ce este adevăr.

Timpul este scurt; Domnul dorește ca tot ce e legat de lucrarea Lui să fie pus în ordine. El dorește ca solia solemnă de avertizare și de invitație să fie proclamată atât de departe, cât pot să o ducă solii Lui. Nimic ce ar stingheri înaintarea soliei nu trebuie să fie îngăduit să vină în planurile noastre. „Repetăți solia, repetați solia”, erau cuvintele care mi-au fost spuse iar și iar. „Spune poporului Meu să repete solia în locurile unde a fost predicată întâia dată, și unde biserică după biserică a luat poziție pentru adevăr, puterea lui Dumnezeu mărturisind pentru solie într-un chip remarcabil.”

Timp de ani de zile pionierii lucrării noastre s-au luptat împotriva sărăciei și a multelor greutăți pentru a așeza lucrarea adevărului prezent pe un teren avantajos. Cu mijloace sărăcicioase, ei au lucrat neobosit și Domnul a binecuvântat umilele lor eforturi. Solia a mers cu putere în Est, și s-a extins spre Vest până când în multe locuri au fost stabilite centre de influență. Lucrătorii de astăzi s-ar putea să nu îndure toate greutățile acelor zile de început. Totuși, condițiile schimbate n-ar trebui să conducă la nici o relaxare a efortului. Acum, când Domnul ne îndeamnă să proclamăm solia încă o dată cu putere în Est, când El ne îndeamnă să mergem în orașele din Est și din Sud, și din Vest și din Nord, să nu răspundem noi ca un om și să împlinim îndemnul Lui? Să nu plănuim noi să trimitem solii noștri pretutindeni prin câmpurile acestea și să-i sprijinim cu mână largă? Să nu mergă slujitorii lui Dumnezeu în aceste centre aglomerate și acolo să-și înalțe glasul în avertizarea mulțimilor? Pentru ce sunt conferințele noastre dacă nu pentru ducerea mai departe chiar a acestei lucrări?

S-a făcut un început în proclamarea soliei îngerului al treilea în orașul Washington, și în alte orașe din Sud și din Est; dar pentru a satisface dorința Domnului, noi va trebui să plănuim în vederea săvârșirii unei lucrări vaste și sistematice. Trebuie să ne apucăm de lucrarea aceasta cu o stăruință care nu va îngădui nici o slăbire a eforturilor noastre până nu vom vedea mântuirea lui Dumnezeu.

În Portland, Maine, în Boston și în orașele din împrejurimi, în New York și orașele populate, vecine cu el, în Philadelphia și Baltimore și Washington, Domnul dorește ca noi să proclamăm solia îngerului al treilea cu putere. Noi nu putem exercita această putere; dar putem alege oameni capabili și să-i zorim să mergă pe aceste căi ale

ocaziei, și acolo să proclame solia în puterea Duhului Sfânt. Trebuie să plănuim să așezăm în aceste orașe oameni capabili, care pot să prezinte solia îngerului al treilea într-un chip atât de energic, încât ea să miște inima. Noi nu putem îngădui ca pe oamenii care pot face lucrul acesta să-i adunăm într-un singur loc pentru a face o lucrare pe care o pot face alții.

Când acești lucrători expun adevărul în cuvinte, trăiesc adevărul și se roagă pentru progresul adevărului, Dumnezeu va lucra asupra inimilor lor. Când ei lucrează cu toată tăria pe care le-o dăruiește Dumnezeu și în smerenie de inimă pun toată încrederea lor în El, ostenele lor nu vor fi fără de roade. Străduințele lor hotărâte de a aduce sufletele la cunoștința adevărului pentru acest timp, vor fi susținute de îngeri sfinți, și multe suflete vor fi mântuite.

Dărnicie în efortul misionar

Statele sudice urmează să aibă lumina adevărului prezent. Nu ziceți: „Tipografiile și comunitățile noastre au nevoie de mai mult ajutor. Avem nevoie de toate mijloacele pe care le putem obține pentru a săvârși lucrarea pe care o aducem la îndeplinire”. Unul după altul au închis ușa pentru anumite ramuri de efort misionar, de teamă că această lucrare va consuma mijloacele pe care ei le doreau pentru alte acțiuni. Fraților, voi aveți nevoie de o mai mare măsură din Spiritul lui Hristos. Standardul vostru să fie ridicat mai sus; apoi, cei care sunt proaspăt convertiți la adevăr vor înțelege că au o lucrare de făcut. În felul acesta, mijloacele pentru săvârșirea lucrării vor spori mereu.

Putem noi aștepta ca locuitorii acestor orașe să vină la noi și să ne spună: „Dacă veți veni la noi și ne veți predica, noi vă vom ajuta să faceți lucrul acesta și în chipul acesta?” Ce știu ei despre solia noastră? Să ne facem partea în avertizarea acestor oameni care sunt gata să piară neavertizați și nemântuiți. Domnul dorește ca noi să lăsăm lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor pentru ca Duhul Sfânt să poată comunica adevărul celor cu inima sinceră, care îl caută.

Când facem lucrul acesta, vom descoperi că mijloace vor curge în tezaurele noastre, și vom avea fonduri cu care să putem face o lucrare tot mai cuprinzătoare și în locuri tot mai îndepărtate. Suflete care au bogăție vor fi aduse la adevăr și vor da din mijloacele lor pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Am fost instruită că sunt multe mijloace în orașele care nu sunt lucrate. Dumnezeu are acolo oameni interesați. Mergeți

la ei; învățați-i așa cum a învățat Hristos, dați-le adevărul. Ei îl vor primi. Și tot atât de sigur cum suflete oneste vor fi convertite, mijloacele lor vor fi consacrate în slujba Domnului și noi vom vedea o sporire de mijloace.

O, dacă am putea vedea nevoile acestor orașe așa cum le vede Dumnezeu! Într-un timp ca acesta, trebuie să fie pusă la lucru fiecare mână, Domnul vine; sfârșitul e aproape, da, se grăbește foarte! Peste un scurt timp, nu vom mai putea să lucrăm cu libertatea de care ne bucurăm acum. Scene teribile sunt înaintea noastră, și ceea ce facem trebuie să facem repede.

Un motiv pentru serviciu

Recent, în timpul nopții, am fost trezită din somn și mi s-a dat o viziune a suferințelor lui Hristos pentru oameni. Jertfa Lui, batjocorirea și derâderea Lui de care a avut parte din partea celor nelegiuiți, chipul Lui de moarte din grădina Ghetsemani, trădarea și răstignirea Lui -- toate au fost viu zugrăvite în fața mea.

Am văzut pe Hristos în mijlocul unei mari cete de oameni. El căuta să imprime în mintea lor învățăturile Sale. Dar El a fost disprețuit și lepădat de ei. Oamenii se îngrămădeau asupra Lui cu abuz și ocară. Întristarea mea a fost foarte mare când am privit asupra scenei. M-am rugat la Dumnezeu: „Ce e de făcut cu această adunare? Nici unul nu va părăsi oare părerea lui înaltă despre sine, și să caute pe Domnul ca niște copilași? Nu-și vor zdrobi nici unii dintre ei inima înaintea lui Dumnezeu, în căință și mărturisire?”

Mi-a fost înfățișată agonia lui Hristos în grădina Ghetsemani, când tainicul pahar tremura în mâna Răscumpărătorului: „Tată, dacă este cu putință”, Se ruga El, „depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”. (Matei 26, 39.) În timp ce Se ruga insistent la Tatăl, picături mari de sânge erau adunate de jur împrejurul Mântuitorului ca să descurajeze sufletul Lui.

Ridicându-Se de pe pământ, Hristos S-a dus la locul unde-i lăsase pe ucenicii Săi, îndemnându-i să vegheze și să se roage împreună cu El, ca să nu fie biruiți de ispite. Voia să audă dacă ei au înțeles chinul Său de moarte, avea nevoie de simpatie omenească. Dar i-a găsit dormind. De trei ori a mers în felul acesta la ei, și de fiecare dată ei dormeau.

De trei ori Mântuitorul S-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta”. Aici soarta unei lumi pierdute tremura în cumpănă. Dacă El ar fi refuzat să bea paharul, rezultatul ar fi fost ruina veșnică a neamului omenesc. Dar un înger din cer L-a întărit pe Fiul lui Dumnezeu să accepte paharul, și să bea suferința lui amară.

Cât de puțini sunt cei care își dau seama că toate acestea au fost îndurate pentru ei personal! Cât de puțini sunt cei care zic: „Aceasta a fost pentru mine, ca eu să-mi pot forma un caracter pentru viața viitoare, nemuritoare.”

Când lucrurile acestea îmi erau prezentate atât de viu, m-am gândit: „Niciodată nu voi fi în stare să prezint subiectul acesta înaintea poporului așa cum este el”, și v-am dat numai o slabă înfățișare a ceea ce mi-a fost arătat. Când m-am gândit la paharul acela care tremura în mâinile lui Hristos, când mi-am dat seama că El ar fi putut să refuze să bea, și să lase lumea să piară în păcatul ei, m-am legat ca fiecare energie a vieții mele să fie devotată lucrării de câștigare de suflete la El.

Hristos a venit pe pământ pentru ca să sufere și să moară, pentru ca, prin exercitarea credinței în El și însușirea meritelor Lui, să putem ajunge împreună lucrători cu Dumnezeu. Intenția Mântuitorului era ca, după ce El Se va fi înălțat la cer pentru a deveni Mijlocitorul omului, urmașii Lui să ducă mai departe lucrarea pe care El o începuse. N-ar trebui ca unealta omenească să dovedească un interes special în a duce lumina soliei Evangheliei celor care stau în întuneric? Sunt unii care sunt gata să meargă până la capătul pământului pentru a duce oamenilor lumina adevărului, dar Dumnezeu cere ca fiecare suflet care cunoaște adevărul să caute să câștige pe alții, să iubească adevărul. Dacă nu suntem dispuși să facem sacrificii speciale pentru a salva suflete care sunt gata să piară, cum putem fi socotiți vrednici de a intra în cetatea lui Dumnezeu?

Este o lucrare individuală de săvârșit de către fiecare dintre noi. Știu că sunt mulți care se așează în dreaptă legătură cu Hristos, al căror unic gând e de a duce solia adevărului prezent înaintea oamenilor lumii. Ei stau fără încetare gata de a-și oferi serviciile. Dar inima mea este plină de durere când văd atât de mulți care sunt mulțumiți cu o experiență ieftină, o experiență care-i costă prea puțin. Viața lor spune că pentru ei Hristos a murit în zadar.

Dacă nu simțiți că e o onoare de a fi părtaș la suferințele lui Hristos; dacă nu simțiți o povară pe suflet pentru cei care sunt gata să piară; dacă nu sunteți dispuși să jertfiți pentru a economisi mijloace pentru lucrarea care trebuie să fie făcută, nu va fi loc pentru voi în Împărăția lui Dumnezeu. Avem nevoie să fim părtași cu Hristos la suferințele Sale și la lepădarea Sa de Sine la fiecare pas. Avem nevoie ca Spiritul lui Dumnezeu să Se odihnească asupra noastră, conducându-ne la o continuă jertfire de noi înșine.

Pregătiți-vă

„Iată Eu vin curând”, declară Hristos și „răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după faptele lui”. (Apocalipsa 22, 12.) Domnul, la venirea Sa, va cerceta de aproape fiecare talent; El va cere dobândă la capitalul pe care l-a încredințat. Prin propria Sa umilire și agonie, prin viața Sa de trudă și prin moartea Sa de ocară, Hristos a plătit pentru serviciul tuturor celor care au luat Numele Său și se declară că sunt slujitorii Lui. Toți se găsesc sub obligația cea mai profundă de a-și dezvolta fiecare capacitatea pentru lucrarea de câștigare de suflete pentru El. „Voi nu sunteți ai voștri” zice El. „Căci ați fost cumpărați cu un preț; de aceea proslăviți pe Dumnezeu printr-o viață de slujire care va câștiga bărbați și femei de la păcat la neprihănire”. (1 Corinteni 6, 19-20.) Suntem cumpărați cu prețul propriei vieți a lui Hristos -- cumpărați pentru ca să putem înapoia lui Dumnezeu ce este al Lui, în slujire credincioasă.

Nu avem timp acum să consacram puterile și talentele noastre unor acțiuni lumești. Să ajungem mai absorbiți de servirea lumii, de servirea de noi înșine și să pierdem viața veșnică și fericirea cerului? O, nu ne putem îngădui să facem lucrul acesta! Faceți ca fiecare talent să fie folosit în lucrarea lui Dumnezeu. Aceia care primesc adevărul urmează ca, prin eforturile lor, să sporească numărul bărbaților și femeilor care vor fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Suflete trebuie să fie luminate și învățate să servească lui Dumnezeu în chip inteligent; ei urmează ca, în chip inteligent, să sporească în cunoașterea dreptății.

Tot cerul e interesat în ducerea mai departe a lucrării pe care Hristos a venit în lume să o facă. Agenți ai cerului deschid căile ca lumina adevărului să lumineze în locurile întunecate ale pământului. Îngerii așteaptă să comunice cu cei care pornesc la săvârșirea lucrării care ne-a fost arătată de ani de zile. Să nu manifestăm noi interes în a pune la lucru căi și mijloace pentru începerea lucrării în orașe? Multe ocazii au fost

pierdute prin neglijarea săvârșirii lucrării acesteia de îndată, prin faptul că nu s-a mers înainte în credință. Domnul zice: „Dacă ați fi exercitat credință în soliile pe care le-am trimis, n-ar fi o așa lipsă de lucrători și de mijloace pentru susținerea lor.”

Venirea lui Hristos este aproape, și se grăbește foarte. Timpul în care să se lucreze este scurt și bărbați și femei pier. Îngerul a spus: „N-ar trebui ca oamenii care au avut o mare lumină să conlucreze cu Acela care a trimis pe Fiul Său în lume să dea lumină și mântuirea oamenilor?” E cazul ca oamenii care au primit cunoașterea adevărului, rând pe rând, învățatură după învățatură, puțin aici și puțin colo, să dovedească puțină apreciere pentru Acela care a venit pe pământ, pentru ca puterea Lui divină să poată fi moștenirea fiecărui suflet credincios? În felul acesta, urma ca divinitatea lui Hristos să devină lucrătoare în mântuirea neamului omenesc, și mijlocirea Marelui nostru Preot să ajungă de folos înaintea tronului lui Dumnezeu. Planul a fost făcut în cer. Oare cei care au fost răscumpărați cu un preț să nu poată fi în stare să aprecieze marea mântuire?

Domnul nu poate să laude pe poporul care, dându-se drept temător de Dumnezeu, mărturisind despre sine a crede în apropiata venire a lui Hristos, lasă orașele neavertizate cu privire la judecățile care urmează ca, în curând, să cadă pe pământ. Cei care fac aceasta vor fi judecați pentru neglijența lor. Hristos și-a dat scumpul Său sânge pentru a salva sufletele care pier în păcatele lor. Să refuzăm noi oare să facem lucrarea care ne-a fost rânduită, să refuzăm a conlucra cu Dumnezeu și cu uneltele cerești? Sunt mii care fac lucrul acesta, care nu izbutesc să devină una cu Hristos, nelăsând marele sacrificiu al lui Hristos să lumineze în viață, în har salvator, care descoperă adevărul în fapte ale neprihănirii. Și totuși, aceasta e lucrarea dată oamenilor prin jertfa Fiului lui Dumnezeu. Știind aceasta, putem noi să rămânem nepăsători? Fac apel la frații noștri să se trezească. Facultățile spirituale vor slăbi și vor pieri, dacă nu sunt puse la lucru în câștigarea de suflete la Hristos. Ce scuză poate fi oferită pentru neglijarea mării și grandioasei lucrări pentru împlinirea căreia Hristos și-a dat viața?

Nu ne putem îngădui ca, în puținele zile pe care le avem aici pe pământ, să ne folosim timpul în ușurătațe și nimicuri. Avem nevoie să ne smerim sufletele înaintea lui Dumnezeu, ca fiecare inimă să poată absorbi adevărul, și să-l lase să lucreze într-o viață de reformațiune, care va convinge lumea că acesta este într-adevăr adevărul lui Dumnezeu. Să lăsăm ca viața să fie ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Numai când Îl căutăm pe Dumnezeu ca niște copilași, când încetăm de a găsi cusururi la frații și

surorile noastre, cum și în aceia care caută să poarte cu credincioșie răspunderile lucrării și când căutăm să punem în rânduială propria inimă față de Dumnezeu, ne poate El folosi spre slava Numelui Său.

Noi toți avem nevoie să ajungem într-o poziție de jertfire de noi înșine înaintea lui Dumnezeu, dacă lucrarea noastră e bine primită de El. Să ne aducem aminte că mărturisirea de credință nu e nimic dacă nu avem adevărul în inimă. Avem nevoie ca puterea de convertire a lui Dumnezeu să pună stăpânire pe noi, pentru ca să putem înțelege nevoile unei lumi care piere. Povara principală a soliei mele către voi este: Pregătiți-vă, pregătiți-vă, să-L întâmpinați pe Domnul. Pregătiți-vă candelarele, și faceți ca lumina adevărului să lumineze la drumuri și la garduri. E o lume care trebuie să fie avertizată de grabnica apropiere a sfârșitului tuturor lucrurilor.

Fraților și surorilor, căutați pe Domnul cât timp se poate găsi. Vine un timp când cei care și-au irosit vremea și ocaziile vor dori să-L fi căutat. Dumnezeu v-a dat putere de a judeca cu mintea. El dorește ca voi să urmați calea rațiunii și calea lucrării. El dorește ca voi să mergeți în comunitățile noastre și să lucrați cu zel pentru El. El dorește ca voi să rândușiți adunări pentru cei din afara bisericii, ca oamenii să poată afla adevărurile acestei ultime solii de avertizare. Sunt locuri unde veți fi primiți cu voie bună, unde suflete vă vor mulțumi că le-ați venit în ajutor. Fie ca Domnul să vă ajute să vă apucați de lucrarea aceasta așa cum nu ați făcut-o încă niciodată.

Să începem să lucrăm pentru aceia care nu au avut lumina. „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”, declară Mântuitorul, „și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele.” (Matei 28, 18-20.) Ceea ce ne trebuie nouă este o credință vie de a proclama deasupra mormântului deschis al lui Iosif că avem un Mântuitor viu. Unul care va merge înaintea noastră, și care va lucra împreună cu noi. Dumnezeu va face lucrarea, dacă noi îi vom furniza instrumentele. E nevoie ca între noi să fie mult mai multă rugăciune, și mult mai puțină necredință. E nevoie ca noi să înălțăm stindardul mai sus și tot mai sus înaintea oamenilor. E nevoie să ne aducem aminte că Hristos este pururea la dreapta noastră când vestim libertate celor captivi și când împărțim pâinea vieții sufletelor flămânde. Când ținem înaintea vieții noastre urgența și importanța lucrării noastre, mântuirea de la Dumnezeu se va descoperi într-un chip remarcabil.

Dumnezeu să ne ajute să îmbrăcăm armura și să acționăm ca unii care suntem zeloși, ca și când sufletele bărbaților și femeilor merită să fie salvate. Să căutăm o nouă

convertire. Avem nevoie de prezența Duhului Sfânt al lui Dumnezeu cu noi, ca inimile noastre să fie potolite și noi să nu aducem un duh aspru în lucrare. Mă rog ca Duhul Sfânt să ia pe deplin în stăpânire inimile noastre. Să ne purtăm ca niște copii ai lui Dumnezeu, care caută la El sfat, gata să împlinescă planurile Lui ori de câte ori sunt prezentate. Dumnezeu va fi proslăvit de un așa popor și cei care sunt martori la zelul nostru vor zice: Amin, Amin.

„Trezește-te, trezește-te! Îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate sfântă! Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea. Picioarele celui ce zice Sionului «Dumnezeul tău împărățește!» Iată, glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul, și strigă toți de veselie, căci văd cu ochii lor cum Se întoarce Domnul în Sion.

Izbucniți cu toate în strigăte de bucurie, dărâmături ale Ierusalimului! Căci Domnul mângâie pe poporul Său și răscumpără Ierusalimul. Domnul Își descoperă brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor, și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru.” (Isaia 52, 1-10.)

Capitolul 12

Metode de lucru

În legătură cu proclamarea soliei în marile orașe, sunt multe feluri în care lucrarea poate să fie săvârșită de către lucrători cu daruri felurite. Unii urmează să lucreze într-un fel, alții în altul. Domnul dorește ca orașele să fie lucrate de efortul unit al lucrătorilor cu capacități diferite. Toți trebuie să privească la Isus pentru îndrumare, să nu depindă de om pentru înțelepciune, ca nu cumva să fie duși pe o cale greșită. Ca împreună lucrători cu Dumnezeu, ei trebuie să caute să fie în armonie unul cu altul. Trebuie să aibă loc consfătuiri dese și o conlucrare zeloasă și din toată inima. Și cu toate acestea, toți să caute înțelepciune la Isus, nedepinzând numai de oameni în ce privește călăuzirea.

Domnul a dat unor slujitori capacitatea de a aduna și de a reține atenția unor mari adunări. Aceasta cere exercitarea de tact și iscusință. În orașele de azi, unde sunt atât de multe lucruri care să atragă și să placă, oamenii nu pot fi făcuți interesați, numai prin eforturi obișnuite. Slujitorii rânduiți de Dumnezeu vor găsi că este necesar a depune eforturi neobișnuite pentru ca să câștige atenția mulțimii. Și când izbutesc să adune laolaltă un mare număr de oameni, ei trebuie să prezinte solii de un caracter atât de cu totul diferit de cele obișnuite, încât oamenii să fie treziți și avertizați. Ei trebuie să facă uz de orice mijloc ce poate fi conceput pentru a face ca adevărul să iasă în evidență în mod clar și distinct. Solia cercetătoare pentru acest timp urmează să fie prezentată atât de clar și hotărât, încât să-i surprindă pe ascultători și să-i conducă la dorința de a studia Scripturile.

Cei care fac lucrarea Domnului în orașe trebuie să depună un efort calm, susținut, devotat pentru învățarea oamenilor. În timp ce ei trebuie să lucreze zelos pentru a interesa pe ascultători și a păstra interesul acesta, în același timp însă trebuie să se ferească cu grijă de tot ceea ce atinge senzaționalul. În veacul acesta de extravaganta și spectaculozitate, când oamenii consideră că e necesar să facă paradă pentru a obține succes, solii aleși ai lui Dumnezeu trebuie să arate greșeala cheltuirii zadarnice a mijloacelor pentru a face efect. Când ei lucrează cu sinceritate, umilință și cu demnitate plăcută, evitând tot ceea ce este teatral, lucrarea lor va face o impresie dăinuitoare spre bine.

Într-adevăr este nevoie de a cheltui bani, dar cu chibzuință, pentru publicitatea adunărilor și pentru săvârșirea lucrării în chip durabil. Dar tăria fiecărui lucrător se va afla nu în cele din afară, ci în dependența plină de încredere în Dumnezeu, în rugăciune zeloasă adresată Lui pentru ajutor, în ascultare de Cuvântul Lui. Mult mai multă rugăciune, mult mai multă asemănare cu Hristos, mult mai multă conformare față de voința lui Dumnezeu trebuie să fie aduse în lucrarea Domnului. Parada de fațadă și cheltuiala extravagantă de mijloace bănești nu vor realiza lucrarea ce trebuie săvârșită.

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie dusă mai departe cu putere. Avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt. Avem nevoie să înțelegem că Dumnezeu va adăuga la rândurile poporului Său oameni cu capacitate și influență, care urmează să-și facă partea în avertizarea lumii. Nu toți cei din lume sunt nelegiuiți și păcătoși. Dumnezeu are multe mii care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Sunt mulți oameni, bărbați și femei, care se tem de Dumnezeu în bisericile apostaziate. Dacă lucrurile nu ar fi așa, nouă nu ne-ar fi dat să vestim solia: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”. (Apocalipsa 18, 2-4.) Mulți dintre cei sinceri cu inima doresc cu înfocare să poată respira viața cerească. Ei vor recunoaște Evanghelia atunci când le este adusă în frumusețea și simplitatea în care ea este prezentată în Cuvântul lui Dumnezeu.

Nevoia de lucrare din casă în casă

De egală importanță cu eforturile speciale publice este lucrarea din casă în casă în căminele oamenilor. În orașele mari, sunt anumite categorii de oameni la care nu se poate ajunge prin adunări publice. Aceștia trebuie să fie căutați cum caută păstorul oaia pierdută. În favoarea lor ar trebui să fie făcute eforturi sânguincioase, personale. Când se neglijează lucrarea personală, se pierde multe ocazii prețioase, care, dacă ar fi bine folosite, ar face ca lucrarea să înainteze în mod hotărât.

Ca rezultat al prezenței adevărului în adunări mari, s-a trezit un spirit de cercetare și e lucru deosebit de important ca acest interes să fie urmat de o lucrare personală. Cei care doresc să cerceteze adevărul au nevoie să fie învățați să studieze Cuvântul lui Dumnezeu cu sârguință. Cineva trebuie să-i ajute să zidească pe o temelie sigură. În acest timp critic din experiența lor religioasă, cât de însemnat lucru este acela ca lucrătorii biblici, înțelept îndrumați, să le vină în ajutor și să le deschidă înțelegerii lor

tezaurul Cuvântului lui Dumnezeu.

Misiunea orășenească, un centru de instruire

O lucrare bine echilibrată poate fi săvârșită cel mai bine când funcționează un curs pentru pregătirea de lucrători. În timp ce se țin adunările publice, legate de acest curs de instruire sau misiune orășenească, ar trebui să fie lucrători cu experiență, cu profundă pricepere spirituală, care pot da lucrătorilor biblici instruire zilnică, și care de asemenea se pot uni cu toată inima la efortul public ce se depune. Și când bărbați și femei sunt convertiți la adevăr, cei care se găsesc în fruntea misiunii orășenești ar trebui să arate noilor convertiți, cu multă rugăciune, cum să trăiască în viața lor puterea adevărului. Acest efort unit din partea tuturor lucrătorilor, va fi ca un cui bătut într-un loc sigur.

Predarea principiilor reformei sanitare

Ca popor, ni s-a dat lucrarea de a face cunoscut principiile reformei sanitare. Sunt unii care își închipuie că problema dietei nu este destul de importantă pentru a fi cuprinsă în lucrarea lor de evanghelizare. Dar unii ca aceștia fac o mare greșală. Cuvântul lui Dumnezeu declară: „Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 10, 31.) Subiectul cumpărării în toate relațiile ei, are un loc important în lucrarea de mântuire.

În legătură cu misiunile noastre orășenești, ar trebui să fie spații corespunzătoare, unde cei în care s-a trezit un interes să poată fi adunați pentru instruire. Lucrarea aceasta necesară nu trebuie să fie făcută într-un chip atât de sărăcăcios, încât să facă o impresie nefavorabilă asupra minții oamenilor. Tot ce se face trebuie să dea mărturie favorabilă despre Autorul adevărului, și ar trebui să reprezinte bine sfințenia și importanța adevărilor soliei îngerului al treilea.

Trebuie să se țină cursuri de bucătărie. Oamenii să fie învățați cum să pregătească alimente sănătoase. Trebuie să li se arate nevoia de a renunța la alimente nesănătoase. Dar niciodată n-ar trebui să recomandăm o dietă de înfometare. Este cu puțință să aibă o dietă sănătoasă, hrănitoare, fără a se folosi ceai, cafea sau carne. Lucrarea de a-i învăța pe oameni să pregătească o hrană, care în același timp să fie și sănătoasă, și apetisantă, este de cea mai mare însemnătate.

Lucrarea reformei sanitare este mijlocul lui Dumnezeu pentru a reduce suferința în lumea noastră și pentru curățirea bisericii Sale. Învățați pe oameni că ei pot acționa ca ajutoare ale lui Dumnezeu, conlucrând cu Maestrul lucrător la refacerea sănătății fizice și spirituale. Lucrarea aceasta poartă semnătura cerului, și va deschide uși pentru intrarea și a altor adevăruri prețioase. Este loc pentru toți cei care vor dori să lucreze în mod inteligent în această lucrare.

Țineți lucrarea reformei sanitare la loc de frunte -- este solia ce sunt instruită să v-o aduc. Arătați atât de clar valoarea ei, încât să se simtă o largă nevoie de ea. Abținerea de la orice aliment și orice băutură dăunătoare este roada adevăratei religii. Cel care este pe deplin convertit va abandona orice obicei și apetit dăunător. Prin abținerea totală, el va birui dorința sa după satisfacerea unor plăceri distrugătoare de sănătate.

Am fost instruită să spun educatorilor reformei sanitare: Mergeți înainte. Lumea are nevoie de fiecare fărâmbă din influența pe care voi o puteți exercita pentru a respinge valul de nenorocire morală. Cei care îi învață pe alții solia îngerului al treilea să rămână credincioși lângă stindardul lor. „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă și plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită”. (Romani 12, 1-2.) Fie ca Domnul să-i înarmeze pe cei care lucrează în cuvânt și doctrină, cu soliile cele mai clare ale adevărului. Dacă lucrătorii Săi vor prezenta aceste solii cu simplitate, convingere și cu toată autoritatea, Domnul va lucra împreună cu ei.

Clasele bogate să nu fie trecute cu vederea

Slujitorii lui Hristos ar trebui să lucreze cu credincioșie pentru cei bogați din orașele noastre, ca și pentru cei săraci și umili. Sunt mulți oameni bogați care sunt sensibili la influențele și impresiile soliei Evangheliei, și care, atunci când Biblia și numai Biblia le este prezentată ca tâlcuitor al credinței și practicii creștine, vor fi mișcați de Duhul lui Dumnezeu ca să deschidă uși pentru înaintarea Evangheliei. Ei vor da pe față o credință vie în Cuvântul lui Dumnezeu și vor folosi mijloacele încredințate lor pentru a pregăti calea Domnului, pentru a face în locurile pustii un drum pentru Dumnezeuul nostru.

De ani de zile stă în fața noastră chinuitoarea problemă: Cum putem aduna fonduri corespunzătoare pentru susținerea misiunilor pentru care Domnul a mers înaintea noastră să le deschidă? Citim în mod lămurit porunca Evangheliei: și misiunile, atât în câmpurile din patrie, cât și din străinătate, își prezintă nevoile. Instrucțiunile ba chiar revelațiile pozitive ale Providenței se unesc pentru a ne zori să facem repede lucrarea care așteaptă să fie făcută. Domnul dorește ca oameni cu bani să fie convertiți și să lucreze ca ajutoare ale Lui pentru a se ajunge la alții. El dorește ca aceia care pot ajuta la lucrarea de reformă și de refacere să vadă lumina prețioasă a adevărului și să fie transformați în caracter, și determinați să folosească în serviciul Lui capitalul lor, care le-a fost încredințat. El ar vrea ca ei să investească mijloacele ce le-au fost împrumutate de El, în facerea de bine, în deschiderea căilor pentru ca Evanghelia să fie predicată la toate clasele din apropiere și din depărtare.

Nu va fi cerul apreciat de oamenii înțelepți ai lumii? Ba da; acolo ei vor afla odihnă și pace și repaus de orice trivialitate, orice ambiție, orice servire de sine. Zoriți-i să caute pacea, fericirea și bucuria pe care Hristos dorește să o reverse asupra lor. Îndemnați-i să-și îndrepte atenția la asigurarea darului cel mai bogat ce poate fi dat omului muritor -- haina neprihănirii lui Hristos. Hristos le oferă o viață care să se măsoare cu viața lui Dumnezeu, și o greutate mult mai mare și veșnică de slavă. Dacă ei Îl primesc pe Hristos, vor avea cea mai înaltă onoare, onoare pe care lumea nu o poate nici da, nici lua. Ei vor afla că în păzirea poruncilor lui Dumnezeu este o mare răsplătire.

Răscumpărătorul milostiv îi îndeamnă pe servii Săi să adreseze celor bogați și celor săraci invitația la cină. Mergeți la drumuri și la garduri și prin eforturile voastre stăruitoare și hotărâte, siliți-i să intre. Slujitorii Evangheliei să ia pe acești oameni cu bani din lume, și să-i aducă la banchetul adevărului pe care Hristos l-a pregătit pentru ei. Acela care și-a dat viața sa scumpă pentru ei spune: „Aduceți-i înăuntru și așezați-i la masa Mea, și Eu îi voi servi.”

Slujitori ai lui Hristos, apropiați-vă de această clasă de oameni. Nu-i treceți cu vederea ca și cum ar fi fără nădejde. Lucrați cu toată convingerea cu puțință, și ca roadă a eforturilor voastre credincioase veți vedea în Împărăția cerului bărbați și femei care vor fi încoronați ca biruitori pentru a cânta cântecul triumfător al biruitorului. „Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb”, zice Cel dintâi și Cel de pe urmă, „fiindcă

sunt vrednici”. (Apocalipsa 3, 4.)

Cu totul mult prea mici eforturi s-au depus pentru oamenii din locurile de răspundere din lume. Mulți dintre ei posedă aptitudini superioare; ei au mijloace și influență. Acestea sunt daruri prețioase, încredințate lor de Domnul pentru a fi dezvoltate și folosite spre binele altora.

Căutați să salvați oameni cu avere. Rugați-i stăruitor să înapoieze Domnului tezaurele pe care El li le-a împrumutat dându-li-se în păstrare, pentru ca în New York și în alte orașe mari să poată fi înființate centre de influență de la care adevărul biblic să poată merge la oameni în toată simplitatea lui. Convingeți pe oameni să-și depună tezaurele la tronul lui Dumnezeu, înapoind Domnului averea lor, făcând în stare pe lucrătorii Lui să facă bine și să mărească slava Lui.

Planuri pentru sporirea forțelor noastre de lucru

Tăria unei armate este măsurată mai ales prin eficiența oamenilor din rânduri, a ostașilor. Un general înțelept își instruieste ofițerii să instruiască pe fiecare soldat pentru serviciul activ. El caută să dezvolte cea mai mare eficiență din partea tuturor. Dacă ar fi să depindă numai de ofițerii săi, el nu s-ar putea aștepta să facă vreodată o campanie izbutită. El se bazează pe serviciul credincios și neobosit din partea fiecărui om din oștirea lui. Răspunderea zace mai ales asupra ostașilor din rânduri.

Tot astfel este și în oștirea Prințului Emanuel. Generalul nostru, care n-a pierdut niciodată o bătălie, așteaptă serviciul voios și credincios de la fiecare persoană care s-a înrolat sub steagul Lui. În lupta finală, care se dă acum între forțele binelui și oștile răului, El așteaptă ca toți membrii, laici și slujitorii Lui să ia parte. Toți cei care s-au înrolat ca ostași ai Lui urmează să îndeplinească un serviciu credincios, gata de a îndeplini orice lucrare, cu un viu simț al răspunderii, zăcând asupra lor individual.

Aceia care au supravegherea spirituală a bisericii ar trebui să planuiască căi și mijloace prin care să dea prilej fiecărui membru al bisericii să facă ceva în cadrul lucrării lui Dumnezeu. Prea adesea în trecut, aceasta nu s-a făcut. Nu s-au făcut și nu au fost pe deplin puse în aplicare planuri clare, prin care talentele tuturor să poată fi folosite în serviciu activ. Numai puțini sunt cei care își dau seama cât de mult s-a pierdut din cauza aceasta.

Conducătorii din lucrarea lui Dumnezeu, ca niște generali înțelepți, trebuie să facă planuri pentru mișcări de înaintare pe toată linia. În plănuirea lor, ei trebuie să studieze în mod deosebit lucrarea care poate fi făcută de membrii laici pentru prietenii și vecinii lor. Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu poate fi terminată până când bărbații și femeile din rândul membrilor bisericii noastre nu se adună la lucru și nu-și unesc eforturile lor cu ale pastorilor și ale slujbașilor comunităților.

Mântuirea păcătoșilor cere muncă zeloasă și personală. Noi trebuie să le ducem cuvântul vieții, și nu să așteptăm ca ei să vină la noi. O, de aș putea spune bărbaților și femeilor cuvinte care să-i trezească la acțiune sârguincioasă! Clipele care ne sunt acordate sunt puține. Stăm chiar la hotarul lumii veșnice. Nu avem timp de pierdut. Fiecare clipă e de aur și cu totul prea scumpă pentru a fi devotată numai slujirii de sine. Cine vrea să-L caute pe Dumnezeu cu tot dinadinsul și să primească de la El tărie și har pentru a fi lucrători credincioși în câmpul misionar?

Dezvoltarea de talente în biserică

În fiecare comunitate există talente, care, prin cuvenită lucrare, s-ar putea dezvolta spre a fi de mare ajutor în lucrarea aceasta. Ceea ce e necesar acum pentru zidirea comunităților noastre este lucrarea atentă a lucrătorilor înțelepți pentru a descoperi și dezvolta talentele din biserică, talente care pot fi educate spre a fi folosite de Domnul. Ar trebui să existe un plan bine organizat pentru folosirea de lucrători care să meargă în toate comunitățile noastre, mari și mici, pentru a-i instrui pe membri cum să lucreze pentru zidirea bisericii, dar și pentru cei necredincioși. Este nevoie de pregătire, de învățatură. Cei care lucrează, vizitând comunitățile, ar trebui să dea fraților și surorilor instrucțiuni cu privire la metodele practice de a face lucrare misionară.

Nici toate predicile din lume nu-i vor face pe oameni să simtă profund nevoia sufletelor care pier în jurul lor. Nimic nu-i va mișca pe bărbați și pe femei, încât să se trezească în ei un zel de a lucra pentru cei care se află în întuneric. Pregătiți lucrători spre a merge la drumuri și la garduri. Avem nevoie de grădinari pricepuți, care să răsădească pomi în diferite localități, și să le dea posibilități avantajoase de a crește. E datorია pozitivă a poporului lui Dumnezeu de a merge în regiunile îndepărtate. Să fie puse la lucru forțe care să defrișeze terenuri noi, să înființeze centre noi de influență, oriunde se poate găsi ocazie favorabilă. Adunați lucrători care posedă adevărat zel

misionar și lăsați-i să meargă pentru a face cunoscut lumina și cunoștința în apropiere și în depărtare. Ei să ducă principiile vii ale reformei sanitare în localități care într-o măsură sunt necunoscătoare ale acestor principii.

Bărbați din ocupații umile ale vieții să fie încurajați să facă lucrarea lui Dumnezeu. În timp ce lucrează, ei vor câștiga o experiență prețioasă. Este lipsă de lucrători și n-avem nici unul de care să ne putem lipsi. În loc de a-i descuraja pe aceia care încearcă să servească Domnului, noi ar trebui să încurajăm mult mai mulți lucrători să intre în câmp.

Slujire voioasă

Toți cei care au legătură cu Dumnezeu vor găsi din plin de lucru pentru El. Aceia care pornesc în spiritul Domnului, căutând să aducă sufletelor adevărul, vor vedea că lucrarea de a atrage suflete la Hristos, nu e o corvoadă plicticoasă și neinteresantă. Ei sunt însărcinați cu o lucrare ca gospodari ai lui Dumnezeu, și vor fi tot mai mult umpluți de viață, pe măsură ce se predau în slujba lui Dumnezeu. E o lucrare voioasă aceea de a explica altora Scripturile.

Tineri și tinere, să fie educați spre a deveni lucrători în vecinătățile lor, cum și în alte locuri. Toți să-și pună inima și mintea spre a deveni pricepuți cu privire la lucrarea pentru timpul de față, calificându-se pentru a face lucrul acela pentru care sunt cel mai bine pregătiți.

Mulți tineri care au avut convenita educație acasă trebuie să fie pregătiți pentru slujire și să fie încurajați ca să înalțe stindardul adevărului în locuri noi, printr-o lucrare bine plănuită și credincioasă. Prin asociere cu slujitorii, cu pastorii noștri și cu lucrătorii cu experiență în lucrarea în orașe, ei vor obține pregătirea cea mai bună. Lucrând sub călăuzirea divină, și fiind susținuți de rugăciunile colegilor lor, lucrători mai cu experiență, ei pot face o lucrare bună și binevenită. Când își unesc ostenele cu acelea ale lucrătorilor mai bătrâni, folosind energiile lor tinerești spre cea mai bună întrebuințare a lor, ei vor avea însoțirea îngerilor cerești; și ca împreună lucrători cu Dumnezeu, privilegiul lor este acela de a cânta, a se ruga și a crede, de a lucra cu curaj și fără stânjenire. Încrederea și asigurarea pe care le-o vor aduce prezența trimișilor cerești, lor și conlucrătorilor lor, vor conduce la rugăciune, laudă și la simplitatea credinței adevărate.

N-ar trebui să fie întârziere în acest efort bine plănuit de a-i instrui pe membrii bisericii. Ar trebui să fie alese persoane spre a lucra în orașe mari, persoane care sunt pe deplin consacrate și care înțeleg sfințenia și importanța lucrării. Nu trimiteți persoane care nu sunt calificate în privința aceasta. E nevoie de oameni care să promoveze triumful crucii, care să stăruiască când vor veni descurajări și lipsuri, care să aibă zelul, hotărârea și credința care sunt absolut necesare în câmpul misionar. Și celor care nu se angajează personal în lucrare le spun: Nu-i împiedicați pe cei care sunt dispuși să lucreze, ci încurajați-i și sprijiniți-i.

Toată această lucrare de instruire ar trebui să fie însoțită de o căutare plină de râvnă a Domnului prin Duhul Sfânt. Lucrul acesta să fie imprimat în aceia care sunt dispuși să se predea în slujba Domnului. Purtarea noastră e supravegheată de lume. Fiecare faptă e cercetată de aproape și comentată. Trebuie să aibă loc cultivarea virtuților creștine, pentru ca aceia care mărturisesc adevărul să-l poată preda altora așa cum este el în Isus, așa ca ei înșiși să poată fi exemple, și ca vrăjmașii noștri să nu poată spune ceva rău despre ei. Dumnezeu cere mai multă evlavie, mai multă sfințenie a vieții, și curăție a purtării, în acord cu principiile înălțătoare și sfințitoare pe care le mărturisim. Viața celor care lucrează pentru Hristos ar trebui să fie astfel încât necredincioșii, văzând umblarea lor în temere de Dumnezeu și conversația lor aleasă, să fie fermecați de credința care produce astfel de rezultate.

Efortul personal în legătură cu adunările în tabără

Lucrarea la adunările noastre în tabără n-ar trebui să fie făcută după găsierea cu cale a omului, ci după felul de lucrarea al lui Hristos. Membrii bisericii ar trebui să fie atrași să lucreze. Îngeri de la Dumnezeu vor călăuzi la deschiderea de câmpuri noi în apropiere și depărtare, ca lucrarea de avertizare a lumii să poată fi repede săvârșită. Dumnezeu îi cheamă pe credincioși să capete experiență în lucrarea misionară, prin extinderea lucrării în teritorii noi și lucrând în mod inteligent pentru oameni pe drumurile puțin umblate. Acelora care vor face aceasta, li se vor deschide ocazii favorabile pentru lucru.

În urmărirea interesului după adunarea în tabără, sunt necesare persoane care să dea ajutor în diferite direcții, și aceste direcții ar trebui să fie ca niște școli pregătitoare de lucrători. Tinerii să lucreze în colaborarea cu lucrătorii experimentați, care se vor

ruga cu ei și cu răbdare îi vor instrui. Femei consacrate ar trebui să se angajeze în lucrarea biblică din casă în casă. Unii lucrători ar trebui să lucreze ca colportori, vânzând literatura noastră și dând gratuit, cu chibzuială, celor care nu pot cumpăra.

Aceia care sunt cu adevărat convertiți ar trebui să devină din ce în ce mai inteligenți în înțelegerea Scripturilor, pentru ca să poată fi în stare să vorbească cuvinte de lumină și mântuire celor care sunt în întuneric și care pier în păcatele lor. Ca împreună lucrători cu Dumnezeu, noi trebuie să așteptăm binecuvântări speciale și rezultate precise, când ne străduim să salvăm suflete din cursele lui Satana, pentru ca ei să poată deveni copii ai luminii.

Centre turistice și centre comerciale

Aceia care, ca răspuns la chemarea timpului, au intrat în slujba Marelui Maestru lucrător pot studia cu bun folos metodele Lui de lucru. În cursul lucrării Sale pe pământ, Mântuitorul S-a folosit de ocaziile care se puteau găsi pe marile căi de comunicație. Isus locuia la Capernaum în intervalele dintre călătoriile Sale într-o parte sau alta, și el a ajuns să fie cunoscut ca „cetatea Lui”. Cetatea aceasta era bine adaptată pentru a fi centrul lucrării Mântuitorului. Fiind pe șoseaua principală de la Damasc la Ierusalim și Egipt și la Marea Mediteraneană, era o mare arteră de călătorie. Oameni din multe țări treceau prin cetate sau zăboveau pentru odihnă în călătoriile lor într-o parte sau alta. Aici, Isus putea să întâlnească toate națiunile și toate straturile sociale, pe cei bogați și cei mari, ca și pe săraci și smeriți, și învățăturile Lui urmau să fie duse în alte țări și în multe familii. În felul acesta, urma să fie trezită cercetarea profețiilor, atenția urma să fie îndreptată către Mântuitorul, și misiunea Lui urma să fie adusă înaintea lumii.

În zilele acestea de turism, ocaziile de a veni în contact cu bărbați și cu femei din toate clasele și din multe naționalități sunt mult mai mari decât în zilele lui Israel. Căile pentru călătorie s-au înmulțit de o mie de ori. Dumnezeu a pregătit calea în chip minunat. Tiparul cu multiplele lui posibilități ne stă la îndemână. Biblii și publicații în multe limbi, expunând adevărul pentru acest timp, sunt la îndemâna noastră și pot fi grabnic duse în fiecare parte a lumii.

Creștinii care locuiesc în marile centre comerciale și turistice au ocazii speciale. Credincioșii din orașele acestea pot lucra pentru Dumnezeu în vecinătatea caselor lor.

În stațiunile climaterice și balneare cu renume mondial și în centrele de trafic turistic, aglomerate de mii de oameni care caută sănătate și plăcere, ar trebui să fie plasați predicatori și colportori în stare să atragă atenția mulțimilor. Lucrătorii aceștia trebuie să vegheze asupra ocaziei pe care o au de a prezenta solia pentru timpul de față și să țină adunări când au ocazie. Ei să fie ageri pentru a prinde ocazii de a vorbi poporului. Însoțiți de puterea Duhului Sfânt, ei să întâmpine poporul cu solia dusă de Ioan Botezătorul: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape”. (Matei 3, 2.) Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie prezentat cu claritate și putere, pentru ca aceia care au urechi de auzit să poată auzi adevărul. În felul acesta, Evanghelia adevărului prezent va fi așezată în calea celor care nu o cunosc, și nu puțini vor fi aceia care o vor accepta și o vor duce în propriile lor patrii din toate părțile lumii.

Cu zel neobosit

Noi trebuie să dăm ultima avertizare a lui Dumnezeu adresată oamenilor, și care ar trebui să fie sânguința noastră în studierea Bibliei și zelul nostru în răspândirea luminii! Fiecare suflet care a primit lumină divină să caute să o transmită mai departe. Lucrătorii să meargă din casă în casă, explicând oamenilor Biblia, răspândind publicații, vorbind altora despre lumina care le-a binecuvântat propriul lor suflet. Literatura să fie distribuită cu chibzuință, în terenuri, pe străzi, pe marile nave care brăzdează mările și prin poștă.

O mare lucrare trebuie să fie făcută, și aceia care cunosc adevărul ar trebui să facă o puternică lucrare de mijlocire pentru ajutor. Iubirea lui Hristos trebuie să umple propria lor inimă. Spiritul lui Hristos trebuie să fie urmat peste ea, și ei trebuie să se pregătească pentru a putea sta în ziua judecății. Când ei se consacră lui Dumnezeu, o putere convingătoare va însoți eforturile lor de a prezenta altora adevărul. Noi nu trebuie să dormim mai departe pe terenul fermecat al lui Satana, ci să mobilizăm toate resursele noastre, să ne folosim de orice capacitate cu care ne-a înzestrat Providența. Ultima avertizare trebuie să fie proclamată înaintea multor noroade, neamuri, limbi și împărați și făgăduința este: „Iată că Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Apocalipsa 10, 11; Matei 28, 20.)

Sunt îndrumată să atrag atenția slujitorilor noștri către orașele nelucrate și să stăruie de ei, prin toate mijloacele cu putință, să deschidă calea pentru prezentarea adevărului. În unele dintre orașele unde solia celei de a doua veniri a Domnului a fost

vestită de întâia dată, suntem constrânși și ne apucăm de lucrare ca și cum ar fi un câmp nou. Câtă vreme câmpurile acestea, sterpe, aceste orașe nelucrate vor fi trecute cu vederea? Fără amânare, semănarea seminței ar trebui să înceapă în multe, multe locuri.

Domnul cere ca în servii Săi să fie găsit un duh care să fie ager, să simtă valoarea sufletelor, ager în a-și da seama de datoriile care trebuie să fie îndeplinite, ager în a răspunde la obligațiile pe care Domnul le pune asupra lor. Trebuie să aibă loc o consacrare care nu va privi vreun interes pământesc, de o așa valoare, încât să ia locul lucrării care trebuie făcute pentru câștigarea de suflete la cunoașterea adevărului.

Slujitori ai lui Dumnezeu, predicați adevărurile care vor conduce la lucrare personală pentru cei care sunt fără Hristos. Încurajați lucrarea personală pe orice cale cu putință. Aduceți-vă aminte că lucrarea unui slujitor al lui Dumnezeu nu constă numai din predică. El trebuie să viziteze familiile în căminele lor, să se roage cu ei, și să le explice Scripturile. Acela care face cu credincioșie lucrarea în afară de amvon, va realiza de zece ori mai mult decât acela care-și mărginește lucrarea la amvon. Pastorii noștri să-și ducă povara răspunderii lor cu frică și cutremur, cerând de la Domnul înțelepciune și cerând stăruitor harul Lui. Ei să-și facă din Isus modelul lor, studiind cu sârguință viața Lui și aducând în practica vieții lor zilnice principiile care-L puneau în mișcare în lucrarea Lui pe când era pe pământ.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. Acesta este o prescripție pentru vindecarea tuturor bolilor intelectuale, fizice și spirituale. Este darul lui Hristos pentru aceia care-L caută cu sinceritate și în adevăr. El este Puternicul Vindecător. Apoi vine o altă invitație: „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina mea este ușoară”. (Matei 11, 28-30.) Purtând jugul lui Hristos, și învățând de la El lecția umilinței și smereniei, aflăm odihnă în credință, încredere și sprijin. Descoperim că jugul lui Hristos este ușor și povara Lui nu este grea.

Capitolul 13

Un apel către laici

Când se depune un efort special de către lucrătorii cu experiență într-o localitate unde trăiesc membri de ai noștri, asupra credincioșilor din câmpul acela zace cea mai solemnă obligație, aceea de a face tot ce le stă în putere pentru a deschide o cale pentru ca Domnul să lucreze. Ei ar trebui să-și cerceteze inima cu rugăciune și să curețe calea Împăratului, îndepărtând orice păcat ce i-ar putea împiedica să conlucreze cu Dumnezeu și cu frații lor.

Lucrul acesta n-a fost totdeauna pe deplin înțeles. Satana a introdus adesea un duh care a făcut cu neputință ca membrii bisericii să observe prilejurile de slujire. Unii credincioși nu rareori au îngăduit vrăjmașului să lucreze prin ei chiar în timpul când ei ar fi trebuit să fie pe deplin consacrați lui Dumnezeu și înaintării lucrării Lui. Inconștient, ei s-au abătut de la calea neprihănirii. Cultivând un duh de critică și de găsimă de greșeli, de evlavie fariseică și de mândrie, ei au alungat Duhul Sfânt întristându-L și au întârziat mult lucrarea solilor lui Dumnezeu.

Acest rău s-a dat pe față de multe ori și în multe locuri. Uneori, cei care s-au lăsat în voia unui duh de aflare de greșeli, osânditor, s-au pocăit și s-au convertit. Atunci Dumnezeu a putut să-i folosească spre onoarea și slava Numelui Său.

Trăim într-o perioadă specială a istoriei acestui pământ. O lucrare mare trebuie să fie făcută într-un timp scurt, și fiecare creștin trebuie să îndeplinească o parte în susținerea acestei lucrări. Dumnezeu cheamă oameni care sunt gata să se consacre lucrării de salvare de suflete. Când începem să înțelegem ce sacrificiu a făcut Hristos pentru a salva o lume care piere, atunci se va da pe față o mare luptă pentru a salva suflete. O, dacă toate comunitățile noastre ar putea să vadă și să înțeleagă sacrificiul fără de margini al lui Hristos!

O mișcare reformatoare

Într-o viziune de noapte, mi-au trecut pe dinainte reprezentări ale unei mari mișcări de reformă în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Mulți Îl laudau pe Dumnezeu.

Bolnavii era vindecați și alte minuni era săvârșite. Un spirit de mijlocire se dădea pe față, chiar așa cum s-a manifestat înainte de Ziua Cincizecimii. Sute și mii erau văzuți vizitând familii și explicându-le Cuvântul lui Dumnezeu. Inimi erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și un spirit de adevărată convertire se da pe față. În toate părțile, uși erau larg deschise pentru proclamarea adevărului. Lumea părea să fie luminată de influența cerească. Mari binecuvântări erau primite de sincerul și smeritul popor al lui Dumnezeu. Am auzit glasuri de mulțumire și de laudă, și părea să aibă loc o reformațiune ca aceea la care am fost martori în 1844.

Dar unii refuzau să fie convertiți. Ei nu era dispuși să umble pe calea lui Dumnezeu, și când, pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să poată fi dusă mai departe, se făceau apeluri pentru daruri de bună voie, unii se agățau în chip egoist de averile lor pământești. Acești oameni zgârciți au ajuns să fie separați de ceata celor credincioși.

Lucrând câtă vreme mai este timp de probă

Judecățile lui Dumnezeu sunt pe pământ, și sub influența Duhului Sfânt, noi trebuie să vestim solia de avertizare pe care El ne-a încredințat-o. Noi trebuie să vestim solia aceasta repede, rând pe rând, învățatură după învățatură. Oamenii vor fi siliți să ia hotărâri mari, și e datoria noastră să ne îngrijim ca să li se dea o ocazie de a înțelege adevărul, pentru ca ei să poată lua poziție în chip inteligent de partea cea bună. Domnul cheamă pe poporul Său să lucreze zelos și înțelepțește -- câtă vreme mai durează timpul de probă.

Importanța lucrării personale

Printre membri comunităților noastre, ar trebui să se dea pe față mai multă lucrare din casă în casă, în ținerea de lecturi biblice și distribuire de literatură. Un caracter creștin poate fi format simetric și deplin numai când unealta omenească consideră ca un privilegiu de a lucra dezinteresat la proclamarea adevărului și la susținerea lucrării lui Dumnezeu cu mijloace. Noi trebuie să semănăm pe lângă toate apele, păstrându-se sufletele în iubirea lui Dumnezeu, lucrând cât este ziuă, și folosind mijloacele pe care Domnul ni le-a dat pentru a îndeplini îndatorirea noastră cea mai apropiată. Tot ceea ce găsim inimile noastre de făcut, trebuie să facem cu credincioșie; orice sacrificiu suntem chemați să facem, trebui să-l facem cu voie bună. Când semănăm pretutindeni, de-a lungul apelor, vom vedea că „cine seamănă mult, mult va secera!” (2 Corinteni 9, 6.)

Exemplul lui Hristos trebuie să fie urmat de aceia care pretind că sunt copiii Lui. Ușurați nevoile fizice ale semenilor voștri, și recunoștința lor va dărâma barierele și vă va face în stare să ajungeți la inimile lor. Cugetați la lucrul acesta serios. Ca biserică, comunități, voi ați avut ocazii de a lucra ca împreună lucrători cu Dumnezeu. Dacă ați fi ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu, dacă ați fi intrat în lucrarea Lui, ați fi fost binecuvântați și încurajați, și ați fi dobândit o experiență bogată. V-ați fi descoperit ca unelte omenești ale lui Dumnezeu, susținând cu zel un plan de mântuire, de refacere, de izbăvire. Planul acesta n-ar fi ceva static, ci progresiv, mergând înainte de la har la har și de la tărie la tărie.

Domnul mi-a prezentat lucrarea care urmează să se facă în orașele noastre. Credincioșii din aceste orașe urmează să lucreze pentru Dumnezeu în vecinătatea căminelor lor. Ei trebuie să lucreze în liniște și în smerenie, ducând cu ei, oriunde merg, atmosfera cerului. Dacă țin eul la o parte, așa ca să nu se vadă, îndreptând totdeauna atenția la Hristos, atunci puterea influenței lor va fi simțită.

Nu este în planul Domnului ca slujitorii Lui să fie lăsați să facă partea cea mai mare a lucrării, semănând semințele adevărului. Bărbați care nu sunt chemați la slujba de pastori trebuie să lucreze pentru Domnul lor, potrivit cu diferitele lor capacități. Când un lucrător se predă fără rezerve în slujba Domnului, el capătă o experiență care îl face în stare să lucreze din ce în ce mai cu succes pentru Domnul. Influența care l-a atras pe el la Hristos îl ajută să-i atragă și pe alții la Hristos. Lucrarea unui orator public s-ar putea să nu fie niciodată așezată asupra lui, dar el nu e mai puțin un slujitor al lui Dumnezeu, pentru că lucrarea lui dovedește că el este născut din Dumnezeu.

Și femeile, ca și bărbații, pot să se angajeze într-o lucrare de a pune adevărul acolo unde poate să lucreze și să se dea pe față. Ele își pot ocupa locul în lucrare în timp de criză, și Domnul va lucra prin ele. Dacă sunt pătrunse de un simț al datoriei și lucrează sub influența Spiritului lui Dumnezeu, ele vor avea exact stăpânirea de sine care se cere pentru acest timp. Mântuitorul va reflecta asupra acestor femei jertfitoare de sine lumina feței Sale, și aceasta le va da o putere care va întrece pe aceea a bărbaților. Ele pot face în familii o lucrare pe care bărbații nu o pot face, o lucrare care influențează viața lăuntrică. Ele se pot apropia de inima acelor pe care bărbații nu-i pot influența. Lucrarea lor este trebuincioasă. Femei pline de tact și umilință pot face o lucrare bună prin explicarea adevărului la oameni, în casele lor. Cuvântul lui Dumnezeu, explicat în

felul acesta, își va face lucrare de transformare și, prin influența lui, familii întregi vor fi convertite.

Frații mei și surorile mele, cercetați-vă planurile; folosiți orice prilej de a vorbi vecinilor sau tovarășilor voștri sau de a le citi ceva din cărțile care conțin adevărul prezent. Arătați că voi considerați ca fiind de cea mai mare importanță mântuirea sufletelor pentru care Hristos a făcut un sacrificiu atât de mare.

Lucrând pentru sufletele care pier, voi aveți tovarășia îngerilor. Mii de mii și zeci de mii de îngeri așteaptă să conlucreze cu membrii comunităților noastre, comunicându-le lumina pe care Dumnezeu a dat-o în chip atât de generos, ca un popor să poată fi pregătit pentru venirea lui Hristos. „Acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. Fiecare familie să-L caute pe Domnul în rugăciune stăruitoare pentru ajutor spre a face lucrarea lui Dumnezeu.

Nu treceți pe lângă lucrurile mici, în așteptarea după o lucrare mare. Voi veți putea face cu succes o lucrare mărunță, dar ați putea să dați greș cu totul în încercarea de a face o lucrare mare și să cădeți în descurajare. Apucați-vă de lucru oriunde vedeți că este ceva de făcut. Fie că sunteți bogați sau săraci, mari sau smeriți, Dumnezeu vă cheamă la serviciu activ pentru El. Tocmai făcând cu toată puterea voastră ceea ce mâinile voastre găsesc de făcut, veți dezvolta talentul și aptitudinea voastră pentru lucrare. Și tocmai prin neglijarea ocaziilor voastre zilnice, deveniți neroditori și veștejiți. De aceea sunt atât de mulți pomi neroditori în grădina Domnului.

În cercul familiei, la gura sobei vecinului nostru, lângă patul celui bolnav, într-un chip liniștit, voi puteți citi Scripturile și rosti un cuvânt pentru Isus și pentru adevăr. În felul acesta, pot fi semănite semințe prețioase, care vor răsări și vor aduce roade după multe zile.

Este o lucrare misionară de făcut în mute locuri nepromițătoare. Spiritul misionar trebuie să ia în stăpânire sufletele noastre, inspirându-ne să ne ocupăm de categorii de oameni pentru care noi nu am plănuit să lucrăm. Domnul are planul Său pentru semănatul seminței Evangheliei. Semănând potrivit voii Sale, vom înmulți în așa fel sămânța, încât Cuvântul Său să poată ajunge la mii de suflete care niciodată nu au auzit adevărul.

Ocazii se prezintă pretutindeni. Intrați hotărât pe orice ușă deschisă în mod providențial. Ochii trebuie să fie uniți cu alifia de ochi cerească pentru a vedea și simți ocaziile. Dumnezeu cheamă acum misionari cu totul trezi. Sunt căi care ne vor fi prezentate. Trebuie să vedem și să înțelegem aceste deschideri providențiale de uși.

Solii lui Dumnezeu sunt însărcinați să ia asupra lor chiar lucrarea pe care a făcut-o Hristos pe când era pe acest pământ. Ei trebuie să se consacre oricărui fel de lucrare pe care El a îndeplinit-o. Cu zel și sinceritate, ei trebuie să vorbească oamenilor despre bogățiile insondabile și despre comoara nepieritoare a cerului. Trebuie să fie umpluți de Duhul Sfânt. Trebuie să repete oferta cerului de pace și de iertare. Ei trebuie să arate către porțile cetății lui Dumnezeu, spunând: „Ferice de cei ce țin poruncile Sale, ca să aibă dreptul la pomul vieții și să intre pe porți în cetate”. (Apocalipsa 22, 14.)

Cultivarea unui duh de lepădare de sine

Fiecare membru al biserici ar trebui să cultive un duh de sacrificiu. În fiecare familie, ar trebui să fie date lecții de lepădare de sine. Tați și mame, învățați-i pe copiii voștri să facă economie. Încurajați-i să strângă bănuții lor pentru lucrarea misionară. Hristos este Exemplul nostru. Pentru noi, El S-a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, să fim laolaltă în iubire și unire, pentru a lucra așa cum El a lucrat, pentru a jertfi așa cum El a jertfit, pentru a iubi ca niște copiii ai lui Dumnezeu.

Frații și surorile mele, voi trebuie să fiți dispuși de a fi înșivă convertiți pentru a practica lepădarea de sine a lui Hristos. Îmbrăcați-vă simplu, dar așa ca să vă stea bine. Cheltuiți cât mai puțin cu putință pentru voi. Țineți în casa voastră o cutie a lepădării de sine, în care puteți pune banii economisiți prin mici fapte de lepădare de sine. Zi de zi, câștigați o mai clară înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, și folosiți orice ocazie pentru a da și altora cunoștința pe care ați câștigat-o. Nu obosiți în facere de bine, deoarece Dumnezeu continuu vă dă marea binecuvântare a darului Său pentru lume. Conlucrați cu Domnul Isus, și El vă va învăța lecțiile neprețuite ale iubirii Sale. Timpul este scurt; la vremea potrivită, când nu va mai fi timp, voi vă veți primi răsplata.

Celor care-L iubesc pe Dumnezeu în mod sincer și au mijloace, sunt îndemnată să le spun: Acum e timpul ca voi să vă investiți mijloacele în susținerea lucrării Domnului. Acum este timpul să susțineți mâinile slujitorilor lui Dumnezeu în eforturile lor pline de lepădare de sine, pentru a salva suflete care pier. Când veți întâlni în curțile cerești

suflete pe care le-ați ajutat să fie salvate, nu veți avea atunci o răsplată glorioasă?

Nimeni să nu-și rețină leptalele, iar cei care au mult să se bucure că pot să adune în cer o comoară care nu pierе. Bani pe care refuzăm a-i investi în lucrarea Domnului vor pieri. La ei nu se va aduna dobândă în banca cerului.

În cuvintele următoare, apostolul Pavel îi descrie pe aceia care rețin de la Dumnezeu ceea ce este al Lui: „Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care îi cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii care au umblat după ea, au rătăcit de la credință, și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri”. (1 Timotei 6, 9-10.)

Înseamnă mult faptul de a semăna de-a lungul tuturor apelor. Înseamnă o neîncetată împărțire de daruri și ofrande. Dumnezeu va pune la îndemână posibilități așa încât administratorul credincios al mijloacelor încredințate lui va fi aprovizionat cu îndestulare din toate lucrurile și va fi făcut în stare să abunde în orice lucrare bună. „După cum este scris: «A împrăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac». Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană, vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre”. (2 Corinteni 9, 9-10.) Sămânța semănată cu mâna plină și din belșug, este luată în grijă de Domnul. El, care dă sămânța semănătorului, dă lucrătorului Său ceea ce îl face în stare să conlucreze cu Dătătorul seminței.

Domnul îi cheamă acum pe adventiștii de ziua a șaptea din orice localitate să I Se consacre și să facă tot ce pot mai bine, potrivit cu împrejurările lor, pentru a-i ajuta în lucrarea Lui. Prin generozitatea lor de a aduce daruri și ofrande, El dorește ca ei să arate aprecierea din partea lor a binecuvântărilor Sale și a recunoștinței lor pentru harul Său.

Scumpi frați și scumpe surori, toți banii pe care-i avem sunt ai Domnului. Fac acum apel la voi, în Numele Domnului, să vă uniți în ducerea la capăt, cu succes, a lucrărilor care au fost întreprinse în sfaturile lui Dumnezeu. Nu lăsați ca lucrarea de înființare de monumente aducătoare aminte de Dumnezeu în multe locuri să fie făcută dificilă și împovărătoare, din cauză că mijloacele necesare sunt reținute. Nu lăsați ca aceia care se străduiesc să pună pe picioare acțiuni importante, mari și mici, să se descurajeze, pentru faptul că noi suntem greoi în a ne uni să punem aceste lucrări în

situația de a face un serviciu eficient. Poporul nostru să se ridice și să vadă ce poate face. Să arate că este unire și putere între adventiștii de ziua a șaptea.

Condițiile unui serviciu bine primit

Ca popor, noi trebuie să venim într-o sfântă apropiere de Dumnezeu. Avem nevoie ca lumina cerului să strălucească în inimile noastre și în cămărilor minții noastre; avem nevoie de înțelepciunea pe care numai Dumnezeu o poate da, dacă dorim să ducem solia în aceste orașe cu succes. Fie ca toate comunitățile noastre de pretutindeni să intre în acțiune. Nimeni care s-a angajat prin botez să trăiască pentru serviciul și slava lui Dumnezeu să nu-și retragă acest angajament. Este o lume de salvat; gândul acesta să ne zorească la sacrificii mai mari și la o lucrare mai zeloasă pentru cei care sunt abătuți din cale.

Când urmați principiile Cuvântului lui Dumnezeu, influența voastră va fi de preț pentru orice comunitate, pentru orice organizație. Voi trebuie să veniți în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celui tare. Orice cuvinte frivole, orice ușurătate și flecăreală, sunt ademeniri ale vrăjmașului, ca să vă lipsească de tărie spirituală. Strângeți-vă toate puterile împotriva acestui rău, în Numele Dumnezeului lui Israel. Dacă vă veți smeri înaintea lui Dumnezeu, El vă va da o solie pentru cei care sunt la drumuri și la garduri, și pentru cei din țări străine, care au nevoie de ajutorul vostru. Pregătiți-vă candelile, și păstrați-le aprinse, ca oriunde ați merge, să puteți răspândi în vorbire și în fapte raze scumpe de lumină.

Dacă ne vom preda Domnului pentru slujire, El ne va învăța ce să facem. Dacă vom veni în strânsă legătură cu Dumnezeu, El va lucra împreună cu noi. Să nu ajungem atât de absorbiți de noi înșine și de interese egoiste, încât să uităm de aceia care urcă pe scara experienței creștine, și care au nevoie de ajutorul nostru. Noi trebuie să fim gata să folosim capacitățile date nouă de Dumnezeu în lucrarea Lui, gata de a rosti cuvinte la timp și ne la timp -- cuvinte care vor ajuta și ferici.

Frații și surorile mele, luăm noi în considerație nevoile marilor orașe din Est? Știm noi că ele trebuie să fie avertizate cu privire la apropiata revenire a lui Hristos? Lucrarea pe care o avem de făcut este o lucrare mare și minunată. E o lume de salvat; sunt suflete pentru care este de lucrat în orașele din Est, în statele unde solia venirii Domnului a fost predicată de întâia oară. Cine sunt aceia care se vor preda pentru a face

acest fel de lucrare misionară? Sunt sute de membri ai noștri, care ar trebui să fie în câmp, dar care nu fac decât puțin sau chiar deloc pentru înaintarea soliei. Aceia care au avut orice avantaj în a cunoaște adevărul, care au primit învățătură după învățătură și poruncă după poruncă, puțin aici și puțin acolo, au asupra lor o mare răspundere cu privire la sufletele care nu au auzit încă ultima solie a Evangheliei.

Dacă în timpul acesta oportuni membrii comunităților vor veni smeriți înaintea lui Dumnezeu, îndepărtând din inima lor tot ceea ce este rău și cerându-I sfat la fiecare pas, El li Se va descoperi și le va da curaj în El. Și când membrii bisericii își fac partea cu credincioșie, Domnul îi va conduce și-i va călăuzi pe servii Săi aleși, și-i va întări pentru lucrarea lor importantă. Cu multă rugăciune, să ne unim cu toții pentru a le susține mâinile, și pentru a atrage raze strălucitoare din Sanctuarul ceresc.

Sfârșitul este aproape, strecurându-se asupra noastră pe furiș, pe nesimțite, ca venirea fără zgomot a unui furt noaptea. Facă Domnul ca noi să nu mai dormim ca alții, ci să veghem și să fim trezi. Adevărul trebuie să triumfe în curând în glorie, și toți cei care aleg acum să fie împreună lucrători cu Dumnezeu, vor birui împreună cu El. Timpul este scurt; vine noaptea când nici un om nu poate să lucreze. Cei care se bucură de lumina adevărului prezent, să se grăbească acum să împartă și altora adevărul. Domnul întreabă: „Pe cine să trimit?” Aceia care doresc să se sacrifice pentru adevăr trebuie să răspundă acum: „Iată-mă, trimite-mă!” (Isaia 6, 8.)

Aceia care poartă răspunderi să-și aducă aminte că Duhul Sfânt este Cel care modelează. Domnul este Cel care controlează. Nu trebuie să căutăm să modelăm noi, potrivit cu ideile noastre, pe aceia pentru care lucrăm, ci să-L lăsăm pe Hristos să facă această modelare. El nu urmează nici un criteriu omenesc. El lucrează după propria Sa gândire și spirit. Este lucrarea omului aceea de a spune lumii ceea ce Hristos a pus în inima lui; prin harul Lui, omul ajunge părtaș de fire dumnezeiască, după ce a scăpat de stricăciunea care e în lume prin poftă. Puterile mai înălțate ale aceluia care-L primește pe Hristos sunt întărite și înnobilate, și el primește o pregătire pentru slujirea lui Dumnezeu.

Mulți dintre oamenii învățați ai lumii au primit o educație atât de înaltă, încât nu sunt în stare să se apropie de oamenii de rând. Știința lor e complicată. Se înalță sus, dar nu rămân nicăieri pe loc. Chiar cei mai inteligenți oameni de afaceri doresc adevăr simplu, așa cum Hristos a dat oamenilor când era El pe pământul acesta -- adevărul pe

care El îl declară că este duh și viață. Cuvintele Lui sunt ca frunzele pomului vieții. Ceea ce-i trebuie lumii astăzi este lumina exemplului lui Hristos, reflectat în viețile bărbaților și femeilor creștine. Inteligența cea mai puternică în favoarea adevărului este înțelepciunea pe care o controlează, o înobilează și o curățește Hristos, prin lucrarea sfințirii Duhului Sfânt.

Hristos a dat însărcinarea Sa: -- „Mergeți în toată lumea”. (Marcu 16, 15.) Toți trebuie să audă solia de avertizare. Un premiu de cea mai bogată valoare este ținut înaintea acelor care vor primi o coroană a vieții ce nu se veștejește.

Cultivați un duh de liniște și de odihnă, și încredințați paza sufletelor voastre lui Dumnezeu, ca unui Creator credincios. El va păzi ceea ce este dat în grija Lui. Lui nu-I face plăcere ca noi să acoperim altarul Lui cu lacrimile și cu plângerile noastre. Aveți deja destule lucruri pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu, chiar dacă nu vedeți încă un suflet convertit. Dar lucrarea cea bună va merge înainte numai dacă voi veți merge înainte, și nu veți încerca să ajustați totul după propriile voastre idei. Lăsați ca pacea lui Dumnezeu să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători. Lăsați ca Domnul să aibă loc liber să lucreze. Nu-I blocați calea. El poate să lucreze și va lucra, dacă Îl veți lăsa.

În timp ce trebuie să se facă planuri larg cuprinzătoare, trebuie să se dea pe față multă grijă, ca lucrarea din fiecare ramură a cauzei să fie unită armonios cu aceea din fiecare altă ramură, făcând astfel un tot desăvârșit.

Capitolul 14

Cuvinte de sfat pentru predicatori

Sanatoriu, California, 3 noiembrie 1901. Către un lucrător cu îndelungă experiență din New York City. Când am cercetat situația din New York, o mare povară s-a așezat pe sufletul meu. În timpul nopții, lucrurile mi-au fost prezentate în lumina aceasta: New York va fi lucrat; posibilități de intrare se vor găsi în acele părți ale orașului în care nu sunt comunități, unde adevărul va găsi loc stabil. E o mare cantitate de lucru care trebuie să fie făcută prin proclamarea adevărului pentru timpul de față pentru cei care sunt morți în vinovăție și păcate. Solii cât se poate de senzaționale vor fi aduse de bărbați rânduți de Dumnezeu, solii care să-i avertizeze pe oameni, să-i trezească. și, deși unii vor fi provocați, trebuie să vedem din aceasta că noi trebuie să transmitem solia cercetătoare pentru acest timp.

Vor fi date solii de un fel ieșit din comun. Judecățile lui Dumnezeu sunt în țară. În timp ce trebuie să înființeze misiuni orașenești, unde să fie instruiți colportori, lucrători biblici, și misionari medicali practici, pentru a putea avea acces la anumite categorii sociale, trebuie să avem, de asemenea, în orașele noastre, evangheliști consacrați, prin care să se dea o solie atât de hotărâtă, încât să-l facă pe ascultător să tresare.

„Scoate afară poporul cel orb, care totuși are ochi, și surzii, care totuși au urechi. Să se strângă toate neamurile și să se adune popoarele! Care dintre ele au vestit aceste lucruri? Care dintre ele ne-au făcut cele dintâi proorocii? Să-și aducă martorii și să-și dovedească dreptatea, ca să asculte oamenii și să zică: «Adevărat!». Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, voi și Robul Meu pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu Sunt: înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între voi, voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu. Eu sunt de la început și nimeni nu izbăvește din mâna Mea; când lucrez Eu, cine se poate împotrivi?» (Isaia 43, 8-13.)

„Voi duce pe orbi pe un drum necunoscut de ei, îi voi povățui pe cărări neștiute de ei; voi preface întunericul în lumină înaintea lor, și locurile strâmte în locuri netede;

iată ce voi face și nu-i voi părăsi. Vor da înapoi, vor fi acoperiți de rușine cei ce se încred în idoli ciopliți și zic idolilor turnați: Voi sunteți dumnezeii noștri! Ascultați surzilor, priviți și vedeți, orbilor! Cine este orb, dacă nu robul Meu, și surd ca solul Meu, pe care îl trimit? Cine este orb ca prietenul lui Dumnezeu, și orb ca robul Domnului? Ai văzut multe, dar n-ai luat seama la ele; ai deschis urechile, dar n-ai auzit; Domnul a voit pentru dreptatea Lui, să vestească o lege mare și minunată”. (Isaia 42, 16-21.)

Lucrarea schițată în aceste pasaje biblice este lucrarea care ne stă în față. Termenii „robul Meu”, „Israel”, „robul Domnului”, înseamnă oricine este ales de Domnul și rânduit să facă o anumită lucrare. El îi face slujitori ai voinței Lui, deși unii care sunt aleși s-ar putea să fie tot pe atât de necunoscători ai vocii Lui ca și Nebucadnețar.

Dumnezeu va lucra pentru aceia din poporul Său care se vor supune lucrării Duhului Sfânt. El garantează slava Sa pentru succesul lui Mesia și al Împărăției Lui. „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, care a făcut cerurile și le-a întins, care a întins pământul și cele de pe el, care a dat suflare celor ce-l locuiesc și suflet celor ce merg pe el: «Eu, Domnul, te-am chemat ca să dai mântuire și te voi lua de mână, te voi păzi și te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați, și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.

Cine dintre voi, însă, pleacă urechea la aceste lucruri? Cine vrea să ia aminte la ele și să asculte pe viitor?»” (Isaia 42, 5-7.23.)

Poporul lui Dumnezeu, care a avut lumină și cunoștință, nu a realizat scopurile înalte și sfinte ale lui Dumnezeu. Ei nu au înaintat de la biruință la biruință, adăugând teritoriu nou, înălțând steagul în orașe și în suburbiile lor. Mare orbire spirituală a fost dată pe față de aceia asupra cărora a fost revărsată multă lumină de la Domnul, dar care nu au înaintat în lumină la mai multă lumină și tot mai multă lumină. Membrii bisericii n-au fost încurajați să folosească nervii și mușchii spirituali în activitatea de înaintare a lucrării. Ei ar trebui să fie făcuți să înțeleagă că pastorii nu-și pot lucra mântuirea stând cu aripile întinse deasupra lor. În felul acesta, ei ajung slăbănogi, când ar trebui de fapt să fie niște oameni puternici.

În fiecare comunitate, tineri și tinere ar trebui să fie aleși pentru a purta

răspunderi. Ei să facă orice efort pentru a se califica spre a-i ajuta pe aceia care nu cunosc adevărul. Dumnezeu cheamă lucrători zeloși și din tot sufletul. Cei smeriți și zdrobiți cu inima lor vor cunoaște din experiență personală că, în afară de El, nu este Mântuitor.

Adevărul biblic trebuie să fie predicat și practicat. Fiecare rază de lumină trebuie să strălucească cu o putere clară și distinctă. Adevărul trebuie să țâșnească asemenea unei lămpi care arde. Sunt sute de slujitori ai lui Dumnezeu care trebuie să răspundă la această chemare și să pornească în câmp ca lucrători zeloși, salvatori de suflete, venind în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celui tare. Dumnezeu cheamă oameni vii, oameni care sunt plini de influența binefăcătoare a Spiritului Său, oameni care-L văd pe Dumnezeu ca Domn Suprem, și care primesc de la El dovada abundentă a împlinirii făgăduințelor Sale, oameni care nu sunt încropiți, ci calzi și fierbinți în iubirea Lui.

Dacă toată munca ce a fost depusă pentru comunități în cursul ultimilor douăzeci de ani, s-ar depune din nou pentru ele, ea va da greș, așa cum și în trecut a dat greș de a face din membri urmași plini de lepădare de sine și purtători ai crucii lui Hristos. Mulți au fost supraalimentați cu hrană spirituală, în timp ce în lume mii pier din lipsă de pâinea vieții. Membrii bisericii trebuie să lucreze; ei trebuie să se educe, străduindu-se să ajungă la nivelul înalt pus înaintea lor. La aceasta, Domnul îi va ajuta să ajungă, dacă vor conlucra cu El. Dacă își păstrează sufletul în iubirea adevărului, ei nu vor reține pe predicatori de la vestirea adevărului în câmpuri noi.

Orașele mari ar fi trebuit să fie lucrate de îndată ce comunitățile au primit lumina, dar mulți nu au purtat o povară pentru suflete, și Satana, găsindu-i sensibili la ispitele sale, le-a ruinat experiența vieții. Dumnezeu cere poporului Său să se pocăiască, să se convertească și să se întoarcă la iubirea lor dintâi, pe care au pierdut-o prin greșeala lor de a nu merge pe urmele Răscumpărătorului lor jertfitor de Sine.

Cu curaj și simplitate

A venit timpul de a face eforturi hotărâte în locuri unde adevărul nu a fost încă proclamat. Cum se va face lucrarea Domnului? În orice loc unde se pătrunde trebuie să se pună o temelie solidă pentru o lucrare permanentă. Trebuie să se urmeze metodele Domnului. Nu se cade să fiți intimidăți de aparențele exterioare, oricât de pline de

pedici ar fi ele. Vouă vă revine sarcina de a săvârși lucrarea așa cum a spus Domnul că ar trebui săvârșită. Predicați Cuvântul, și Domnul, prin Duhul Sfânt, va trimite convingere minților ascultătorilor. Cuvântul zice: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei, și întărea Cuvântul prin semnele care-L însoțeau”. (Marcu 16, 20.)

Mulți lucrători trebuie să-și facă partea, făcând lucrare din casă în casă, și ținând lecturi biblice în familii. Ei trebuie să dovedească creșterea lor în har, prin supunere față de voia lui Hristos. În felul acesta, ei vor dobândi o experiență bogată. Când prin credință ei primesc, cred și ascultă Cuvântul lui Hristos, eficiența Duhului Sfânt se va vedea în viața și activitatea lor. Se va vedea o intensitate de efort zelos. Va fi cultivată o credință care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Roadele Duhului vor fi văzute în viața lor.

Hristos este Lumina lumii. Cei care-L urmează pe El nu vor umbla în întuneric, ci vor avea lumina vieții. Ioan spune despre Hristos: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1, 12.) Priviți la Hristos. Privind la El, aceasta aduce inima, mintea și caracterul în conformitate cu voia lui Dumnezeu.

Este nevoie de toată învățătura pe care o pot da misiunile noastre. Stăruți în lucrarea voastră în puterea aceluiași Duh care a dus la înființarea ei. Prin explicarea Scripturilor, prin rugăciune, prin exercitarea credinței, învățați-i pe oameni în calea Domnului, și va fi zidită o biserică întemeiată pe stâncă, adică Hristos Isus.

Lucrarea trebuie să fie dusă mai departe în simplitatea adevărului. Dumnezeu zice: „Am cuvinte de încurajare pentru voi”. Domnul are în orașele noastre mari multe suflete prețioase, care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și are și dintre aceia care s-au închinat lui Baal din neștiință. Asupra acestora urmează să strălucească lumina adevărului, ca ei să-L poată vedea pe Hristos care este Calea, Adevărul și Viața.

Îndepliniți mai departe lucrarea voastră în umilință. Nu vă ridicați niciodată mai pe sus de simplitatea Evangheliei lui Hristos. Nu în arta paradei, ci în înălțarea lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate, veți găsi succes în câștigarea de suflete. Când lucrați pentru Dumnezeu în umilință și smerenie a inimii, El vi Se va descoperi.

Prin folosirea de diagrame, simboluri și reprezentări de diferite feluri, slujitorul lui Dumnezeu poate face adevărul să apară clar și distinct. Acesta este un ajutor, și în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu; dar când lucrătorul face lucrarea sa atât de costisitoare, încât alții nu mai pot obține de la casierie mijloace îndestulătoare pentru a se întreține în câmp, el nu lucrează în armonie cu planul lui Dumnezeu. Lucrarea în orașele cele mari trebuie să fie făcută, după sistemul lui Hristos, nu după sistemul spectacolelor teatrale. Nu un spectacol teatral Îl proslăvește pe Dumnezeu, ci prezentarea adevărului în iubirea lui Hristos.

Nu lipsiți adevărul de demnitatea și puterea lui de a impresiona prin pregătiri care sunt mai mult după felul lumii decât după felul cerului. Ascultătorii voștri să fie lăsați să înțeleagă că voi țineți adunări, nu pentru a le încânta simțurile cu muzică și alte lucruri, ci pentru a predica adevărul în toată solemnitatea lui, pentru ca el să poată ajunge la ei ca o avertizare, trezindu-i din somnul lor de moarte, al satisfacerii de sine. Adevărul gol e cel care, ca o sabie ascuțită, cu două tăișuri, taie în amândouă părțile. Aceasta e ceva ce-i va trezi pe cei care sunt morți în vinovățiile și păcatele lor.

Acela care și-a dat viața pentru a-i salva pe bărbați și pe femei de la idolatrie și de la îngăduința de sine a lăsat o pildă care să fie urmată de toți cei care iau asupra lor lucrarea de a prezenta Evanghelia și altora. Slujitorilor lui Dumnezeu din epoca aceasta le-au fost date adevărurile cele mai solemne pentru a le proclama, și acțiunile, metodele, și planurile lor trebuie să corespundă importanței soliei lor. Dacă prezentați Cuvântul în felul lui Hristos, ascultătorii voștri vor fi adânc impresionați de adevărurile pe care le predați. Ei se vor convinge că acesta este Cuvântul Viului Dumnezeu.

Formalismul în închinare

În eforturile lor de a avea intrare la oameni, solii lui Dumnezeu nu trebuie să urmeze căile lumii. În adunările care se țin, ei nu trebuie să depindă de cântăreți din lume, și de manifestări teatrale pentru a trezi interes. Cum se poate aștepta ca aceia care nu au nici un interes față de Cuvântul lui Dumnezeu, care n-au citit niciodată Cuvântul Său cu o dorință sinceră de a înțelege adevărurile Lui, să cânte cu duhul și cu înțelegerea? Cum pot fi inimile lor în armonie cu cuvintele cântării sacre? Cum poate corul ceresc să se unească la o cântare care e numai o formă?

Răul închinării formale nu poate fi destul de viu descris, dar nici un fel de cuvinte

nu pot să arate bogata binecuvântare a adevăratei închinări. Când ființele omenești cântă cu Duhul și cu priceperea, cântăreții cerești iau melodia și se alătură la cântarea de mulțumire. Acela care a revărsat asupra noastră toate darurile care ne fac în stare să fim împreună lucrători cu Dumnezeu așteaptă ca servii Săi să-și cultive vocile, așa încât să poată vorbi și cânta într-un fel pe care toți îl pot înțelege. Nu cântarea tare e necesară, ci intonarea clară, pronunțarea corectă și exprimarea pe înțeles. Toți să-și ia timp pentru a-și cultiva tonuri clare, dulci, nu cu asprime și țipete care zgârie urechea. Capacitatea de a cânta este darul lui Dumnezeu; să fie dar folosită spre slava Lui.

La adunările care se țin, trebuie să fie ales un număr de persoane care să ia parte la serviciul de cântare. Și cântarea să fie însoțită de instrumente muzicale, folosite cu iscusință. Nu trebuie să ne opunem folosirii de instrumente muzicale în lucrarea noastră. Această parte a serviciului trebuie să fie condusă cu grijă, deoarece este o laudă adusă lui Dumnezeu prin cântare.

Cântarea nu trebuie să fie totdeauna executată de câțiva. Întreaga adunare trebuie să participe cât mai des cu putință.

Unitate în diversitate

În eforturile noastre în favoarea mulțimilor care locuiesc în orașe, trebuie să ne străduim să facem lucru deplin. Lucrarea într-un centru mare de populație este mai mare decât o poate face cu succes un singur om. Dumnezeu are căi diferite de a lucra, și diferiți lucrători cărora le-a rânduit diferite daruri.

Un lucrător poate fi un orator desăvârșit, un altul poate fi un scriitor desăvârșit; un altul are darul de a cânta; altul are darul rugăciunii sincere, pline de zel, fierbinte, un altul s-ar putea să aibă o deosebită putere de a explica Cuvântul lui Dumnezeu cu claritate. Și fiecare dar trebuie să devină o putere pentru Dumnezeu, deoarece El lucrează împreună cu lucrătorul. Unuia, Dumnezeu îi dă cuvântul înțelepciunii, altuia cunoștință, altuia credință; dar toți trebuie să lucreze sub același Conducător. Diversitatea darurilor conduce la diversitatea lucrărilor, „dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți”. (1 Corinteni 12, 6.)

Domnul dorește ca servii Săi aleși să învețe cum să se urnească în efort armonios. S-ar putea să pară unora că contrastul între darurile lor și darurile conlucrătorilor lor e

prea mare pentru a le îngădui să se unească într-un efort armonios, dar când își aduc aminte că sunt de câștigat diferite minți și că unii vor respinge adevărul, așa cum e prezentat de un lucrător, numai pentru ca să-și deschidă inima față de adevărul lui Dumnezeu, când e prezentat într-un chip diferit de un alt lucrător, ei se vor strădui cu nădejde să lucreze împreună, în unire. Talentele lor, oricât de diverse, pot fi toate sub controlul aceluiași Duh. În orice cuvânt și faptă, se vor da pe față bunătate și iubire; și când fiecare lucrător își ocupă cu credincioșie locul rânduit lui, rugăciunea lui Hristos pentru unitatea urmașilor Săi va primi răspuns, și lumea va ști că aceștia sunt ucenicii Lui.

În simpatie și încredere plină de iubire, lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să se unească unul cu altul. Acela care face sau spune ceva, care tinde să-i separe pe membrii bisericii lui Hristos, lucrează contra intențiilor Domnului. Cearta și dezbinarea în biserică, încurajarea bănuielii și necredinței, Îl dezonoarează pe Hristos. Dumnezeu dorește ca servii Săi să cultive afecțiunea creștină unul față de altul. Adevărata religie unește inimile nu numai cu Hristos, ci și pe unul cu altul, în cea mai gingașă unire. Când știm ce înseamnă a fi astfel uniți cu Hristos și cu frații noștri, o influență înmiresmată va însoți lucrarea noastră oriunde am merge.

Lucrătorii din orașele mari trebuie să-și facă partea lor diferită, depunând orice strădanie pentru a realiza cele mai bune rezultate. Ei trebuie să exprime credință și să procedeze în așa fel, încât să-i impresioneze pe oameni. Ei nu trebuie să reducă lucrarea la propriile lor păreri. În trecut, prea mult s-a procedat în felul acesta și a fost un dezavantaj pentru succesul lucrării. Să ne aducem aminte că Domnul are diferite feluri de lucrări, că El are lucrători diferiți, cărora le încredințează diferite daruri. Noi trebuie să vedem scopul Său în trimiterea unor bărbați în anumite locuri.

Încă un scurt timp va mai fi auzit glasul milei; încă un scurt timp va mai fi vestită invitația îndurătoare: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”. (Ioan 7, 37.) Dumnezeu trimite solia Sa de avertizare orașelor de pretutindeni. Fie ca solii pe care El îi trimite, să lucreze atât de armonios, încât toți să ia cunoștință că au învățat de la Isus.

În smerenia lui Hristos

Nici o ființă omenească nu trebuie să caute să lege alte ființe omenești de sine, ca și cum ar trebui să-i stăpânească, spunându-le să facă aceasta și interzicându-le să facă

aceea, poruncind, dictând, procedând ca un ofițer peste o companie de soldați. Așa făceau preoții și conducătorii în vremea lui Hristos, dar nu aceasta este calea cea mai bună. După ce adevărul a făcut impresie asupra inimilor, și bărbații și femeile au acceptat învățăturile lui, ei urmează să fie tratați ca proprietate a lui Hristos, nu ca proprietate a omului. Prin fixarea minții altora de voi, îi siliți să se desfacă de izvorul înțelepciunii și îndestulării lor. Dependența lor trebuie să fie totală de Dumnezeu; numai în felul acesta ei pot să crească în har.

Oricât de mare ar fi pretenția unui om, în ceea ce privește cunoștințele și înțelepciunea, dacă nu este sub învățătura Duhului Sfânt, este peste măsură de ignorant în cele spirituale. El are nevoie să-și dea seama de primejdia și de ineficiența sa, și să-și pună întreaga dependență de Acela care sigur poate să păstreze sufletele încredințate grijii Sale, care este în stare să-i umple cu Duhul Său, și poate să-i umple cu iubire neegoistă unul pentru altul, făcându-i în stare să dea mărturie că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume, ca să-i mântuiască pe păcătoși. Cei care sunt cu adevărat convertiți se vor strânge în unitate creștină. Să nu fie nici o dezbinare în biserica lui Dumnezeu, nici o autoritate neînțeleaptă, exercitată asupra aceluia care primesc adevărul. Blândețea lui Hristos trebuie să se vadă în tot ceea ce spun și fac.

Hristos este temelie oricărei adevărate biserici. Avem făgăduința Lui de neschimbat că prezența și protecția Sa vor fi acordate celor credincioși ai Săi, care umblă în armonie cu sfatul Său. Până la sfârșitul timpului, Hristos trebuie să fie cel dintâi. El e izvorul vieții și tăriei, al neprihănirii și sfințeniei. Și El este toate acestea, pentru că cei care poartă jugul Său învață de la El să fie blânzi și umili.

Datoria și plăcerea oricărei slujiri este de a-L înălța pe Hristos înaintea oamenilor. Acesta este scopul oricărei lucrări. Faceți să apară Hristos; faceți ca eul să fie ascuns înapoia Lui. Aceasta este jertfirea de sine, care are valoare. O astfel de jertfire de sine, Dumnezeu o primește. „Așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite».” (Isaia 57, 15.)

Întâmpinarea opoziției

Adesea, când căutați să prezentați adevărul, se va isca opoziție, dar, dacă încercați

să întâmpinați opoziția cu discuție, doar o veți spori, și lucrul acesta nu vă puteți îngădui să-l faceți. Rămâneți de partea afirmativă. Îngeri de la Dumnezeu veghează asupra voastră, și ei se pricep cum să-i impresioneze pe aceia a căror opoziție voi refuzați s-o întâmpinați cu discuție. Nu stăruți asupra părților negative ale problemelor care s-ar ivi și adunați în mintea voastră adevăruri pozitive și fixați-le acolo prin mult studiu, multă rugăciune zeloasă și consacrare a inimii. Păstrați candelarele voastre în rânduială și aprinse, și lăsați ca raze strălucitoare să lumineze, pentru ca oamenii, văzând faptele voastre bune, să fie făcuți să-L proslăvească pe Tatăl nostru care e în ceruri.

Dacă Hristos nu S-ar fi ținut de partea afirmativă în pustiul ispitirii Sale, El ar fi pierdut tot ce dorea să câștige. Calea lui Hristos este calea cea mai bună de a-i întâmpina pe împotrivorii noștri. Noi le întărim argumentele când repetăm ceea ce ei spun. Țineți-vă totdeauna de partea pozitivă. S-ar putea ca tocmai omul care vi se împotrivesc să ia cu el cuvintele voastre și să fie convertit la adevărul rațional care a ajuns la priceperea lui.

Am spus adesea fraților noștri: „Oponenții voștri vor face afirmații neadevărate cu privire la lucrarea voastră. Nu repetați afirmațiile lor, ci țineți-vă de susținerea din partea voastră a viului adevăr; și îngeri de la Dumnezeu vor deschide calea înaintea voastră. Avem o mare lucrare de făcut, și noi trebuie să o facem în mod conștient. Niciodată să nu ne îngăduim să stărnim sau să îngăduim unor sentimente rele să se ivească. Hristos n-a făcut așa ceva și El este exemplul nostru în toate. Pentru lucrarea dată nouă să o facem, avem nevoie mult mai mult de înțelepciune cerească sfințită, umilă, și mult mai puțin de eu personal. Avem nevoie să ne prindem puternic de puterea divină.”

Aceia care s-au depărtat de la credință vor veni la adunările noastre pentru a ne abate atenția de la lucrarea pe care Dumnezeu ar vrea să o facem. Voi nu vă puteți îngădui să vă întoarceți urechile de la adevăr la fabule. Nu vă opriți pentru a încerca să-l convertiți pe cel care vorbește cuvinte de ocară împotriva lucrării voastre, ci faceți să fie văzut că sunteți inspirați de Duhul lui Isus Hristos, și îngeri de la Dumnezeu vor pune pe buzele voastre cuvinte care vor atinge inimile împotrivorilor voștri. Dacă oamenii aceștia persistă în a-și impune vederile, cei cu minte chibzuită din adunare vor înțelege că standardul vostru este cel superior. Vorbiți în așa fel, încât să fie cunoscut faptul că Isus Hristos vorbește prin voi.

Nevoia de muncă zeloasă din toată inima

Dacă pastorii noștri și-ar da seama cât de curând locuitorii lumii vor fi aduși la judecată înaintea tronului de judecată al lui Dumnezeu, pentru a răspunde de faptele lor făcute în trup, cât de zelos ar lucra ei împreună cu Dumnezeu pentru a prezenta adevărul! Cât de neobosiți ar lucra ei pentru a face să înainteze lucrarea lui Dumnezeu în lume, proclamând în cuvânt și faptă: „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape!” (1 Petru 4, 7.)

„Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău” e solia pe care trebuie să o vestim pretutindeni. Trâmbița trebuie să dea un sunet lămurit. Clar și lămurit trebuie să răsunе avertizarea: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare.... Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei”. (Apocalipsa 18, 2-4.) Cuvintele acestui text biblic trebuie să fie împlinite. În curând cea din urmă încercare trebuie să vină peste toți locuitorii pământului. La data aceea trebuie să se ia hotărâri prompte. Aceia care au fost convinși prin prezentarea Cuvântului, se vor rânduи sub steagul stropit cu sânge al Prințului Emanuel. Ei vor vedea și vor înțelege ca niciodată mai înainte că au pierdut multe ocazii de a face binele pe care ar fi trebuit să-l facă. Ei își vor da seama că nu au lucrat atât de zelos cum ar fi trebuit, ca să caute și să mântuiască ce era pierdut, să-i smulgă, ca să zicem așa, din foc.

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie ca, în sârguință, „să fie fără preget”; să fie „plini de râvnă cu spiritul”; „să slujească Domnului”. Apatia și ineficiența nu sunt evlavie. Când ne dăm seama că lucrăm pentru Dumnezeu, vom avea atunci un simțământ mai înalt de cum am avut vreodată în fața sfințeniei serviciului spiritual. Această înțelegere pune viață, atenție și energie stăruitoare în împlinirea fiecărei datorii.

Religia curată și neîntinată este cu totul practică. Nimic altceva nu va izbuti în salvarea de suflete decât o muncă zeloasă, din toată inima. Noi trebuie să facem din datoriile de toate zilele acte de devoțiune, sporind continuu în capacitatea de a fi de folos, deoarece noi ne vedem lucrarea în lumina veșniciei.

Lucrarea noastră ne-a fost trasată de Părintele nostru ceresc. Noi trebuie să ne luăm Bibliile și să mergem să avertizăm lumea. Trebuie să fim mâinile ajutătoare ale lui Dumnezeu în lucrarea de salvare de suflete, canale prin care zi de zi iubirea Lui se revarsă către o lume ce piere. Înțelegerea mării lucrări la care are privilegiul de a lua

parte îl înobilează și sfințește pe lucrătorul adevărat. El este umplut cu credința care lucrează prin iubire și curățește sufletul. Nimic nu e muncă grea și plicticoasă pentru cel care-și supune voința lui Dumnezeu. „O fac pentru Domnul” e un gând care întinde un farmec peste orice lucru pe care i-l dă Dumnezeu să-l facă.

Îndepliniți-vă toată lucrarea pe temeiul unor principii strict religioase. Întrebarea voastră să fie: „Ce pot face pentru a place Domnului?” Vizitați locurile unde credincioșii au nevoie de încurajare și ajutor. La fiecare pas, întrebați: „E aceasta calea Domnului? Sunt eu în spirit, cuvânt, acțiune și armonie cu voia Lui?” Dacă lucrați pentru Dumnezeu cu gândul numai la slava Lui, lucrarea voastră va purta atunci amprenta divină, și voi veți aduce la îndeplinire scopurile Domnului.

În studierea de către noi a Cuvântului lui Dumnezeu, pătrundeți mai adânc și tot mai adânc dincolo de suprafață. Prindeți-vă bine prin credință de puterea divină, și sondați adâncurile inspirației. Aduceți în lucrarea voastră puterea lui Dumnezeu, amintindu-vă că Domnul este în spatele vostru. Lăsați ca iubirea Lui să strălucească prin ceea ce voi faceți și spuneți. Lăsați ca adevărul, adevărul scump și simplu al Cuvântului lui Dumnezeu, să lumineze în deplină strălucire. Smeriți-vă înaintea lui Dumnezeu. Hristos va fi eficiența voastră. El v-a pus cârmuitori peste casnicii Lui, pentru a le da hrană la timp. Lucrătorii lui Hristos sunt foarte aproape de inima Lui plină de iubire. El dorește să-i desăvârșească pe cei din casa Sa prin desăvârșirea slujitorilor Săi.

Hristos este Răscumpărătorul plin de simpatie și compasiune. În puterea sa susținătoare, bărbații și femeile devin puternici pentru a rezista răului. Când păcătosul osândit privește la păcat, el devine pentru el peste măsură de păcătos. Se miră că nu a venit la Hristos mai înainte. El vede că defectele sale trebuie să fie biruite, că apetitul și pasiunile lui trebuie să fie supuse voinței lui Dumnezeu, că trebuie să fie părtaș de natură dumnezeiască după ce va fi fugit de stricăciunea care e în lume prin poftă. După ce s-a pocăit de călcarea, din partea sa, a Legii lui Dumnezeu, el se străduiește sârguincios să biruie păcatul. Caută să dea la iveală puterea harului lui Hristos și este adus în legătură personală cu Mântuitorul. Neîntrerupt, el ține pe Hristos în fața sa. Rugându-se, crezând, primind binecuvântările de care are nevoie, el se apropie din ce în ce mai mult de standardul lui Dumnezeu pentru el.

Noi virtuți se descoperă în caracterul lui pe măsură ce se leapădă de sine și înalță crucea, mergând pe drumul care-l conduce Hristos. El iubește pe Domnul Isus cu toată

inima sa, și Hristos devine înțelepciunea, neprihănirea, sfințirea și răscumpărarea sa.

Hristos este exemplul nostru, inspirația noastră, răsplătirea noastră cea peste măsură de mare. „Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 9.) Dumnezeu este Constructorul-șef, dar omul are o parte de făcut. El trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.” (1 Corinteni 3, 9.) Să nu uitați niciodată cuvintele: „împreună cu Dumnezeu”. „Duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.” (Filipeni 2, 12-13.) Puterea lucrătoare de minuni a harului lui Hristos se dă pe față în crearea în om a unei inimi noi, a unei vieți la o treaptă înaltă, a unui entuziasm mai sfânt. Dumnezeu zice: „Vă voi da o inimă nouă.” (Ezechiel 36, 26.) Nu e aceasta, înnoirea omului, cea mai mare minune care poate să fie săvârșită? Ce nu poate face unealta omenească, aceea care prin credință se prinde de puterea divină?

Amintiți-vă că în lucrarea lui Hristos, ca Mântuitor al vostru personal, se află tăria și biruința voastră. Aceasta este partea pe care toți trebuie să o îndeplinească. Hristos este Calea, Adevărul și Viața. El declară: „Fără Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15, 5.) Și sufletul care se pocăiește și crede, răspunde: „Pot totul prin Hristos care mă întărește.” (Filipeni 4, 13.) Acelora care fac lucrul acesta li se dă asigurarea: „Tuturor celor ce L-au primit, le-a dat puterea să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1, 12.)

Capitolul 15

Credincioșie în reforma sanitară

[Manuscris citit înaintea delegaților la Conferința Generală, Washington D. C., 31 mai 1909.]

Sunt instruită să transmit o solie tuturor oamenilor cu privire la subiectul reformei sanitare, deoarece mulți au apostaziat de la credincioșia lor de mai înainte față de principiile reformei sanitare.

Intenția lui Dumnezeu pentru copiii Săi este ca ei să crească până la statura deplină de bărbați și femei în Hristos. Pentru a face lucrul acesta, ei trebuie să folosească bine fiecare putere a minții, sufletului și trupului. Ei nu-și pot permite să irosească nici o putere mintală sau fizică.

Întrebarea cu privire la felul cum să se păstreze sănătatea este de o primă importanță. Când studiem problema aceasta în temere de Dumnezeu, vom înțelege că este cel mai bine, atât pentru prosperitatea noastră fizică, cât și pentru prosperitatea noastră spirituală, să observăm simplitatea în dietă. Să studiem această problemă cu răbdare. Avem nevoie de cunoștință și de chibzuință pentru a proceda cu înțelepciune în chestiunea aceasta. Nu trebuie să ne opunem legilor naturii, ci să le dăm ascultare.

Aceia care au primit instrucțiune cu privire la relele folosirii alimentelor de carne, a ceaiului, a cafelei și a preparatelor alimentare bogate și nesănătoase, și care sunt hotărâți să facă un legământ cu Dumnezeu prin sacrificiu, nu vor continua să-și satisfacă apetitul pentru alimente pe care le știu că sunt nesănătoase. Dumnezeu cere ca apetiturile să fie curățite și să se practice lepădarea de sine cu privire la lucrurile acelea care nu sunt bune. Aceasta este o lucrare care va trebui să fie făcută mai înainte ca poporul Său să poată sta înaintea Lui ca un popor desăvârșit.

Răspunderea personală

Rămășița poporului lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit. Prezentarea acestei solii trebuie să aibă drept urmare convertirea și sfințirea de suflete. Noi trebuie

să simțim puterea Duhului lui Dumnezeu în această mișcare. Aceasta este o solie minunată, precisă; ea înseamnă totul pentru primitor și trebuie să fie proclamată cu o strigare puternică. Trebuie să avem o credință sinceră, dăinuitoare, că solia aceasta va merge cu o importanță sporită până la sfârșitul timpului.

Sunt unii care mărturisesc a fi credincioși și care primesc anumite părți ale Mărturiilor, ca fiind solii ale lui Dumnezeu, în timp ce resping acele părți care osândesc plăcerile lor favorite. Aceste persoane lucrează împotriva propriului lor bine și împotriva binelui bisericii. Este cu totul trebuincios ca noi să umblăm în lumină, câtă vreme avem lumină. Aceia care pretind a crede în reforma sanitară, și totuși lucrează contra principiilor ei în practica vieții de toate zilele, rănesc propriile lor suflete și lasă și impresii rele asupra minții credincioșilor și necredincioșilor.

Tărie prin ascultare

O răspundere solemnă zace asupra acelor care cunosc adevărul, și anume aceea ca toate faptele lor să corespundă cu credința lor, ca viața lor să fie înnobilită și sfințită, și ei să fie pregătiți pentru lucrarea care trebuie să fie făcută repede în aceste zile de încheiere a soliei. Ei n-au nici timp și nici putere de cheltuit în satisfacerea apetitului. Acum trebuie să ajungă la noi cu seriozitate constrângătoare cuvintele: „Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviore”. (Faptele Apostolilor 3, 19.) Sunt mulți printre noi care sunt cu lipsuri în ceea ce privește spiritualitatea, și care, dacă nu sunt pe deplin convertiți, cu siguranță că vor fi pierduți. Vă puteți îngădui să vă asumați acest risc?

Mândria și slăbiciunea credinței lipsesc pe mulți de binecuvântările lui Dumnezeu. Sunt mulți aceia care, dacă nu-și smeresc inimile înaintea Domnului, vor fi surprinși și dezamăgiți când se va auzi strigarea: „Iată, Mirele vine”. (Matei 25, 6.) Ei au teoria adevărului, dar nu au ulei în vasele lor, în candelile lor. Credința noastră în timpul de față nu trebuie să se mărginească numai la a fi de acord, a consimți să crezi sau la o credință în teoria soliei îngerului al treilea. Noi trebuie să avem uleiul harului lui Hristos, care va alimenta candela și va face ca lumina vieții să strălucească, arătând calea celor care sunt în întuneric.

Dacă vrem să evităm a avea o experiență bolnăvicioasă, trebuie să începem cu râvnă și fără întârziere să ne lucrăm propria noastră mântuire cu frică și cutremur. Sunt

mulți aceia care nu dau dovadă hotărâtă că sunt sinceri față de legământul lor, făcut la botez. Zelul lor e răcit de formalism, de ambiție lumească, mândrie și iubire de sine. Câteodată, sentimentele lor sunt mișcate, dar ei nu cad pe Stânca, Isus Hristos. Ei nu vin la Dumnezeu cu inimi zdrobite, în pocăință și mărturisire. Aceia care trăiesc lucrarea adevăratei pocăințe în inimile lor vor da pe față roadele Duhului în viața lor. O, dacă cei care au atât de puțină viață spirituală și-ar da seama că viața veșnică poate fi acordată numai celor care ajung părtași de natură dumnezeiască, și scapă de stricăciunea care este în lume prin poftă!

Numai puterea lui Hristos poate lucra transformarea în inimă și minte, experiență prin care trebuie să treacă toți aceia care urmează să fie părtași cu El în viața cea nouă din Împărăția cerului. „Dacă un om nu se naște din nou”, a spus Mântuitorul, „nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. (Ioan 3, 3.) Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care poate duce la Dumnezeu. Ca să-I servim așa cum se cuvine, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. Aceasta va duce la veghere. Va curăți inima și va reînnoi mintea, și ne va da o nouă capacitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu și a-L iubi. Aceasta ne va da o ascultare de bună voie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare.

Dumnezeu cere de la poporul Său o continuă înaintare. Avem nevoie să învățăm că satisfacerea apetitului este cea mai mare piedică pentru creșterea mintală și sfințirea sufletească. Cu toată mărturisirea noastră de reformă sanitară, mulți dintre noi mănâncă cum nu trebuie. Satisfacerea apetitului este cea mai mare cauză a debilității fizice și mintale și stă la baza slăbiciunii și a morții premature. Acela care caută să aibă curăția spiritului trebuie să țină minte că în Hristos există putere pentru a stăpâni apetitul.

Alimente din carne

Dacă am avea folos din satisfacerea dorinței după alimente din carne, nu v-aș adresa acest apel; dar știu că nu putem avea vreun folos. Alimentele din carne sunt dăunătoare bunei stări fizice și ar trebui să ne deprindem să ne descurcăm și fără ele. Aceia care sunt în situația în care este cu puțință să-și asigure o dietă vegetariană, dar care aleg să urmeze propriile lor preferințe în problema aceasta, mâncând și bând cum le place, treptat vor deveni nepăsători față de învățătura pe care Domnul a dat-o cu privire și la alte laturi ale adevărului prezent, și vor pierde receptivitatea lor cu privire la ceea ce este adevăr; cu siguranță că ei vor culege ceea ce au semănat.

Mi-a fost arătat că elevilor din școlile noastre nu trebuie să li se servească carne în alimentația lor sau preparate alimentare care sunt cunoscute ca fiind nesănătoase. Nimic ce ar servi la încurajarea unei dorințe după stimulente nu ar trebui să fie pus pe mese. Fac apel la bătrâni și la tineri, ca și la cei de vârstă mijlocie. Tăgăduiți apetitul vostru după acele lucruri care vă dăunează. Serviți Domnului prin jertfă.

Faceți pe copii să aibă o parte inteligentă în această lucrare. Noi toți suntem membri ai familiei Domnului, și Domnul vrea ca toți copiii Săi, tineri și bătrâni, să se hotărască să tăgăduiască apetitul și să economisească mijloacele necesare pentru clădirea de case de rugăciuni și susținerea misionarilor.

Sunt instruită să spun părinților: Așezați-vă cu suflet și spirit de partea Domnului în această problemă. Avem nevoie să păstrăm totdeauna în minte faptul că, în aceste zile de punere la probă, noi suntem judecați înaintea Domnului Universului. Nu veți renunța voi la satisfacerea de plăceri care vă sunt dăunătoare? Cuvintele de mărturisire de credință sunt ieftine; faceți ca faptele voastre de tăgăduire de voi înșivă să mărturisească cum că veți fi ascultători față de cerințele pe care Dumnezeu le adresează poporului Său deosebit. Apoi, puneți în casa tezaurului o parte din mijloacele pe care le economisiți prin actele voastre de lepădare de sine, și cu acestea se va duce mai departe lucrarea lui Dumnezeu.

Sunt mulți aceia care socotesc că nu pot trăi fără alimente cu carne; dar dacă aceștia s-ar așeza de partea Domnului, deplin hotărâți să umble în calea călăuzirii Sale, ei ar primi tărie și înțelepciune așa cum au primit Daniel și tovarășii săi. Ei vor descoperi că Domnul le dă o judecată sănătoasă. Mulți vor fi surprinși să vadă cât de mult poate fi economisit pentru lucrarea lui Dumnezeu prin acte de lepădare de sine. Micile sume economisite prin fapte de sacrificiu vor face mai mult pentru dezvoltarea lucrării lui Dumnezeu, decât vor face darurile cele mai mari dar care n-au cerut lepădare de sine.

Advenștii de ziua a șaptea mânuiesc adevăruri de o însemnătate uriașă. Acum mai bine de patruzeci de ani, Domnul ne-a dat lumină specială cu privire la reforma sanitară, dar cum umblăm noi în lumina aceasta? Cât de mulți au refuzat să trăiască în armonie cu sfaturile lui Dumnezeu! Ca popor, noi ar trebui să facem progrese pe măsura luminii primite. E datoria noastră de a înțelege și respecta principiile reformei sanitare.

În ce privește subiectul cumpătării, ar trebui să fim înaintea tuturor celorlalți oameni, și cu toate acestea, sunt membri bine instruiți ai bisericii și chiar și slujitori ai Evangheliei, care au puțin respect față de lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu privire la acest subiect. Ei mănâncă cum le place și lucrează cum le place.

Aceia care sunt învățători și conducători în lucrarea noastră să ia poziție pe terenul Bibliei cu privire la reforma sanitară și să dea o mărturie directă celor care cred că noi trăim în zilele de pe urmă ale istoriei pământului. O linie de deosebire trebuie să fie trasată între cei care servesc lui Dumnezeu și cei care se slujesc pe ei înșiși.

Mi s-a arătat că principiile care ne-au fost date în zilele de la început ale soliei sunt tot atât de importante și trebuie să fie privite cu aceeași conștiinciozitate astăzi cum au fost și atunci. Sunt unii care niciodată n-au urmat lumina dată asupra problemei dietei. Este timpul acum de a scoate lumina de sub obroc și de a o lăsa să lumineze cu raze vii, strălucitoare.

Principiile viețuirii sănătoase înseamnă mult pentru noi, individual și ca popor. Când solia reformei sanitare mi-a fost dată pentru întâia dată, eram slabă și fără putere, supusă la dese accese de leșin. Mă rugam lui Dumnezeu pentru ajutor, și El mi-a lămurit marele subiect al reformei sanitare. El mi-a arătat că aceia care țin poruncile Lui trebuie să fie aduși în legătură sfântă cu El, și că prin cumpătare în mâncare și băutură ei trebuie să-și păstreze mintea și trupul în cea mai favorabilă condiție de slujire. Lumina acesta a fost o mare binecuvântare pentru mine. Am luat poziție ca reformator în ale sănătății, știind că Domnul mă va întări. Astăzi am o sănătate mai bună, în ciuda vârstei mele, decât am avut în zilele tinereții.

Se spune de către unii că eu nu am urmat principiile reformei sanitare așa cum le-am susținut cu condeii mei; dar pot să spun că eu am fost un reformator sanitar credincios. Cei care au fost membri ai familiei mele știu că lucrul acesta este adevărat.

„Spre slava lui Dumnezeu”

Noi nu trasăm nici o linie precisă de urmat în dietă; dar spunem că, în țările unde sunt din abundență fructe, cereale, alune și nuci, hrana de carne nu este cel mai bun fel de hrană pentru poporul lui Dumnezeu. Am fost instruită că alimentele de carne au o tendință de a animaliza natura, de a-i jefui pe bărbați și pe femei de acea iubire și

simpatie pe care ar trebui să le simtă pentru oricine, și să dea pasiunilor inferioare stăpânire asupra puterilor mai înalte ale ființei. Dacă vreodată consumarea de carne a fost sănătoasă, acum nu este sigură. Cancere, tumori și boli pulmonare, sunt în mare parte cauzate de consumarea de carne.

Noi nu trebuie să facem din folosirea alimentelor din carne o probă în ceea ce privește frăția, dar trebuie să luăm în considerație influența pe care cei ce mărturisesc a fi creștini, dar care folosesc carne în alimentația lor, o au asupra altora. Ca soli ai lui Dumnezeu, n-ar trebui oare să spunem oamenilor: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva; să faci totul pentru slava lui Dumnezeu?” (1 Corinteni 10, 31.) N-ar trebui să dăm o mărturie hotărâtă împotriva lăsării în voia apetitului pervertit? Va da cineva dintre cei care sunt slujitori ai Evangheliei, care proclamă cel mai solemn adevăr dat vreodată muritorilor, un exemplu, întorcându-se la oalele cu carne ale Egiptului? Își vor permite aceia care sunt întreținuți din zecimea din tezaurul lui Dumnezeu ca, prin satisfacerea poftelor, să otrăvească curentul dătător de viață, ce curge prin vinele lor? Vor nesocoti ei lumina și avertismentele pe care Dumnezeu li le-a dat? Sănătatea trupului trebuie să fie socotită ca esențială pentru creșterea în har și obținerea unui temperament echilibrat. Dacă stomacul nu e îngrijit cum trebuie, formarea unui caracter drept, moral va fi stânjenită. Creierul și nervii sunt în legătură cu stomacul. Mâncarea și băutura necorespunzătoare rezultă într-o gândire și faptuire greșită.

Toți sunt acum puși la încercare și probați. Am fost botezați în Hristos, și dacă ne vom face partea ce ne revine, despărțindu-ne de tot ce ne-ar trage în jos și ne-ar face ceea ce nu ar trebui să fim, ni se va da tărie pentru a crește în Hristos, care e Capul nostru cel viu, și vom vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Numai când suntem cu pricepere în ceea ce privește principiile viețuirii sănătoase vom fi pe deplin treziți spre a vedea relele care rezultă dintr-o dietă necorespunzătoare. Aceia care, după ce și-au văzut greșelile, au curajul de a-și schimba deprinderile vor vedea că procesul reformativ cere luptă și multă stăruință, dar o dată ce s-au format gusturi corecte, ei își vor da seama că hrana pe care o considerau mai înainte nedăunătoare, pune încet, dar sigur, temelia pentru dispepsie și alte boli.

Tați și mame, vegheați în vederea rugăciunii. Stați strict de veghe împotriva necumpătării sub orice formă. Învățați-i pe copiii voștri principiile adevăratei reforme sanitare. Învățați-i ce lucruri să evite pentru a-și păstra sănătatea. Deja mânia lui

Dumnezeu a început să-i cerceteze pe fiii neascultării. Ce crime, ce păcate, ce practici nelegiuite se dau pretutindeni pe față! Ca popor, noi trebuie să exercităm multă grijă pentru a-i feri pe copiii noștri de tovarăși stricați.

Învățarea principiilor sănătății

Trebuie să se depună eforturi mai mari pentru a-i educa pe oameni în ceea ce privește principiile reformei sanitare. Va trebui să se înființeze școli de gătit și să se dea învățatură din casă în casă cu privire la arta de a pregăti o hrană sănătoasă. Bătrâni și tineri ar trebui să învețe cum să gătească mai simplu. Oriunde e prezentat adevărul, oamenii trebuie să fie învățați cum să pregătească hrana într-un chip simplu și totuși apetisant. Ar trebui să li se arate că o dietă hrănitoare poate fi pregătită și fără folosirea cărnii.

Învățați-i pe oameni că este mai bine să știe cum să se păstreze sănătoși, decât cum să vindece boala. Medicii noștri ar trebui să fie educatori înțelepți, avertizându-i pe toți contra lăsării în voia poftelor, arătându-le că abținerea de la toate lucrurile pe care Dumnezeu le-a oprit, este singura cale de a preveni ruina corpului și a minții.

Trebuie să se folosească mult tact și multă chibzuință în pregătirea unor alimente hrănitoare pentru a le înlocui pe acelea care mai înainte constituiau dieta celor care învață pentru a fi reformatori în ale sănătății. Se cere credință în Dumnezeu, râvnă în intenție și bunăvoința de ajutorare reciprocă. O dietă lipsită de elemente nutritive aduce ocară asupra cauzei reformei sanitare. Noi suntem muritori, și trebuie să consumăm alimente care vor da corpului hrana cuvenită.

Extreme în dietă

Unii dintre oamenii noștri, în timp ce se abțin în mod conștiincios de la consumarea de hrană necorespunzătoare, neglijează să se hrănească cu elementele necesare pentru întreținerea corpului. Aceia care își însușesc vederi extremiste în ceea ce privește reforma sanitară sunt în primejdia de a pregăti feluri de mâncare fără nici un gust, făcându-le atât de insipide, încât nu sunt satisfăcătoare. Hrana ar trebui să fie în așa fel pregătită, încât să fie și apetisantă, și hrănitoare. Ea nu trebuie să fie lipsită de ceea ce are organismul nevoie. Eu folosesc puțină sare, și totdeauna am folosit, deoarece sarea, în loc de a fi dăunătoare este faptic esențială pentru sânge. Zarzavaturile ar trebui

să fie făcute gustoase cu puțin lapte sau puțină smântână, sau ceva echivalent.

În timp ce s-au dat avertizări cu privire la primejdiile de îmbolnăvire datorită untului, și răul ce vine din folosirea fără restricție a ouălor de către copiii mici, totuși nu ar trebui să socotim aceasta o călcarea de principiu de a folosi ouă de la găini bine îngrijite și corespunzător hrănite. Ouăle conțin proprietăți care sunt mijloace vindecătoare pentru combaterea anumitor otrăvuri.

Unii, abținându-se de la lapte, ouă și unt, au neglijat să dea organismului hrana corespunzătoare și ca rezultat, au devenit slabi și neîn stare de a lucra. În felul acesta, reforma sanitară este defăimată. Lucrarea pe care noi ne-am străduit să o dezvoltăm, în mod puternic, este confuză prin lucruri ciudate, pe care Dumnezeu nu le-a cerut, și energiile bisericii sunt astfel paralizate. Dar Dumnezeu va interveni pentru a preveni rezultatele acestor idei prea zelose. Evanghelia trebuie să armonizeze neamul omenesc păcătos. Ea trebuie să aducă și pe bogat și pe sărac la picioarele lui Isus.

Va veni timpul când s-ar putea să fie nevoie să renunțăm la unele articole de dietă pe care le folosim acum, ca de pildă laptele, smântâna și ouăle; dar nu e cazul să aducem asupra noastră îngrijorări prin restricții premature și extreme. Așteptați până când împrejurările vor impune acest lucru și Domnul pregătește calea pentru aceasta.

Aceia care vor să aibă succes în proclamarea principiilor reformei sanitare trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu călăuza, și sfetnicul lor. Numai când învățătorii principiilor de reformă sanitară fac lucrul acesta, pot sta pe un teren avantajos. Niciodată să nu aducem o mărturie împotriva reformei sanitare prin neglijarea de a folosi alimente sănătoase și gustoase în locul articolelor de dietă dăunătoare, la care am renunțat. Nu încurajați în nici un fel o poftă după stimulenți. Mâncați numai alimente fără combinații grele, simple, sănătoase și mulțumiți lui Dumnezeu fără încetare pentru principiile reformei sanitare. În toate lucrurile, fiți sinceri și cinstiți și veți câștiga biruințe valoroase.

Dietă în diferite țări

În timp ce lucrăm împotriva lăcomiei și necumpătării, trebuie să recunoaștem starea la care e supusă familia omenească. Dumnezeu a luat măsuri de prevedere pentru cei care trăiesc în diferite țări ale lumii. Aceia care doresc să fie împreună lucrători cu

Dumnezeu trebuie să cântărească bine lucrurile înainte de a hotărî exact ce alimente ar trebui și ce alimente nu ar trebui să consume. Trebuie să fim aduși în legătură cu masele. Dacă s-ar învăța reforma sanitară în cea mai strictă formă a ei pe cei ale căror condiții îi împiedică adoptarea ei, s-ar face mai mult rău decât bine. Întrucât predică Evanghelia săracilor, sunt instruită să le spun să consume mâncarea cea mai hrănitoare. Nu le pot spune: „Să nu mâncați ouă, sau lapte, sau smântână. Să nu folosiți unt la pregătirea hranei voastre”. Evanghelia trebuie să fie predicată la săraci, dar încă n-a venit timpul pentru a prescrie dieta cea mai strictă.

Un cuvânt pentru cei care se clatină

Acei slujitori care se simt liberi să se lase în voia apetitului rămân mult mai pe jos de nivelul cerut. Dumnezeu cere ca ei să fie reformatori în ale sănătății. El le cere să trăiască pe măsura luminii ce le-a fost dată cu privire la subiectul acesta. Sunt întristată când îi văd pe aceia care ar trebui să fie zeloși pentru principiile sănătății, că sunt încă neconvertiți la felul cel bun de viață. Mă rog ca Domnul să le impresioneze mintea, ca ei să nu sufere o mare pierdere. Dacă lucrurile ar fi așa cum ar trebui să fie în familiile care alcătuiesc comunitățile noastre, am putea face o lucrare îndoită pentru Domnul.

Condiții ale rugăciunii la care se dă răspuns

Pentru a fi curățiți și pentru a rămâne curați, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să aibă Duhul Sfânt în inimile lor și în căminele lor. Domnul mi-a dat lumină că atunci când Israelul de azi se smerește înaintea Lui și curăță templul sufletului de orice mânjitură, El va asculta rugăciunile lor în favoarea celor bolnavi, și va binecuvânta leacurile Sale pentru boli. Când în credință instrumentul omenesc face tot ce poate pentru a combate boala, folosind metodele simple de tratament, pe care le-a prevăzut Dumnezeu, eforturile lui vor fi binecuvântate de Dumnezeu.

Dacă, după ce s-a dat atât de multă lumină, poporul lui Dumnezeu va cultiva deprinderi rele, lăsându-se în voia poftelor sale și refuzând să aplice reforma, el va suferi consecințele sigure ale abaterii. Dacă sunt hotărâți să-și mulțumească apetitul cu orice preț, Dumnezeu nu-i va salva în mod miraculos de la urmările împlinirii poftelor lor. Ei vor „zace în dureri”. (Isaia 50, 11.)

Aceia care aleg să se încumete, zicând: „Domnul m-a vindecat, și n-am nevoie să-mi restrâng dieta; pot să mănânc și să beau cum îmi place”, nu după multă vreme vor avea nevoie, la trup și la suflet, de puterea vindecătoare a lui Dumnezeu. Pentru că, în mod milostiv, Domnul v-a vindecat, nu trebuie să gândiți că vă puteți atașa de practicile lumii de împlinirea poftelor. Faceți așa cum a poruncit Hristos după lucrarea Sa de vindecare, -- „du-te, și să nu mai păcătuiești”. (Ioan 8, 11.) Apetitul nu trebuie să fie dumnezeul nostru.

Domnul și-a dat Cuvântul vechiului Israel că, dacă ei se alipesc strâns de El și împlinesc toate cererile Lui, El îi va feri de toate bolile de felul celor pe care le adusese asupra egiptenilor; dar făgăduința aceasta era dată cu condiția ascultării. Dacă israeliții ar fi ascultat instrucțiunea primită și ar fi profitat de avantajele lor, ei ar fi fost un exemplu intuitiv al lumii în ceea ce privește sănătatea și prosperitatea. Israelii n-au ajuns să îplinească intenția lui Dumnezeu, și în felul acesta n-au ajuns să primească binecuvântările care ar fi putut să fie ale lor. Dar în Iosif și Daniel, în Moise și Ilie și mulți alții, avem exemple nobile de roadele adevăratului plan de viață. Astăzi, o credințioasă asemănătoare, va produce rezultate semănătoare. Nouă ne este scris: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat, ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ca v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. (1 Petru 2, 9.)

Predare de sine și odihnă

O, cât de mulți pierd bogatele binecuvântări pe care Dumnezeu le are păstrate pentru ei în sănătate și înzestrare spirituală. Sunt multe suflete care se zbat pentru a câștiga biruințe speciale și binecuvântări deosebite, ca să poată face un lucru mare. În scopul acesta, ei sunt mereu stăpâniți de gândul că trebuie să dea o luptă pe viață și pe moarte în rugăciune și cu lacrimi. Când aceste persoane cercetează Scripturile cu rugăciune pentru a cunoaște voia exprimată a lui Dumnezeu și apoi fac voia Lui din inimă, fără nici o rezervă sau satisfacerea de plăceri personale, vor găsi odihnă. Nici tot chinul de moarte, nici toate lacrimile și luptele nu le vor aduce binecuvântarea pe care o doresc. El trebuie supus cu totul. Ei trebuie să facă lucrarea ce li se prezintă, însușindu-și belșugul de har de la Dumnezeu, făgăduit tuturor celor care îl cer în credință.

„Dacă voiește cineva să vină după Mine”, spune Isus, „să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi, și să Mă urmeze”. (Luca 9, 23.) Să urmăm pe Mântuitorul în

simplitatea și tăgăduirea Lui de Sine. Să înălțăm pe Omul Golgotei prin cuvânt și prin viețuire sfântă. Mântuitorul vine foarte aproape de cei care se consacră lui Dumnezeu. Dacă a fost cândva un timp când am avut nevoie de lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra inimii și vieții noastre, timpul acela este acum. Să ne însușim dar această putere divină pentru a avea tărie să trăim o viață de sfințenie și de lepădare de sine.

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie manualul nostru de școală. Domnul este ajutorul nostru și Dumnezeul nostru. Să privim la El pentru a deschide calea pentru împlinirea planurilor noastre.

Capitolul 16

Un apel pentru evangheliști misionari medicali

Trăim în zilele din urmă. Sfârșitul tuturor lucrurilor s-a apropiat. Semnele prezise de Hristos se împlinesc cu grăbire. În fața noastră sunt vremuri furtunoase, dar să nu rostim nici un cuvânt de necredință sau de descurajare. Acela care înțelege nevoile situației aranjează ca avantajele să fie aduse lucrătorilor din diferite locuri, pentru a face cu puțință să trezească mai deplin atenția oamenilor. El cunoaște nevoile și trebuințele chiar și ale celui mai slab din turma Sa și trimite propria Sa solie la drumuri și la garduri. El ne iubește cu o iubire veșnică. Să ținem minte că purtăm o solie de vindecare a unei lumi pline de suflete bolnave de păcat. Fie ca Domnul să ne sporească credința și să ne ajute să vedem că El dorește ca noi să facem cunoștință cu lucrarea Lui de vindecare și cu tronul milei. El dorește ca lumina harului Său să strălucească din multe locuri.

Sanatorii ca agenții misionare

Sunt în multe locuri suflete care nu au auzit încă solia. De aici înainte lucrarea misionară medicală urmează să fie făcută mai departe cu un zel cu care ea încă nu a fost făcută. Lucrarea aceasta este ușa prin care adevărul urmează să afle altă intrare în orașele mari, și sanatorii trebuie să fie înființate în multe locuri.

Lucrarea în sanatorii este unul din mijloacele cele mai cu succes de a ajunge la toate clasele de oameni. Sanatoriile noastre sunt mâna dreaptă a Evangheliei, deschizând căi prin care omenirea suferindă să poată fi influențată de vestea bună a vindecării prin Hristos. În instituțiile acestea, bolnavii pot fi învățați să-și predea cazul Marelui Medic care va conlucra cu eforturile lor zeloase de a-și recâștiga sănătatea, aducându-le atât vindecarea sufletului, cât și vindecarea trupului.

Hristos nu mai e în lumea acesta în persoană, pentru a merge prin orașele, târgurile și satele noastre, vindecând pe bolnavi; dar El ne-a însărcinat pe noi să ducem mai departe lucrarea misionară medicală, pe care El a început-o. În lucrarea aceasta, trebuie să facem tot ce putem mai bine. Trebuie să se înființeze instituții pentru îngrijirea bolnavilor, unde bărbați și femei suferinde de boală să poată fi puși sub

îngrijirea unor medici și a unor infirmiere cu temere de Dumnezeu, și să fie tratați fără medicamente (droguri).

Am fost instruită că nu trebuie să amânăm lucrarea ce trebuie făcută în domeniul reformei sanitare. Prin lucrarea aceasta, urmează să ajungem la oameni, la drumuri și la garduri. Mi s-a dat lumină specială că în sanatoriile noastre multe suflete vor primi și vor asculta de adevărul prezent. În instituțiile acestea, bărbați și femei urmează să fie învățați cum să se îngrijească de propriile lor trupuri și, în același timp, cum să ajungă sănătoși în credință. Ei trebuie să fie învățați ce se înțelege prin a mânca trupul și a bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Hristos spunea: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață”. (Ioan 6, 63.)

Sanatoriile noastre urmează să fie școli în care se va face instruire în domeniul misionar medical. Ele urmează să aducă sufletelor bolnave de păcat frunzele pomului vieții, care le vor readuce pacea, nădejdea și credința în Hristos Isus.

Lucrarea Domnului trebuie să meargă înainte. Lucrarea misionară medicală și educațională trebuie, de asemenea, să meargă înainte. Sunt sigură că aceasta este marea noastră lipsă, de lucrători zeloși, devotați, inteligenți și capabili. În fiecare oraș mare, ar trebui să fie o prezentare a adevăratei lucrări misionare medicale. Mulți se întrebă acum: „Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele Apostolilor 9, 6.) Este intenția Domnului ca metoda Lui de vindecare fără medicamente (droguri) să fie evidențiată în fiecare oraș mare prin instituțiile noastre medicale. Dumnezeu îmbracă cu demnitate sfântă pe cei care merg mai departe și tot mai departe, în orice loc unde e cu puțință de a obține intrare. Satana le va face lucrarea cât mai grea cu puțință, dar puterea divină îi va însoți pe toți lucrătorii cu inimă sinceră. Călăuziți de mâna Părintelui nostru ceresc, să mergem înainte, folosind orice ocazie pentru a extinde lucrarea lui Dumnezeu.

Domnul vorbește tuturor misionarilor medicali, zicând: Mergeți lucrați azi în via Mea pentru salvarea de suflete. Dumnezeu ascultă rugăciunile tuturor acelor care Îl caută în adevăr. El are puterea de care noi toți avem nevoie. El umple inima cu iubire, bucurie, pace și sfințenie. Caracterul se dezvoltă continuu. Nu ne putem îngădui să cheltuim timp lucrând contra planurilor lui Dumnezeu.

Sunt medici care, din cauza legăturii lor anterioare cu sanatoriile noastre, găsesc că e de preferat să se instaleze aproape de aceste instituții; și ei își închid ochii față de

câmpul cel mare, neglijat și nelucrat, unde o muncă neegoistă ar fi o binecuvântare pentru mulți. Medici misionari pot să exercite o influență înălțătoare, înnobilitoare, sfințitoare. Medicii care nu fac lucrul acesta, abuzează de puterea lor și fac o lucrare pe care Domnul o respinge.

Formarea de lucrători

Dacă Domnul a vorbit cândva prin mine, El vorbește când spun că lucrătorii angajați în lucrarea de educație, în lucrarea de deservent cultic și în lucrarea misionară medicală trebuie să stea ca o unitate, toți lucrând sub supravegherea lui Dumnezeu, fiecare ajutând pe celălalt, fiecare fiind o binecuvântare pentru celălalt.

Cei care sunt în legătură cu școlile și sanatoriile noastre trebuie să lucreze cu o agerime plină de zel. Lucrarea care e făcută sub influența Duhului Sfânt, din iubire pentru Dumnezeu și pentru oameni, va purta semnătura divină și va face impresie asupra minții oamenilor.

Domnul invită tineretul nostru să intre în școlile noastre și să se pregătească repede pentru slujire. În diferite locuri, în afară de orașe, trebuie să se înființeze școli, unde tineretul nostru poate primi o educație care îl va pregăti să pornească spre a face lucrarea de evanghelizare și lucrare misionară medicală.

Domnului trebuie să I se dea un prilej de a le arăta oamenilor datoria lor și de a lucra asupra minții lor. Nimeni nu trebuie să se oblighe să servească pentru un număr de ani sub conducerea unui grup de oameni sau într-o anumită ramură a lucrării Domnului, deoarece Domnul Isus Însuși va chema oameni, cum în vechime a chemat pescari umili, și El Însuși le va da instrucțiuni cu privire la câmpul lor de lucru și la metodele pe care ei trebuie să le folosească. El va chema oameni de la plug și de la alte ocupații pentru a da ultima notă de avertizare sufletelor care pier. Sunt multe căi în care să se lucreze pentru Domnul, și Marele Învățător va deschide mintea acestor lucrători, făcându-i în stare să vadă lucruri minunate în Cuvântul Său.

Infirmiere ca evangheliști

Hristos, marele Misionar Medical, este exemplul nostru. Despre El este scris că „străbătea toată Galilea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia

Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod”. (Matei 4, 23.) El îi vindeca pe bolnavi și predica Evanghelia. În serviciul Său, vindecarea și învățarea erau strâns legate între ele. Astăzi, ele nu trebuie să fie separate.

Infirmierii și infirmierele noastre, care sunt pregătiți astăzi în instituțiile noastre, trebuie să fie formați pentru a merge ca evangheliști misionari medicali, unind lucrarea cuvântului cu aceea a vindecării fizice.

Noi trebuie să lăsăm lumina noastră să strălucească în mijlocul întunericului moral. Mulți din cei care sunt acum în întuneric, când vor vedea o reflectare a Luminii lumii, își vor da seama că au o nădejde de mântuire pe lume. Lumina voastră poate să fie mică, dar aduceți-vă aminte că ea e ceea ce v-a dat Dumnezeu, și că El vă socotește răspunzători ca să o lăsați să lumineze. Cineva poate își va aprinde lumânarea de la a voastră, și lumina lui s-ar putea să fie mijlocul de a-I conduce pe alții să iasă din întuneric.

Pretutindeni în jurul nostru sunt uși deschise pentru slujire. Ar trebui să facem cunoștință cu vecinii noștri și că căutăm să-I atragem la Hristos. Când facem lucrul acesta, El ne va aproba și va lucra împreună cu noi.

Adesea, locuitorii unui oraș unde Hristos lucrase doreau ca El să rămână cu ei și să continue să lucreze printre ei. Dar El le spunea că trebuie să meargă în orașe care nu auziseră încă adevărurile pe care El avea să le prezinte. După ce transmisese adevărul celor dintr-un loc, îi lăsa să zidească pe ceea ce le dăduse, în timp ce El mergea în alt loc. Metodele Lui de lucru trebuie să fie urmate astăzi de aceia cărora El le-a lăsat lucrarea Sa. Noi trebuie să mergem din loc în loc, ducând solia. Îndată ce adevărul a fost proclamat într-un loc, trebuie să mergem să-i avertizăm pe alții.

Ar trebui să fie grupe organizate și instruite cât se poate de desăvârșit pentru a lucra ca infirmieri, ca evangheliști, ca deservenți cultici, colportori, ca elevi evangheliști, pentru a desăvârși un caracter după chipul divin. Pregătirea pentru a primi o educație superioară în școala de sus, trebuie să fie acum scopul vostru.

Din instrucțiunea pe care mi-a dat-o Domnul din timp în timp, știu că ar trebui să fie lucrători care fac turnee evanghelistice medicale prin orașe și sate. Cei care fac lucrul acesta vor aduna o recoltă bogată de suflete, atât din clasele de sus, cât și din cele

de jos. Drumul pentru lucrarea aceasta e cel mai bine pregătit de eforturile colportorului credincios.

Mulți vor fi chemați în câmp să lucreze din casă în casă, ținând lecturi biblice și rugându-se cu cei interesați.

Deservenții noștri cultici, care au câștigat experiență în predicarea Cuvântului, să învețe să facă tratamente simple și apoi să lucreze cu chibzuință ca evangheliști misioanari medicali.

Sunt necesari acum lucrători-misionari medicali evangheliști. Nu vă puteți permite să cheltuiți mulți ani în pregătire. În curând, uși care acum sunt deschise pentru adevăr vor fi închise pentru totdeauna. Duceți solia acum. Nu așteptați, îngăduind vrăjmașului să pună stăpânire pe câmpuri care acum vă sunt deschise. Faceți ca grupe mici să facă lucrarea la care Hristos i-a rânduit pe ucenicii Săi. Ei să lucreze ca evangheliști răspândind publicațiile noastre și vorbind despre adevăr cu aceia pe care îi întâlnesc.

Să se roage pentru bolnavi, servindu-i în nevoile lor, nu cu medicamente (droguri), ci cu leacuri naturale, și învățându-i cum să recâștige sănătatea și să se ferească de boală.

Capitolul 17

Colegiul de evangheliști Loma Linda

[Manuscris scris în fața delegațiilor la Conferința Generală, Washington, D. C., 1 iunie, 1909.]

Pe când participam la Conferința Generală din 1905, la Washington D. C., am primit o scrisoare de la J. A. Burden, descriind o proprietate pe care o găsisese cam la patru mile de Redlands. Când am citit scrisoarea sa, am fost impresionată că acesta era unul din locurile pe care le-am văzut în viziune și imediat i-am telegrafiat să cumpere proprietatea fără amânare. Ulterior, când am vizitat proprietatea, am recunoscut că ea era unul din locurile pe care le văzusem cu aproape doi ani mai înainte în viziune. Cât de recunoscătoare sunt Domnului Dumnezeu nostru pentru locul acesta!

Unul din avantajele principale ale Loma Lindei este plăcuta varietate de priveliști încântătoare în toate părțile. Priveliștea larg cuprinzătoare a văii și a muntelui este măreață. Dar mai importantă decât priveliștea măreață, clădirile frumoase și terenurile întinse, este vecinătatea apropiată a acestei instituții de un district dens populat, și prilejul oferit în felul acesta de a comunica la mulți, foarte mulți oameni, cunoștința soliei îngerului al treilea. Noi trebuie să avem un discernământ spiritual clar, căci altminteri nu vom discerne providențele deschizătoare de ocazii ale lui Dumnezeu, care pregătesc calea ca noi să luminăm lumea.

O dată cu stăpânirea acestui loc vine greaua răspundere de a face ca lucrarea instituției să fie de un caracter educativ. Loma Linda nu trebuie să fie doar un sanatoriu, ci un centru școlar. Trebuie să se înființeze aici o școală pentru instruirea de evangheliști misionari medicali ai Evangheliei. Mult se cuprinde în lucrarea aceasta, și este esențial să se facă un început bun. Domnul are de făcut o lucrare specială în domeniul acesta. El mi-a dat instrucțiunea să invit pe Elder și pe Mrs. Haskell să ne ajute să începem într-un mod potrivit o lucrare asemănătoare cu aceea pe care ei au făcut-o la Avondale. Lucrători cu experiență au consimțit să se unească cu forțele de la Loma Linda pentru a dezvolta școala care trebuie să funcționeze acolo. Când ei merg înainte în credință, Domnul va merge înaintea lor, pregătindu-le calea.

Cu privire la școală, vreau să spun: Faceți-o îndeosebi puternică pentru formarea de infirmiere și de medici. În școli misionare medicale, mulți lucrători trebuie să fie calificați ca medici pentru a lucra în calitate de evangheliști misionari medicali. Pregătirea aceasta, a specificat Domnul, e în armonie cu principiile care stau la baza adevăratei educații superioare. Auzim multe despre educația superioară. Educația superioară trebuie să calce pe urmele lui Hristos, modelându-ne după exemplul pe care El l-a dat când a fost în lume. Noi nu putem obține o educație mai înaltă ca aceasta, deoarece această categorie de instruire îi va face pe oameni împreună lucrători cu Dumnezeu.

A avea o educație superioară înseamnă a avea o legătură vie cu Hristos. Mântuitorul i-a luat pe pescarii neînvățați de la corăbiile lor și de la plasele lor de pescuit și i-a legat cu Sine când a călătorit din loc în loc, învățându-i pe oameni și slujind nevoilor lor. Șezând pe o stâncă sau pe un loc ridicat, El îi aduna pe ucenicii Săi în jurul Său și le dădea instrucțiuni, și nu după multă vreme, sute de oameni ascultau cuvintele Sale. Sunt mulți bărbați și femei care își închipuie că știu tot ce e vrednic de știut, când ei au mare nevoie de a șede smeriți la picioarele lui Isus și de a învăța de la El, care și-a dat viața ca să poată răscumpăra o lume căzută. Noi toți avem nevoie de Hristos -- de Acela care a părăsit curțile Sale împărătești, lăsând la o parte veșmântul și coroana Sa împărătească și maiestatea Sa din ceruri, și îmbrăcându-Se cu natura omenească. Fiul lui Dumnezeu a venit ca un mic prunc, pentru ca să poată înțelege cele prin care au de trecut oamenii și să știe cum să procedeze cu ei. El cunoaște trebuințele copiilor. În zilele lucrării Sale pe pământ, el nu a îngăduit ca lor să li se interzică a veni la El. „Nu-i îndepărtați” spunea El ucenicilor Săi; „căci a unora ca aceștia este Împărăția cerului.”

În lucrarea școlii, păstrați simplitatea. Nici un argument nu e atât de puternic ca succesul întemeiat pe simplitate. Voi puteți obține succes în educația elevilor ca misionari medicali, fără o facultate de medicină, care să califice medici care să stea în competiție cu medicii lumii. Elevilor să li se dea o educație practică. Cu cât sunteți mai puțin dependenți de metodele lumești de educație, cu atât va fi mai bine de elevii voștri. Trebuie să-i instruiți în arta tratării bolnavilor fără folosirea drogurilor otrăvitoare și în armonie cu lumina pe care a dat-o Dumnezeu. La tratarea bolnavilor, nu e nevoie să se folosească droguri otrăvitoare. Elevii ar trebui să pornească de la școală fără să fi sacrificat principiile reformei sanitare și iubirea lor de Dumnezeu și de neprihănire.

Educația care cere satisfacerea standardului lumii trebuie să fie din ce în ce mai puțin apreciată de aceia care umblă după eficiență în săvârșirea lucrării misionare medicale în legătură cu lucrarea soliei îngerului al treilea. Ei trebuie să fie educați din punct de vedere al conștiinței, și, când urmează conștiincios metode bune în testarea de către ei a bolnavilor, metodele acestea vor ajunge să fie recunoscute ca preferabile față de metodele cu care mulți au fost obișnuiți și care cer folosirea de droguri otrăvitoare.

Noi n-ar trebui în vremea aceasta să ne luăm la întrecere cu școli medicale lumești. Dacă am face lucrul acesta, șansele noastre de succes ar fi mici. Noi nu suntem pregătiți acum pentru a face cu succes lucrarea de înființare a unor mari instituții de învățământ medical. Mai mult, dacă am urma metodele lumești de practică medicală, cerând onorarii mari pe care medicii din lume le cer pentru serviciile lor, am lucra separat de planul lui Hristos pentru lucrarea noastră cu cei bolnavi.

În sanatoriile noastre, ar trebui să existe bărbați și femei, inteligenți, care să dea instrucțiuni cu privire la metodele lui Hristos de slujire. Sub instruirea unor profesori competenți și consacrați, tineretul poate deveni părtaș de natură divină și să învețe cum să scape de stricăciunea care este în lume prin poftă. Am fost instruită că ar trebui să avem mult mai multe femei care să se poată ocupa îndeosebi de bolile femeilor, mult mai multe femei infirmiere, care îi vor trata pe bolnavi într-un chip simplu, fără folosirea de droguri.

Nu e în armonie cu instrucțiunea dată la Sinai, ca medici bărbați să facă lucrarea de mamoș. Biblia vorbește despre femei care la naștere, sunt asistate de femei, și așa ar trebui să fie totdeauna. Acesta este planul Domnului. Să educăm femei pentru a deveni pricepute în lucrarea de tratare a bolilor lor. Noi ar trebui să avem o școală unde femeile să poată fi instruite de medici femei pentru a face cea mai bună lucrare cu putință în tratarea bolilor lor. Printre noi, ca popor, lucrarea medicală ar trebui să se găsească la nivelul cel mai înalt.

În Loma Linda, avem un centru avantajos pentru săvârșirea a numeroase lucrări misionare. Putem vedea că a fost în providența lui Dumnezeu că acest sanatoriu a fost pus în posesia poporului nostru. Ar trebui să apreciem Loma Linda ca un loc pe care Domnul l-a prevăzut că vom avea nevoie de el și pe care El ni l-a dat. E o foarte valoroasă lucrare de făcut în legătură cu interesele sanatoriului și școlii de la Loma Linda, și ea se va face când vom lucra cu toții în direcția aceasta, acționând uniți în

ordine dumnezeiască.

La Loma Linda, mulți pot fi învățați să lucreze ca misionari pentru cauza sănătății și a cumpătării. Pot fi pregătiți profesorii pentru multe domenii de activitate. Trebuie să se înființeze școli în locuri unde până acum nu s-au făcut eforturi. Misionari trebuie să meargă în alte state unde s-a făcut doar puțină lucrare. Trebuie să se facă lucrarea de a proclama principiile reformei sanitare. Să ne ajute Dumnezeu să fim înțelepți.

Simt un interes profund ca să se consacre un studiu îngrijit nevoilor instituțiilor noastre de la Loma Linda, și ca să se ia măsurile convenite. Pentru săvârșirea lucrării din locul acesta, sunt necesari oameni de talent și de spiritualitate hotărâtă. La lucrarea școlară, trebuie să se folosească profesorii cei mai buni, bărbați și femei care vor proceda cu chibzuință, depinzând în totul de Domnul. Dacă profesorii din domeniul medical vor sta în locul lor, în temere de Dumnezeu, vom vedea o bună lucrare săvârșită. Cu Hristos ca educator al nostru, putem ajunge un nivel înalt în cunoașterea adevăratei științe a vindecării.

Ceea ce este de cea mai mare importanță este ca studenții să fie învățați cum să reprezinte bine principiile reformei sanitare. Învățați-i să urmărească în chip credincios această ramură de studiu, combinată cu alte ramuri esențiale ale învățaturii. Harul lui Isus Hristos va da înțelepciune tuturor celor care urmează planul Domnului, de adevărată educație. Elevii să urmeze de aproape exemplul Aceluia care a cumpărat neamul omenesc cu prețul scump al propriei Sale vieți. Ei să apeleze la Mântuitorul și să depindă de El, ca fiind Acela care vindecă tot felul de boli. Domnul vrea ca lucrătorii să facă eforturi speciale pentru a îndrepta atenția bolnavilor și suferinzilor la Marele Medic care a făcut corpul omenesc.

Este bine ca școlile noastre, în care se formează lucrători creștini, să fie așezate aproape de instituțiile noastre de sănătate, pentru ca elevii să poată fi instruiți în principiile viețuirii sănătoase. Instituțiile care dau lucrători ce sunt în stare să arate temeiul credinței lor, și care au o credință care lucrează din iubire și curăță sufletul, sunt de mare valoare.

Am instrucțiuni clare că, ori de câte ori e cu putință, să fie înființate școli pe lângă sanatoriile noastre, pentru ca fiecare instituție să poată fi un ajutor și o tărie pentru ceilalți. Acela care l-a creat pe om Se interesează de cei care suferă. El a condus la

înființarea sanatoriilor noastre, ca ele să poată deveni mijloace eficiente pentru formarea de bărbați și femei pentru lucrarea de a sluji omenirii suferinde.

Lucrătorii medicali adventiști de ziua a șaptea să-și aducă aminte că Domnul Dumnezeu Atotputernic domnește. Hristos a fost cel mai mare medic care a călcat vreodată pe acest pământ blestemat din cauza păcatului. Domnul vrea ca poporul Său să vină la El, rugându-L în privința puterii lor de a vindeca. El îi va boteza cu Duhul Său cel Sfânt și-i va pregăti pentru un serviciu care-i va face o binecuvântare în refacerea sănătății spirituale și fizice a acelor care au nevoie de vindecare.

Capitolul 18

Unire între diferitele naționalități

[Cuvântare ținută la Consiliul Uniunii Europene, Basel, Elveția, 24 septembrie 1885.]

„Dacă însetează cineva, să vină după Mine, și să bea.” „Oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.” (Ioan 7, 37; 4, 14.)

Dacă având făgăduințele acestea înaintea noastră alegem totuși să rămânem uscați și ofiliți din lipsă de apa vieții, este propria noastră vină. Dacă am veni la Hristos în simplitatea unui copil care vine la părinții săi pământești și am cere cele ce El a făgăduit, crezând că le primim, noi le-am avea. Dacă toți am fi exercitat credința pe care ar fi trebuit să o exercităm, am fi fost binecuvântați cu mult mai mult de Duhul lui Dumnezeu în adunările noastre decât am primit până acum. Mă bucur că mai avem câteva zile din această întâlnire. Întrebarea ce se pune acum este: Vom veni noi la fântână și să bem? Vor da exemplu învățătorii adevărului? Dumnezeu va face lucruri mari pentru noi, dacă prin credință Îl credem pe cuvânt. O, de am vedea aici o generală umilire a inimii înaintea lui Dumnezeu!

De când au început adunările acestea, m-am simțit îndemnată să stăruiesc mult asupra iubirii și credinței. Aceasta pentru că aveți nevoie de o astfel de mărturie. Unii din cei care au intrat în aceste câmpuri misionare au zis: „Nu înțelegeți pe francezi, nu înțelegeți pe germani. Cu ei trebuie să te porți în cutare fel!”

Dar întreb: Nu-i înțelege Dumnezeu? Nu e El Acela care dă servilor Săi o solie pentru popor? El știe exact ce le trebuie: și dacă solia vine direct de la El și prin servii Săi la popor, ea va împlini lucrarea pentru care este trimisă; ea îi va face pe toți una în Hristos. Deși unii sunt hotărât francezi, iar alții categoric germani și alții hotărât americani, ei vor fi tot atât de hotărât creștini.

Templul iudaic a fost construit din pietre tăiate și cioplite din munți; și fiecare piatră a fost pregătită pentru locul ei în clădirea templului, tăiată, lustruită și încercată,

înainte de a fi adusă la Ierusalim. Și când toate au fost aduse pe teren, construcția s-a îmbinat fără sunet de topor sau de ciocan. Clădirea aceasta reprezintă templul spiritual al lui Dumnezeu, care este alcătuit din material adunat din orice națiune, limbă și popor, din toate categoriile sociale, de sus și de jos, bogați și săraci, învățați și neînvățați. Acestea nu sunt materiale moarte, care să fie ajustate cu ciocanul și cu dalta. Ei sunt pietre vii, scoase din cariera lumii cu ajutorul adevărului și Marele Constructor -- șef, Domnul Templului, acum îi cioplește, îi lustruiește și-i pregătește pentru locurile lor respective din templul spiritual. Când va fi terminat, templul acesta va fi desăvârșit în toate părțile lui, stârnind admirația îngerilor și a oamenilor; deoarece ziditorul și făcătorul lui este Dumnezeu.

Nimeni să nu gândească despre sine că asupra lui nu va fi aplicată nici o lovitură. Nu este persoană, nu e națiune, care să fie desăvârșită în deprinderi și gândire. Unul trebuie să învețe de la altul. De aceea Dumnezeu dorește ca diferitele naționalități să se amestece, să aibă legături unele cu altele, să fie una în judecată, una în intenție. Atunci unirea care este în Hristos va fi exemplificată.

Am fost aproape înfricoșată să vin în țara aceasta, deoarece am auzit că diferitele naționalități ale Europei sunt ciudate și că trebuie să te apropii de ele într-un anumit fel. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu este făgăduită aceluia care își simt nevoia, și care o cer. Dumnezeu îi poate duce pe oameni acolo unde ei să primească adevărul. Lăsați pe Domnul să pună stăpânire pe minte, și să o modeleze așa cum lutul e modelat în mâinile olarului și atunci aceste diferențe nu vor exista. Priviți la Isus, fraților; copiați manierele și spiritul Lui, și nu veți avea greutate în a ajunge la aceste diferite categorii sociale. Noi nu avem de urmat șase modele sau cinci; noi avem numai unul și acela este Hristos Isus. Dacă frații italieni, frații francezi și frații germani se străduiesc să fie asemenea Lui, ei își vor așeza picioarele pe aceeași temelie a adevărului; același spirit care locuiește în unul va locui și în celălalt -- Hristos în ei, nădejdea slavei. Vă avertizez, fraților și surorilor, să nu ridicați un zid de despărțire între diferitele naționalități. Dimpotrivă, căutați să-l dărâmați oriunde există. Trebuie să ne străduim să-i aducem pe toți în armonia care este în Isus, lucrând pentru un singur scop, mântuirea semenilor noștri.

Vreți voi, frații mei slujitori ai Evangheliei să prindeți bogatele făgăduințe ale lui Dumnezeu? Veți da voi la o parte eul și să-L lăsați pe Isus să Se arate? Eul trebuie să moară înainte ca Dumnezeu să poată lucra prin voi. Sunt alarmată când văd eul că rodește în unul și altul, ici și colo. Vă spun, în Numele lui Isus din Nazaret, voia voastră

trebuie să moară; ea trebuie să devină voia lui Dumnezeu. El dorește să vă topească, și să vă curețe de orice mânjitură. E o mare lucrare de făcut pentru voi înainte de a putea fi umpluți de puterea lui Dumnezeu. Vă implor să vă apropiați de El, ca să puteți înțelege bogata Lui binecuvântare înainte ca adunarea aceasta să se încheie.

Sunt aici unii asupra cărora a strălucit o mare lumină în chip de avertismente și muștrări. Ori de câte ori se adresează muștrări, vrăjmașul caută să creeze în cei muștrați o dorință după simpatia omenească. De aceea, vă avertizez să vă feriți ca nu cumva, apelând la simpatia altora și verificându-vă încercările voastre trecute, să greșiți din nou în aceleași puncte, când căutați să vă formați. Domnul îi trece pe copiii Săi greșiți prin aceleași situații iar și iar; dar dacă ei continuu nu iau aminte la muștrările Duhului Său, dacă ei nu ajung să se schimbe în fiecare punct în care au greșit, El îi va lăsa în cele din urmă în seama propriilor lor slăbiciuni.

Vă rog stăruitor, fraților, să veniți la Hristos și să beți din plin din apa mântuirii. Nu apelați la propriile voastre sentimente. Să nu gândiți că sentimentalismul este o religie. Scuturați-vă de orice proptea omenească, și sprijiniți-vă cu toată greutatea pe Hristos. Aveți nevoie de o nouă punere în rânduală mai înainte de a fi pregătiți a vă angaja în lucrarea de salvare de suflete. Cuvintele voastre, faptele voastre, au o influență asupra altora, și voi urmează să vă întâlniți cu influența aceea în ziua lui Dumnezeu. Isus zice: „Iată, ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide.” (Apocalipsa 3, 8.) Lumina strălucește de pe ușa aceea și este privilegiul nostru de a primi dacă voim. Să ne îndreptăm ochii dincolo de ușa aceea deschisă și să încercăm să primim tot ceea ce Hristos este gata să acorde.

Fiecare va avea o luptă strânsă pentru ca să biruiască păcatul din propria sa inimă. Aceasta este uneori o lucrare foarte dureroasă și descurajatoare, deoarece, când vedem diformitățile din caracterul nostru, stăruim să privim la ele când, de fapt, ar trebui să privim la Isus și să ne îmbrăcăm cu veșmântul neprihănirii Sale. Oricine intră pe porțile de mărgăritar ale cetății lui Dumnezeu va intra acolo ca un biruitor, și cea mai mare biruință a sa a fost biruința asupra eului.

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca având rădăcina

și temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea, și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. (Efeseni 3, 14-19.)

Ca lucrători împreună cu Dumnezeu, fraților și surorilor, sprijiniți-vă cu toată greutatea pe brațul Celui Atotputernic. Lucrați pentru unire, lucrați pentru iubire și veți ajunge o putere în lume.

Capitolul 19

Unitate în Isus Hristos

Loma Linda, California, 24 august 1906. Către frații noștri care lucrează la editura de la College View. Pe când participam la adunarea Consiliului Comitetului Conferinței Generale, ținute în septembrie 1904, mintea mea a fost foarte mult preocupată cu privire la unitatea care ar trebuie să însoțească lucrarea noastră. N-am putut să iau parte la toate adunările, dar în timpul nopții, mi-au fost trecute pe dinainte, scenă după scenă, și am simțit că am de adus o solie fraților noștri din multe locuri.

Inima mea este îndurerată când văd că, având stimulente atât de minunate de a aduce puterile și capacitățile noastre la starea cea mai înaltă de dezvoltare, noi suntem mulțumiți să fim niște rămași în urmă (pitici) în lucrarea lui Hristos. Dorința lui Dumnezeu este ca toți lucrătorii Săi să crească până la măsura deplină de bărbați și femei în Hristos. Acolo unde este viață, acolo este și creștere; creșterea dovedește existența vitalității. Cuvintele și faptele dau mărturie vie înaintea lumii de ceea ce face creștinismul pentru urmașii lui Hristos.

Când vă faceți lucrarea fără combaterea sau criticarea altora, o libertate, o lumină și o putere o vor însoți, care va da distincție și influență instituțiilor și întreprinderilor cu care sunteți în legătură.

Țineți minte că niciodată nu sunteți în situație avantajoasă când sunteți puși pe ceartă și când purtați povara de a corecta orice suflet care se apropie de voi. Dacă cedați ispitei de a-i critica pe alții, de a scoate în evidență greșelile lor, de a dărâma ceea ce fac ei, puteți fi siguri că nu izbutiți să faceți propria voastră parte, în mod nobil și bine.

Acesta este un timp când fiecare om dintr-o poziție de răspundere și fiecare membru al bisericii ar trebui să aducă fiecare ramură a lucrării sale în strânsă armonie cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu. Prin vigilență neobosită, prin rugăciune călduroasă, prin cuvinte și fapte creștinești, trebuie să arătăm lumii ce dorește Dumnezeu să fie biserica Sa.

Din înalta Sa poziție, Hristos, Împăratul slavei, Maiestatea cerului, a văzut starea

oamenilor. I s-a făcut milă de ființele omenești în starea lor de slăbiciune și păcătoșenie și a venit în lumea aceasta pentru a descoperi ceea ce este Dumnezeu pentru oameni. Părăsind curțile cerești, și îmbrăcând natura Sa divină cu natura omenească, a venit El Însuși în lume, ca în folosul nostru să lucreze un caracter desăvârșit. El nu a ales locuința Sa printre bogații pământului. S-a născut în sărăcie, din părinți modești și a trăit în disprețuitul sat, Nazaret. De îndată ce a fost destul de mare ca să poată mânui uneltele, El a împărțit povara purtării de grijă de familie.

Hristos S-a smerit ca să stea în fruntea omenirii, pentru a da piept cu ispitele și a răbda încercările cu care are să dea piept omenirea și să le rabde. El trebuia să știe cu ce are să dea piept omenirea din partea dușmanului apostaziat, pentru ca să știe cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți.

Și Hristos a fost făcut Judecătorul nostru. Tatăl nu e judecătorul. Nici îngerii nu sunt. Cel care a luat natura omenească asupra Sa Însuși, și în lumea aceasta a trăit o viață desăvârșită, Aceasta urmează să ne judece. Numai El poate fi Judecătorul nostru. Vă veți aduce aminte de aceasta, fraților? Vă veți aduce aminte de aceasta, slujitori ai lui Dumnezeu? Vă veți aduce aminte de aceasta, taților și mamelor? Hristos a îmbrăcat natura omenească, pentru ca să poată fi Judecătorul nostru. Nimeni din voi n-a fost rânduit să fie un judecător pentru alții. Tot ceea ce puteți face este a vă disciplina pe voi înșivă. În Numele lui Hristos, vă îndemn să luați aminte la sfatul Lui, de a nu vă așeza niciodată pe scaunul de judecată. Zi după zi, solia aceasta a răsunat în urechile mele: „Coborâți-vă de pe scaunul de judecată! Coborâți-vă în smerenie!”

Niciodată n-a fost un timp când să fi fost mai important ca noi să ne tăgăduim pe noi înșine și să ne luăm crucea zilnic, cum este acum. Cât de multă tăgăduire de noi înșine suntem dispuși să practicăm?

O viață de har și pace

În cel dintâi capitol al celei de a doua epistole a lui Petru, veți găsi făgăduința că harul și pacea vă vor fi înmulțite, dacă „uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrânarea, cu înfrânarea, răbdarea, cu răbdarea evlavia; cu evlavie dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni”. (2 Petru 1, 5-7.) Virtuțile acestea sunt comori minunate. Ele îi fac „pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir”. (Isaia 13, 12.)

„Dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru, Isus Hristos.” (2 Petru 1, 8.)

Să nu ne străduim noi oare să folosim, după cea mai bună capacitate a noastră, puținul timp ce ne-a rămas în viața aceasta, adăugând har lângă har, putere la putere, dând dovadă că avem o sursă de putere în cerurile de sus? Hristos zice: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. (Matei 28, 18.) Pentru cine I-a fost dată această putere? -- Pentru noi! El dorește ca noi să ne dăm seama că El S-a înapoiat la cer ca Fratele nostru mai mare, și că puterea nemăsurată dată Lui ne-a fost pusă la dispoziție.

Aceia care vor realiza în viața lor instrucțiunile date bisericii, prin apostolul Petru, vor primi putere de sus. Noi trebuie să trăim după planul adunării, dându-ne toată sânguința de a face chemarea noastră o alegere sigură. Noi trebuie să-L reprezentăm pe Hristos în tot ceea ce spunem și facem. Trebuie să trăim viața Lui. Principiile prin care el ne-a călăuzit trebuie să dea o formă felului nostru de purtare față de aceia cu care suntem asociați.

Când suntem în mod sigur ancorați în Hristos, avem o putere pe care nici o ființă omenească nu poate să o ia de la noi. De ce stau lucrurile așa? -- Pentru că suntem părtași de natură dumnezeiască, întrucât am scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă -- părtași de natura Aceluia care a venit pe pământul acesta, îmbrăcat în veșmântul naturii omenești, ca să poată sta în fruntea neamului omenesc și să dezvolte un caracter care era fără pată sau urmă de păcat.

De ce mulți dintre noi sunt atât de slabi și de incapabili? Pentru că privim la noi înșine, studiind propriul nostru temperament, și întrebându-ne cum putem face un loc pentru noi înșine, pentru individualitatea noastră, și pentru particularitățile noastre, în loc de a studia pe Hristos și caracterul Lui.

Frații care ar fi putut să lucreze laolaltă în armonie, dacă ar fi învățat de la Hristos, uitând că sunt americani sau europeni, germani sau francezi, suedezi, danezi sau norvegieni, par să creadă că, dacă s-ar contopi cu cei de alte naționalități, ceea ce este specific propriei lor țări și națiuni s-ar pierde și altceva le-ar lua locul.

Frații mei, să punem toate acestea la o parte. Nu avem dreptul de a ține mintea noastră fixată la noi înșine, la preferințele și la fanteziile noastre. Noi nu trebuie să căutăm a păstra o anumite identitate a noastră, o personalitate, o individualitate, care ne va separa de conlucrătorii noștri. Avem un caracter de păstrat, dar acela este caracterul lui Hristos. Având caracterul lui Hristos, putem săvârși lucrarea lui Dumnezeu împreună. Hristosul din noi va întâlni pe Hristosul din frații noștri, și Duhul Sfânt va aduce acea unire a inimii și a acțiunii care mărturisește lumii că suntem copiii lui Dumnezeu. Fie ca Domnul să ne ajute să murim față de eul personal și să fim născuți din nou, pentru ca Hristos să poată trăi în noi un principiu viu și activ, o putere care ne va păstra sfinți.

Străduiți-vă zelos pentru unitate. Rugați-vă pentru ea, lucrați pentru ea. Aceasta va aduce sănătate spirituală, o înălțare a gândirii, noblețe de caracter, dispoziție cerească, făcându-vă în stare să biruiți egoismul și bănuielile rele și să fiți mai mult decât biruitori prin Acela care v-a iubit și S-a dat pe Sine pentru voi. Răstigniți eul; socotiți pe alții mai buni decât voi. În felul acesta, veți fi aduși în unire cu Hristos. În fața Universului creșc, și în fața bisericii și a lumii voi veți da dovadă de netăgăduit că sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu. Dumnezeu va fi proslăvit în exemplul pe care-l dați voi.

Lumea are nevoie de a vedea săvârșită înaintea ei minunea care leagă laolaltă, în iubire creștină, inimile poporului lui Dumnezeu. Ea are nevoie să vadă poporul lui Dumnezeu șezând împreună în locuri cerești cu Hristos. N-ați vrea să dați în propria voastră viață o dovadă de ceea ce poate face adevărul lui Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc și-I slujesc? Dumnezeu știe ce puteți face. El știe ce poate face harul divin pentru voi, dacă veți fi părtași de natură divină.

Capitolul 20

Lucrarea de publicații de la College View

Loma Linda, California, 24 august 1905. Sunt de acord cu eforturile ce s-au depus pentru a înființa lucrarea noastră de editură germană și scandinavă la College View. Nădăjduiesc că vor fi făcute planuri pentru încurajarea și întărirea acestei lucrări.

Întreaga povară a lucrării nu trebuie să fie lăsată pe seama fraților noștri străini. Și nici n-ar trebui ca frații noștri din întreg câmpul să lase o povară prea grea asupra conferințelor din apropiere de College View. Membrii acestor conferințe ar trebui să fie în frunte și să facă tot ce pot mai bine și toți să le vină în ajutor. Adevărul trebuie să fie vestit la orice neam, orice seminție, la orice limbă și orice popor.

Frații noștri germani, danezi și suedezi n-au motiv întemeiat de a nu fi în stare să lucreze în armonie în lucrarea de editură. Aceia care cred adevărul ar trebui să-și aducă aminte că sunt copilașii lui Dumnezeu -- că ei sunt sub instruirea Lui. Ei să fie recunoscători lui Dumnezeu pentru nenumăratele și feluritele Lui îndurări, și să fie buni unii față de alții. Ei au un singur Dumnezeu, un singur Mântuitor, și un singur Spirit -- Spiritul lui Hristos -- care trebuie să aducă unire în rândurile lor.

După învierea Sa, Hristos S-a înălțat la cer, și El înfățișează astăzi Tatălui ceresc nevoile noastre: „I-am săpat pe palmele mâinilor Mele” zice el. (Isaia 49, 16.) A costat ceva ca să-i înscrie acolo. A costat nespus chin de moarte. Dacă ne-am smeri înaintea lui Dumnezeu și am fi buni, cu purtare aleasă, cu inimă gingașă și plini de milă, ar fi o sută de convertiri la adevăr acolo unde acum nu este decât una. Dar, deși zicem că suntem convertiți, purtăm cu noi încoace și încolo o boccea de eu, pe care o socotim prea prețioasă, ca să o părăsim. E privilegiul nostru de a pune această povară la picioarele lui Hristos, în locul ei să luăm caracterul și asemănarea lui Hristos. Mântuitorul așteaptă ca noi să facem lucrul acesta.

Hristos a lăsat la o parte haina Sa imperială, coroana Sa împărătească și înalta Sa poziție de comandă, și a coborât jos, jos, jos, la cele mai de jos adâncimi ale umilinței. Purtând natura omenească, el a dat piept cu toate ispitele naturii omenești, și pentru folosul nostru l-a înfrânt pe vrăjmaș în orice încercare a acestuia.

Toate acestea, El le-a făcut pentru ca să poată să aducă oamenilor, puterea prin care ei să poată fi biruitori. „Toată puterea”, zicea El, „Mi-a fost dată”. (Matei 28, 18.) Și aceasta El o dă tuturor celor care-L urmează. Ei pot să demonstreze lumii puterea care este în religia lui Hristos pentru biruirea eului.

„Învățați de la Mine”, zice Hristos, „și veți afla odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11, 29.) Pentru ce nu învățăm de la Mântuitorul în fiecare zi? Pentru ce nu trăim în neîntreruptă comuniune cu El, așa încât în legăturile noastre unul cu altul, să putem vorbi și să ne purtăm blând și prietenos? Pentru ce nu-L onorăm pe Domnul, dând pe față gingășie și iubire unul față de altul? Dacă vorbim și ne purtăm în armonie cu principiile cerului, necredincioșii vor fi atrași la Hristos prin legătura lor cu noi.

Legătura lui Hristos cu sentimentul național

Hristos n-a recunoscut nici o deosebire de naționalitate, rang sau crez. Cărturarii și fariseii doreau să facă un folos local și național din toate darurile cerului și să excludă restul familiei lui Dumnezeu din lume. Dar Hristos a venit pentru a dărâma orice zid de despărțire. El a venit pentru a arăta că darul Său de îndurare și iubire este tot așa de neîngrădit ca și aerul, lumina sau revărsarea ploii care înviorează pământul.

Viața lui Hristos a adus la ființă o religie în care nu există caste, o religie prin care iudei și neamuri, liberi și robi, sunt legați într-o frăție comună, egali înaintea lui Dumnezeu. Nici o problemă de politică nu l-au influențat mișcărilor. El n-a făcut nici o deosebire între vecini și străini, prieteni și vrăjmași. Ceea ce-l mișca inima era un suflet însetat după apa vieții.

El n-a trecut pe lângă nici o ființă omenească, socotind-o fără valoare, ci căuta să aplice leacul vindecător oricărui suflet. În orice adunare în care se afla, El prezenta o învățătură corespunzătoare timpului și împrejurărilor. Orice neglijență sau insultă, manifestată de oameni față de semenii lor, pe el îl făcea și mai conștient de nevoia lor de simpatia Lui divino-umană. El căuta să insufle nădejde chiar și celor mai grosolani și mai nepromițători, punând înaintea lor asigurarea că ar putea deveni fără pată și fără cusur, ajungând la un caracter care i-ar face copii ai lui Dumnezeu.

O temelie sigură

„De aceea fraților”, zice apostolul Petru, „căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră: căci dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta, vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 1, 10-11.)

Cu ani de zile mai înainte, când grupa credincioșilor în apropiata venire a lui Hristos era foarte mică, păzitorii Sabatului din Topsham, Maine, se aduna pentru serviciu divin de închinare în marea bucătărie din casa fratelui Stockbridge Howland. Într-un Sabat dimineața, fratele Howland era absent. Am fost surprinși de lucrul acesta, deoarece el era totdeauna foarte punctual. Curând, a intrat cu fața luminoasă, strălucind de slava lui Dumnezeu. „Fraților”, spuse el, „am descoperit. Am descoperit că noi putem avea un fel de purtare cu privire la care Cuvântul de garanție al lui Dumnezeu este: «Nu veți cădea niciodată». Am să vă povestesc despre ea”.

Apoi, ne-a povestit că observase că un frate, un pescar sărac, avea simțământul că nu era respectat atât cât ar fi trebuit să fie, și că fratele Howland și alții se socoteau a fi mai pe sus ca el. Lucrul acesta nu era adevărat, dar i se părea lui că așa este; și de câteva săptămâni nu mai luase parte la adunări. Așa că fratele Howland s-a dus la el acasă și a îngenuncheat în fața lui, zicând: „Frate, iartă-mă! Spune-mi ce ți-am făcut?” Omul l-a luat de braț și a încercat să-l ridice în picioare. „Nu”, a spus fratele Howland, „Ce ai împotriva mea?” „Nu am nimic împotriva ta!” „Dar trebuie să ai!” a spus fratele Howland, „pentru că altădată puteam vorbi unul cu altul, dar acum nu-mi vorbești deloc, și vreau să știu de ce, care este problema”.

„Ridică-te, frate Howland”, a spus el. „Nu”, a zis fratele Howland, „nu vreau”. „Atunci trebuie să mă cobor eu”, a zis el și a căzut în genunchi, și a mărturisit cât de copilăros fusese și cât de multe bănuieli cultivase el. „Și acum”, a zis el, „am să le dau pe toate la o parte”.

Pe când fratele Howland își povestea întâmplarea, fața lui strălucea de slava Domnului. Cum a terminat, a intrat și pescarul și familia lui și am avut o adunare minunată.

Ce ar fi dacă unii dintre noi am proceda ca fratele Howland? Dacă atunci când frații noștri au bănuieli rele, ne-am duce la ei, zicând: „Iartă-mă, dacă am făcut ceva

care să te rănească”, am rupe vraja lui Satana, și am elibera pe frații noștri de ispitele lor. Nu lăsați ca ceva să se așeze între voi și frații voștri. Dacă este ceva ce puteți face prin sacrificiu pentru a îndepărta molozul bănuielilor, faceți-l. Dumnezeu dorește ca noi să ne iubim unii pe alții, ca frații. El dorește să fim miloși și prietenoși. El dorește să ne facem educația de a crede că frații noștri ne iubesc și de a crede că Hristos ne iubește. Iubirea naște iubire.

Așteptăm să-i întâlnim pe frații noștri în ceruri? Dacă putem trăi în pace și armonie cu ei aici, vom putea trăi cu ei și acolo. Dar cum putem să trăim cu ei în cer, dacă nu putem să trăim cu ei aici, fără o neîncetată sfadă și ceartă? Aceia care urmează un fel de purtare care-i desparte de frații lor, și introduc ceartă și dezbinare, au nevoie de o deplină pocăință. Inimile noastre trebuie să fie topite și supuse de iubirea lui Hristos. Noi trebuie să cultivăm iubirea pe care el a manifestat-o murind pentru noi pe crucea de pe Golgota. Avem nevoie să ne apropiem mai strâns și tot mai strâns de Mântuitorul. Ar trebui să ne aflăm multă vreme în rugăciune și să învățăm să exercităm credința. Noi trebuie să fim mai buni cu inima, mai miloși, mai prietenoși. Prin lumea aceasta, trecem numai o singură dată. N-ar trebui să ne străduim să lăsăm asupra acelorora cu care suntem în legătură pecetea caracterului lui Hristos?

Inimile noastre tari au nevoie să fie zdrobite. Avem nevoie să ne strângem unii lângă alții într-o perfectă unitate și să ne dăm seama că suntem cumpărați cu sângele lui Isus Hristos din Nazaret. Fiecare să zică: „El și-a dat viața pentru mine, și El dorește ca eu, când trec prin lumea aceasta, să manifest iubirea pe care El a dat-o pe față, dându-Se pe Sine pentru mine”. Hristos a purtat păcatele noastre în trupul Său pe cruce, pentru ca Dumnezeu să poată fi drept și totuși să-i îndreptățească pe aceia care cred în El. Există viață, viață veșnică, pentru toți cei care se predau lui Hristos.

Doresc să-L văd pe Împărat în toată frumusețea Lui. Doresc să privesc farmecul Lui cel fără seamăn. Doresc, de asemenea, ca și voi să-L priviți. Hristos îi va conduce pe răscumpărații Săi la râul vieții și le va lămuri tot ce i-a neliniștit în viața aceasta. Tainele harului vor fi dezvăluite înaintea lor. Acolo unde mintea lor mărginită văzuse numai încurcătură și planuri stricate, ei vor vedea cea mai desăvârșită și mai frumoasă armonie.

Să-I slujim lui Dumnezeu cu toate capacitățile noastre, cu toată inteligența noastră. Inteligența noastră va spori când o vom folosi pe aceea pe care o avem.

Experiența noastră religioasă se va întări atunci când o vom aduce în viața de toate zilele. În felul acesta, vom urca treaptă după treaptă pe scara care ajunge la cer, până când vom păși de pe cea mai de sus treaptă în Împărăția lui Dumnezeu. Să fim creștini în lumea aceasta. Atunci vom avea viață veșnică în Împărăția slavei.

Unitatea care există între urmașii lui Hristos este o dovadă a faptului că Tatăl a trimis pe Fiul Său ca să-i mântuiască pe păcătoși. Ea e o dovadă a puterii Sale; deoarece nimic mai puțin decât minunata putere a lui Dumnezeu nu poate aduce ființele omenești cu temperamentele lor diferite laolaltă, într-o lucrare armonioasă, unica lor țință fiind de a rosti adevărul în iubire.

Avertismentele și sfaturile lui Dumnezeu sunt clare și hotărâte. Când citim Scripturile și vedem puterea spre bine care este în unire și puterea spre rău care este în dezbinare, cum putem să nu primim Cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre? Bănuiala și neîncrederea sunt ca un aluat rău. Unitatea dă mărturie despre puterea adevărului.

Capitolul 21

Conferințele germane și scandinave

Loma Linda, California, 1 septembrie 1905. Iubiți frați, Unii dintre pastorii noștri mi-au scris, întrebând dacă lucrarea între germani și scandinavi n-ar trebui să fie dusă mai departe prin organizații separate. Problema aceasta mi-a fost prezentată de mai multe ori. Când am fost la College View, Domnul mi-a dat o mărturie directă, pe care o transmit, și de atunci lucrul acesta mi-a fost din nou prezentat.

Odată, părea că mă aflam într-un comitet în care se discutau lucrurile acestea. Cineva cu autoritate a stat în picioare în mijlocul celor adunați și le-a explicat principiile care trebuie să fie urmate în lucrarea lui Dumnezeu. Instrucțiunea dată era că, dacă are loc o atare separare, ea nu va duce la înaintarea intereselor lucrării pentru diferitele naționalități. Ea nu va duce la cea mai mare dezvoltare spirituală. S-ar ridica ziduri care va trebui să fie dărâmate în viitorul apropiat.

Potrivit cu lumina dată mie de Dumnezeu, organizații separate, în loc de a aduce unire, vor crea discordie. Dacă frații noștri L-ar căuta pe Domnul împreună, în smerenia vieții, aceia care acum cred că e necesar să organizeze conferințe germane și scandinave separate vor vedea că Domnul dorește ca ei să lucreze împreună ca frați.

Dacă aceia care caută să dezintegreze lucrarea lui Dumnezeu și-ar realiza planurile, unii s-ar preamări pe ei spre a face o lucrare care nu trebuie să fie făcută. Un astfel de aranjament ar întârzia mult lucrarea lui Dumnezeu. Dacă trebuie să facem lucrarea cu cel mai mare succes, talentele care se găsesc printre englezi și americani ar trebui să se unească cu talentele celor din fiecare altă naționalitate. Și fiecare naționalitate ar trebui să lucreze cu râvnă pentru fiecare altă naționalitate. Este numai un singur Domn; o singură credință. Strădania noastră ar trebui să fie aceea de a răspunde la rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi, ca ei să fie una.

„Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca ei să fie sfințiți prin adevăr”. (Ioan 17, 17-19.)

„Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. (Ver 20.21.)

Ar trebui să se înțeleagă că unirea perfectă între lucrători e necesară pentru realizarea cu succes a lucrării lui Dumnezeu. Pentru a păstra pacea, toți trebuie să caute înțelepciune la Marele Învățător. Toți să fie atenți să nu introducă propuneri ambițioase, care vor crea neînțelegeri.

Noi trebuie să fim supuși unul altuia. Nimeni, în sine, nu e un tot deplin. Prin supunerea minții și voinței Duhului Sfânt, noi trebuie să fim pururea ucenici ai Marelui Învățător.

Studiați cel de al doilea capitol din Faptele Apostolilor. În biserica primară, Duhul lui Dumnezeu lucra cu putere prin aceia care erau în mod armonios uniți. În Ziua Cincizecimii, ei erau cu toții cu un singur gând, într-un singur loc.

Noi trebuie să demonstrăm lumii că oameni de orice naționalitate sunt una în Hristos Isus. Să înlăturăm deci orice barieră și să venim, în unire, în slujba Domnului.

În ridicarea de bariere naționale, voi prezentați lumii un plan de origine omenească, pe care Dumnezeu nu-L aprobă nicidecum. Acelora care vor face lucrul acesta, apostolul Pavel le spune: „Tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești?... Cine este Pavel? Și cine este Apolo? Niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin care ați crezut; și fiecare după puterea dată lui de Domnul. Eu am sădit, Apolo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească; așa că nici cel ce sădește, nici cel ce udă nu sunt nimic; ci Dumnezeu care face să crească. Cel ce sădește și cel ce udă sunt tot una și fiecare își va lua răsplata după osteneala lui. Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 3-9.)

Un exemplu de bunătate frățească

Când frații noștri din Scandinavia au fost în fața unei crize financiare, s-a dat mărturia că noi nu trebuie să lăsăm ca frații noștri să stea ca falimentari înaintea lumii. Aceasta L-ar fi dezonorat pe Dumnezeu. Și acțiunea promptă și liberală a fraților noștri

americani a fost o recunoaștere a faptului că deosebirile de naționalitate nu puteau să-i scutească de datoria de a se ajuta unul pe altul în lucrarea lui Dumnezeu. „Voi toți sunteți frați”. (Matei 23, 8.) Noi suntem una în unitatea adevărului.

Noi trebuie acum, prin eforturi sânguincioase, pline de jertfire de sine, să ne străduim să umblăm în iubirea lui Hristos, în unirea Duhului, prin sfințirea adevărului. Nici o lucrare pe jumătate nu va fi îndestulătoare pentru a împlini tabloul dat în rugăciunea lui Hristos. Noi trebuie să practicăm principiile cerului aici jos. În cer este un unic și măreț loc de adunare.

Trebuie să scriu lămurit cu privire la ridicarea de ziduri despărțitoare în lucrarea lui Dumnezeu. O atare lucrare mi-a fost descoperită ca fiind o greșeală de origine omenească. Nu este planul Domnului pentru poporul Său ca ei să se despartă în grupe, din cauza diferenței de naționalitate și limbă. Dacă fac lucrul acesta, ideile lor vor deveni înguste, iar influența lor ar fi mult redusă. Dumnezeu cheamă la o împletire armonioasă a diferitelor talente.

Repet cuvintele lui Hristos. Vreau să le imprim adânc în mintea voastră. „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, -- Eu în ei, și tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit și pe Mine”.

Hristos a îngădit poporul Său despărțindu-l de lume, dar aceia care ar construi despărțituri naționale ar face o lucrare pentru care Domnul Isus Hristos nu a dat nici o încurajare.

Fraților, uniți-vă, apropiați-vă strâns unii de alții, lăsând la o parte orice idee omenească, pășind de aproape pe urmele lui Isus, marele nostru Exemplu.

Capitolul 22

O chemare pentru lucrătorii de culoare

Ar trebui să se facă eforturi cât se poate de hotărâte pentru a cultiva și a instrui bărbați și femei de culoare pentru a lucra ca misionari în statele din Sud ale Americii. Elevi creștini de culoare ar trebui să se pregătească pentru a face cunoscut adevărul celor din rasa lor. Cei care fac din temerea de Domnul începutul înțelepciunii lor și iau seama la sfatul oamenilor cu experiență pot fi o mare binecuvântare pentru rasa neagră, ducând la ai lor lumina adevărului prezent. Fiecare lucrător, lucrând în umilință și armonie cu frații săi de credință, va fi un canal de lumină pentru mulți care acum sunt în întunericul ignoranței și al superstiției.

În loc de a se întreba dacă nu sunt potriviți spre a lucra pentru cei albi, frații și surorile de culoare ar trebui să se devoteze lucrării misionare printre cei de culoare. Este loc din plin pentru bărbați și femei inteligenți, de culoare, care să lucreze pentru ai lor. Mult lucru rămâne de făcut în câmpul sudic. Eforturi speciale trebuie făcute în orașele mari. În fiecare din orașele acestea, sunt mii de oameni de culoare, cărora trebuie să li se facă cunoscută ultima solie a harului. Să fie trezit spiritul misionar în inima membrilor de culoare. Să se facă muncă sânguincioasă pentru cei care nu cunosc adevărul.

Fiecărui frate și fiecărei surori de culoare vreau să-i spun: priviți la situație așa cum este. Întrebați-vă: „Văzând ocaziile și avantajele date mie, cât de mult datorez Domnului meu? Cum pot să-L proslăvesc mai bine și să promovez interesele poporului meu? Cum pot folosi cel mai bine avantajul cunoștințelor pe care Dumnezeu a binevoit să mi le dea? Să nu deschid Biblia și să fac cunoscut adevărul propriului meu popor? Nu pier mii de suflete din lipsă de cunoștință, pe care pot să le ajut, dacă mă supun lui Dumnezeu, așa ca El să mă poată folosi ca pe o unealtă a Sa? Nu am eu de făcut o lucrare pentru semenii mei oprimați și descurajați?”

Câmpul sudic e în suferință datorită lipsei de lucrători. Veți trece voi cu vederea propriul vostru popor, nefăcând nici un efort pentru a-l ajuta, sau cu o inimă smerită veți lucra pentru a-i salva pe cei care pier? Este o lucrare pe care o puteți face, dacă vă veți smeri înaintea lui Dumnezeu. Încrezându-vă în El, veți afla pace și mângâiere, dar urmând propria voastră cale și propria voastră voință, veți găsi spini și mărcini, și veți

pierde răsplata.

Timpul e scurt, și ceea ce faceți trebuie să fie făcut repede. Hotărâți-vă să răscumpărați timpul. Nu căutați propria voastră plăcere. Ridicați-vă! Apucați-vă de lucru cu o nouă hotărâre a inimii. Domnul va deschide calea înaintea voastră. Faceți orice efort cu putință spre a lucra în felul lui Hristos, în blândețe și umilință, sprijinindu-vă pe puterea Lui. Înțelegeți lucrarea pe care Domnul vi-o dă să o faceți și, încrezându-vă în Dumnezeu, veți fi făcuți în stare să mergeți de la tărie la tărie, de la har la har. Voi veți fi făcuți în stare să lucrați sârguincios, stăruitor, pentru poporul vostru, cât mai este ziuă; deoarece vine noaptea când nimeni nu poate lucra.

Este cea mai mare nevoie de diferite feluri de lucrare misionară în Sud. Fără întârziere trebuie să fie pregătiți lucrători pentru câmpul acesta. Ai noștri ar trebui să prevadă un fond pentru educarea unor bărbați și femei în statele sudice, care, fiind obișnuiți cu climatul, pot să lucreze acolo fără a-și primejdui sănătatea.

Tineri și tinere promițători ar trebui să fie educați pentru a deveni învățători. Ei ar trebui să aibă cele mai bune avantaje. Ar trebui să fie construite școli și case de adunare, în diferite locuri, și să fie folosiți ca învățători.

Cei care au lucrat ani de zile pentru a-i ajuta pe oamenii de culoare sunt bine pregătiți pentru a da sfat cu privire la deschiderea unor astfel de școli. Pe cât cu putință, astfel de școli ar trebui să fie așezate în afara orașelor. Dar în orașe sunt mulți copii, care n-ar putea să ia parte la școli departe de orașe; și pentru binele acestora, ar trebui să fie înființate școli în orașe, ca și la țară.

Copiii și tinerii din aceste școli ar trebui să fie învățați ceva mai mult decât numai a citi. Trebuie să fie puse în acțiune diferite feluri de lucrări industriale. Elevilor trebuie să li se procure înlesniri de a învăța meserii care să-i facă în stare să se întrețină.

Comunitățile noastre din Nord, ca și cele din Sud, ar trebui să facă ceea ce pot pentru a ajuta și susține lucrarea școlară pentru copiii de culoare. Școlile deja înființate ar trebui să fie menținute cu credincioșie. Înființarea de noi școli va cere fonduri în plus. Toți frații și surorile noastre să-și facă partea cu toată inima pentru a așeza școlile acestea în situații avantajoase.

Pe lângă angajarea în acest fel de lucrare școlară, frații noștri de culoare pot face o bună lucrare, înființând școli duminicale și în Sabat pe lângă comunități pentru cei din neamul lor, -- școli în care tineretul poate fi învățat de către educatori a căror inimă este plină de iubire de suflete.

Ocaziile se prezintă fără încetare în statele sudice, și mulți creștini înțelepți, de culoare, vor fi chemați să lucreze. Dar pentru multe motive, bărbați albi trebuie să fie aleși în calitate de conducători. Noi suntem cu toții mădulare ale unui singur trup, și suntem compleți numai în Hristos Isus, care va înălța poporul Său de la nivelul scăzut, la care i-a degradat păcatul, și-l va așeza acolo unde vor fi recunoscuți în curțile cerești ca împreună lucrători cu Dumnezeu.

Este lucru de făcut în multe locuri grele și din aceste locuri dificile urmează să iasă lucrători străluciți. Lucrarea să fie în așa fel condusă, încât lucrători de culoare să fie educați să lucreze pentru propria lor rasă. Printre cei de rasă neagră sunt mulți care au talent și îndemânare. Să căutăm acești bărbați și aceste femei și să-i învățăm cum să se angajeze în lucrarea de a salva suflete. Dumnezeu va conlucra cu ei și le va da biruință.

„Împreună lucrători cu Dumnezeu”

Urechea Domnului este deschisă la strigătele celor care sunt în slujba Lui. El a făgăduit: „Te voi sfătui, și voi avea privirea îndreptată asupra ta”. (Psalmii 32, 8.) Umblați smeriți cu Dumnezeu, și rugați-L să vă arate lămurit datoria. Când vorbește reprezentanților Săi și le cere să fie împreună lucrători cu El, ei vor face același fel de lucrare pe care Isus a anunțat-o ca lucrare a Sa, când S-a ridicat în picioare pentru a citi în sinagoga din Nazaret. El a deschis cartea proorocului Isaia și a citit: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M-a trimis să-i vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea”. (Isaia 61, 1.)

Adevărul este acum întunecat în lume de norii de rătăcire care predomină. Acela care poate să influențeze chiar și pe cei mai smeriți, și poate să-i câștige la Hristos, conlucrează cu puterile divine în căutarea de a mântui ceea ce este pierdut. Când prezentăm păcătosului un Mântuitor personal, care iartă păcatele, noi întindem o mână de simpatie și de iubire creștină pentru a apuca mâna celui căzut, și, apucând mâna lui

Hristos prin credință, formăm o verigă de unire între păcătos și Mântuitorul.

Sfârșitul e aproape, și fiecare suflet trebuie să umble acum cu grijă, umilință și smerenia cu Hristos Isus. Scumpul nostru Mântuitor, de la care toate razele adevărului radiază în lume, dorește ca noi să nu ne punem încrederea în cei mari, nici în fiii oamenilor, în care nu este ajutor; ci să ne sprijinim cu totul pe El. El zice: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic”. (Ioan 15, 5.) Avem nevoie să privim fără încetare la Isus, pentru ca El să poată întipări în noi chipul Lui plăcut. Trebuie să privim la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Atunci Îl vom descoperi pe Hristos semenilor noștri.

Capitolul 23

Proclamarea adevărului acolo unde e antagonism rasial

Sunt împovărată, foarte greu împovărată pentru lucrarea printre oamenii de culoare. Evanghelia trebuie să fie prezentată rasei negre, călcate în picioare. Dar multă băgare de seamă trebuie să fie dată pe față în eforturile făcute pentru înălțarea acestor oameni. Printre oamenii albi din multe locuri, există o puternică prejudecată împotriva rasei negre. Am dori să ignorăm prejudecata aceasta, dar n-o putem face. Dacă ar fi să procedăm ca și cum prejudecata aceasta nu ar exista, n-am putea duce lumina la oamenii albi. Trebuie să facem față situației așa cum este și să umblăm cu ea în mod înțelept și inteligent.

De mulți ani, am purtat o grea povară pentru rasa neagră. Inima m-a durut când am văzut că sentimentul contra acestei rase crește din ce în ce mai puternic, și când am văzut că mulți adventiști de ziua a șaptea par a nu fi în stare să înțeleagă necesitatea ca o lucrare zeloasă să fie făcută repede. Anii trec în veșnicie și, pe cât se pare, s-a făcut puțin pentru a-i ajuta pe aceia care până de curând au fost un neam de sclavi.

Una din dificultățile care însoțește lucrarea este aceea că mulți dintre oamenii albi, care locuiesc acolo unde oamenii de culoare sunt numeroși, nu sunt dispuși ca să fie făcute eforturi speciale pentru ridicarea acestora. Când văd școli înființate pentru ei, când văd că sunt învățați să fie independenți, să învețe meserii, să-și facă locuințe confortabile, în loc de a continua să locuiască în bordeie, ei văd posibilitatea ca planurile lor egoiste să fie atinse și anume -- că nu vor mai putea să angajeze la lucru pe negru doar pentru o simplă porție de mâncare; și atunci vrăjmășia lor este trezită. Ei se simt răniți și tratați rău. Unii se poartă ca și cum sclavia nu ar fi fost niciodată desființată. Spiritul acesta se întărește pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu este retras din lume; și în multe locuri, este cu neputință acum de a face lucrarea aceea care ar fi putut fi făcută pentru cei de culoare în anii trecuți.

Mult s-ar fi putut realiza de către oamenii din America, dacă eforturi corespunzătoare, în favoarea celor eliberați din sclavie, s-ar fi depus de către stat și de către bisericile creștine îndată după emanciparea sclavilor. Banii ar fi trebuit să fie folosiți din plin pentru îngrijirea și educarea lor atunci când aveau atât de mare nevoie

de ajutor. Dar statul, după un mic efort, i-a lăsat pe negri să lupte, neajutorați, cu povara lor de dificultăți. Unele din bisericile creștine puternice au început o lucrare bună, dar cu părere de rău, ele n-au ajuns să influențeze comparativ decât puțini; și nici Biserica Adventistă de Ziua a șaptea nu și-a făcut partea. Unele eforturi stăruitoare s-au depus de unele persoane individuale și de către societăți pentru ridicarea oamenilor de culoare, și s-a făcut o lucrare nobilă. Dar cât de puțini au avut o parte în lucrarea aceasta, care ar fi trebuit să se fi bucurat de simpatia tuturor!

Eforturi nobile au fost depuse de unii adventiști de ziua a șaptea pentru a face lucrarea care era necesar să fie făcută pentru oamenii de culoare. Dacă aceia care erau angajați în lucrarea aceasta ar fi primit conlucrarea tuturor fraților lor deservenți cultici, rezultatul lucrării lor ar fi acum cu totul diferit de ceea ce este. Dar marea majoritate a pastorilor noștri n-au conlucrat, așa cum ar fi trebuit, cu puținii care se luptau să facă o lucrare mai trebuincioasă într-un câmp dificil.

Pe măsură ce timpul înaintează, și opoziția se întărește, împrejurările ne avertizează că prudența este lucrul cel mai bun. Dacă s-au făcut pași lipsiți de înțelepciune în lucrarea pentru oamenii de culoare, aceasta nu se datorează faptului că nu s-au dat avertismente. Din Australia, dincolo de întinsele ape ale Pacificului, au fost trimise avertizări care să ia seama asupra fiecărei mișcări, ca lucrătorii să nu țină cuvântări politice, și că amestecul albilor și negrilor în probleme de egalitate socială nu trebuia în nici un caz să fie încurajată.

La un comitet ținut, în 1985, la Armadale, o suburbie a orașului Melbourne, Victoria, am vorbit despre lucrurile acestea, ca răspuns la întrebările fraților mei, și am stăruit asupra necesității prudenței. Am spus că ne stau înaintea vremuri primejdioase și că sentimentele care puteau fi atunci exprimate cu privire la ceea ce trebuia să se facă pe linie misionară, pentru oamenii de culoare, nu puteau să fie exprimate în viitor fără a pune în primejdie vieți. Am spus deschis că lucrarea făcută pentru persoanele de culoare urmează să fie făcută pe căi diferite de acelea urmate în unele părți ale țării în anii de mai înainte.

Să se spună cât mai puțin cu putință despre rasism, și persoanele de culoare să lucreze mai ales pentru cei din propria lor rasă.

Cu privire la faptul ca oamenii albi și cei de culoare să țină serviciile divine în

aceeași clădire, lucrul acesta nu poate fi urmat -- mai ales în Sud. Cel mai bun lucru ar fi să se asigure persoanelor de culoare, care primesc adevărul, locașuri de cult ale lor, în care aceștia să poată să țină serviciile divine separat. Lucrul acesta e în mod deosebit necesar în Sud, pentru ca lucrarea pentru albi să poată fi făcută fără piedici serioase.

Credincioșilor de culoare să li se asigure case de cult, curate și plăcute. Să li se arate că lucrul acesta este făcut nu pentru a-i exclude a se închina împreună cu cei albi, pentru că ei sunt negri, ci pentru ca progresul adevărului să fie asigurat. Ei trebuie să înțeleagă că planul acesta trebuie urmat până când Domnul ne arată o cale mai bună.

Membri de culoare, capabili și cu experiență, să fie încurajați să conducă serviciile propriului lor popor; și glasurile lor trebuie să fie auzite în adunările reprezentative.

Printre credincioșii de culoare sunt mulți care pot să lucreze pentru propriul lor popor -- lucrători cărora Domnul le-a dat lumină și cunoștință și care posedă capacități nu de mică însemnătate. Aceștia trebuie să lucreze stăruitor și cu efect, pe orice cale. Ei trebuie să folosească literatura noastră și să țină adunări în cort sau în săli. Și uneori (acolo unde este posibil), deservenții cultici albi să-i ajute. Ar trebui să se facă eforturi speciale pentru a spori forța lucrătorilor de culoare. Oamenii de culoare trebuie să fie temeinic educați și instruiți pentru a ține lecturi biblice și adunări în corturi pentru cei din neamul lor. Sunt mulți aceia care sunt capabili și care ar trebui pregătiți pentru această lucrare.

Ar trebui să fim profund interesați în înființarea de școli pentru oamenii de culoare. Și nu trebuie să trecem cu vederea importanța plasării adevărului prezent înaintea profesorilor și studenților din marile colegii pentru oamenii de culoare care au fost înființate de oamenii lumii.

Ar trebui să fie înființate școli și sanatorii pentru oamenii de culoare, și în acestea tineretul de culoare ar trebui să fie învățat și instruit pentru slujire de către cei mai buni profesori care pot fi folosiți.

Deservenții cultici de culoare ar trebui să facă orice efort cu putință pentru a-l ajuta pe poporul lor să înțeleagă adevărul pentru acest timp. Pe măsură ce timpul înaintează și prejudecățile rasiale sporesc, va deveni aproape cu neputință, în multe

locuri, pentru lucrătorii albi să lucreze pentru oamenii de culoare. Uneori, oamenii albi care nu simpatizează lucrarea noastră se vor uni cu oamenii de culoare pentru a se împotrivi, pretinzând că învățătura noastră este un efort de a dezbină bisericile și de a aduce tulburare pe problema Sabatului. Deservenți cultici albi și deservenți cultici de culoare vor face afirmații mincinoase, trezind în sufletul oamenilor astfel de sentimente potrivnice, încât ei vor fi gata să distrugă și să omoare.

Puterile iadului lucrează cu toată inventivitatea lor pentru a împiedica proclamarea ultimei solii de har pentru oamenii de culoare. Satana lucrează spre a face cât se poate de dificil pentru slujitorul și învățătorul Evangheliei să ignore prejudecata care există între oamenii albi și cei de culoare.

Să urmăm calea înțelepciunii. Să nu facem nimic care în mod nenețesar ar trezi opoziția ... nimic care ar împiedica proclamarea soliei Evangheliei. Acolo unde obiceiul și practicile o cer sau unde se poate obține o mai mare eficiență, credincioșii albi și credincioșii de culoare să se adune în locașuri de cult separate. Să cultivăm blândețea lui Hristos. El era Maiestatea cerului, singurul Fiu născut din Dumnezeu. Totuși „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică!” (Ioan 3, 16.)

Dacă, pentru a salva o lume care piere, Dumnezeu S-a plecat pentru a-i da pe Fiul Său la o moarte chinuitoare și de ocară, n-ar trebui ca misionarii Domnului să fie gata să facă orice efort ce le stă în putere pentru a câștiga și ajuta pe cei care sunt în adâncurile păcatului, și să facă să strălucească lumina asupra acelor care sunt în întuneric cu privire la ceea ce este adevăr? Hristos a îmbrăcat divinitatea Sa cu natura omenească, ca să poată veni jos și să înalțe ființele omenești căzute. N-ar trebui oare ca urmașii Lui, de dragul Lui, să fie gata să se supună la multe lucruri nedrepte și dureros de purtat, pentru a-i ajuta pe aceia care au nevoie de ajutor? Lucrarea să fie făcută în așa fel, încât să nu trezească prejudecata care ar închide ușile care acum sunt deschise pentru intrarea adevărului.

Bărbații de talent dintre credincioșii de culoare trebuie să fie împreună lucrători cu Dumnezeu pentru propriul lor popor. Și totuși, vor fi uneori prilejuri ca ei să dea mărturie în adunări de cort și în adunări mari, care vor influența multe, multe suflete. Prilejurile acestea se vor ivi când câmpul sudic va fi lucrat, și marea strigare va fi dată. Când Duhul Sfânt este turnat va fi un triumf al umanității asupra prejudecății în căutarea

mântuirii sufletelor ființelor omenești. Dumnezeu va controla mințile. Inimi omenești vor iubi așa cum a iubit Hristos. Și problema rasială va fi privită de foarte mulți în mod foarte diferit de felul în care este privită acum. A iubi așa cum iubește Hristos -- aceasta înalță mintea într-o atmosferă curată, cerească, neegoistă.

Cel care este strâns legat cu Hristos este înălțat mai presus de judecata cu privire la rasă sau culoare. Credința sa se prinde de realitățile veșnice. Autorul divin al adevărului trebuie să fie înălțat. Inimile noastre trebuie să fie pline de credința care lucrează prin iubire și curăță sufletul. Lucrarea Samariteanului milostiv trebuie să fie exemplul pe care trebuie să-l urmăm.

Nu trebuie să agităm problema rasială, și în felul acesta să trezim prejudecata și să atragem o criză. Lumina soliei îngerului al treilea trebuie să fie dată celor care au nevoie de lumină. Noi trebuie să lucrăm calm, liniștit, cu credincioșie, încrezându-ne în Fratele nostru mai mare. Nu trebuie să ne grăbim pentru a defini exact drumul de urmat în viitor cu privire la relațiile ce trebuie păstrate între oamenii albi și cei de culoare. Adevărul pentru acest timp trebuie să fie proclamat înaintea miilor de oameni din statele sudice. Calea trebuie să fie curățită, pe cât se poate, de toate piedicile. Solia Evangheliei să fie vestită oamenilor. Să se lucreze pentru albi și pentru oamenii de culoare în mod separat, distinct, și să se lase Domnului grija pentru rest. Adevărul trebuie să vină înaintea bărbaților și femeilor albi din statele sudice. Apoi, va fi o lucrare de făcut în familiile lor, care va conduce la mântuirea multor suflete.

„Prin orice fel de înțelepciune și de pricepere”

În timp ce oamenii caută să rezolve problema rasială, timpul se scurge și suflete coboară în mormânt neavizate și nemântuite. Această stare de lucruri nu mai poate continua. Bărbați și femei să meargă la lucru și să lucreze așa cum Duhul lui Dumnezeu le va impresiona mintea. Avem nevoie de talentele credincioșilor de culoare, de fiecare fărâmbă de talent, în lucrarea aceasta. Lucrătorii de culoare să lucreze pentru propriul lor popor, ajutați de lucrători albi, atunci când ocazia o cere. Ei vor avea adesea nevoie de sfat și îndrumare. Credincioșii de culoare să-și aibă localul lor de cult, și credincioșii albi localul lor de cult. Fiecare grupă să fie zeloasă în a face o adevărată lucrare misionară pentru propriul ei popor și pentru oamenii de culoare, oriunde și ori de câte ori pot face lucrul acesta.

Când adevărul a fost prezentat într-un loc, și acei oameni albi, care au auzit și au crezut, au primit adevărul, uneori se vor ivi prilejuri de a face eforturi, într-un chip liniștit și modest, de către lucrători albi pentru persoane de culoare. Astfel de prilejuri nu ar trebui să fie trecute cu vederea.

Dar n-ar trebui să trezim fără rost prejudecăți care ar bara calea proclamării soliei îngerului al treilea la oameni albi. Ei au nevoie de solia aceasta, deoarece înaintea noastră e un timp de strâmtorare așa cum n-a mai fost niciodată de când sunt neamurile.

Trebuie să se dea pe față multă grijă ca nimic să nu fie spus sau să se facă ceva ce ar aprinde sentimentele oamenilor de culoare împotriva celor albi. Să nu sporim dificultățile care există deja. Oricât de înțelept ar proceda, lucrătorii vor avea de dat piept cu opoziția, fără a crea agitație cu privire la problema rasială. Să curățim calea Împăratului. Lăsați ca Dumnezeu să aibă prilej de a lucra. Oamenii să se țină la o parte din calea Lui. El va plănui și va administra mai bine decât o pot face oamenii. Să ținem minte că cea dintâi și cea mai mare lucrare a noastră este de a predica Cuvântul lui Dumnezeu, de a da avertizarea biblică.

Domnul îi invită pe toți să pornească la lucru cu smerenia sufletului. Nu toți slujitorii sunt sfințiți prin adevăr. Domnul îi invită pe toți să pună jos controversile lor. Oamenii să se ferească a face ceva ce ar tăia ultima noastră nădejde de a intra în câmpuri dificile, unde există prejudecată și antagonism rasial.

Ca un mijloc de a birui prejudecata și de a câștiga intrare la mințile oamenilor, trebuie să se facă lucrare misionară medicală, nu numai în unul sau două locuri, ci în multe locuri unde adevărul n-a fost încă proclamat. Noi trebuie să lucrăm ca misionari medicali evanghelici, spre a vindeca sufletele bolnave de păcat, vestindu-le solia mântuirii. Lucrarea aceasta va doborî prejudecățile cum nimic altceva nu o poate face.

Sabatul

Problema Sabatului este o problemă care va cere multă grijă și înțelepciune în prezentarea ei. Va fi nevoie de mult har și de multă putere de la Dumnezeu pentru a doborî idolul care a fost înălțat în chipul unui sabat neadevărat. Înălțați steagul, înălțați-l mai sus și tot mai sus. Atrageți atenția oamenilor asupra capitolului al douăzecilea din Exod, în care e relatată Legea lui Dumnezeu. Primele patru din Cele Zece Porunci arată

datoria noastră față de Făcătorul nostru. Cel care e nesincer față de Dumnezeu său nu poate fi sincer față de aproapele său. Acela care-L iubește pe Dumnezeu mai presus de orice va iubi pe aproapele său ca pe sine însuși. Mândria se înalță până la slăvirea de sine, făcând ființa omenească să facă un zeu din sine. Evanghelia lui Hristos sfințește sufletul, alungând iubirea de sine.

„Adu-ți aminte de ziua de Sabat, ca s-o sfințești”. (Exod 20, 8.) Sabatul a fost instituit în Eden, după ce Dumnezeu crease lumea. „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse, și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse”. (Geneza 2, 1-3.)

„Domnul a vorbit lui Moise și a zis: Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Să nu care cumva să nu țineți sabatele Mele, căci aceasta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt. Cine îl va călca va fi pedepsit cu moartea, cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimic din mijlocul poporului său. Să lucrezi șase zile; dar ziua a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat”. (Exod 31, 12-18.) 19 Octombrie, 1908.

Capitolul 24

Problema rasială

Am ceva de spus cu privire la populația de culoare din statele sudice ale Americii și la relația pe care o întreținem cu ei. Atât de multă vreme au fost ei sub blestemul sclaviei, încât este o problemă dificilă de a ști cum să fie ei tratați acum.

Când lucrătorii lui Dumnezeu îngăduie Duhului Sfânt să lucreze asupra minții lor, va fi realizat mult în salvarea de suflete. Domnul este ajutorul nostru. El ne va călăuzi în toate problemele, dacă ne încredem în El. Un lucru e sigur: Trebuie să avem credință în Dumnezeu; credința că El va aranja lucrurile într-un fel care ne va face în stare să lucrăm cu succes. Nimeni nu s-a încrezut în Dumnezeu în zadar. El nu va dezamăgi pe nimeni din aceia care-și pun încrederea în El.

Trebuie să evităm a intra în dispută cu privire la problema rasială. Dacă problema aceasta e mult agitată, se vor ivi dificultăți care vor consuma mult timp prețios pentru a le rezolva. Nu putem trasa o linie precisă de urmat în tratarea acestui subiect. În diferite locuri și sub diferite împrejurări, subiectul va trebui să fie tratat diferit. În Sud, unde prejudecata rasială e atât de puternică, noi n-am putea face nimic în prezentarea adevărului, dacă ne-am ocupa de problema rasială așa cum putem să ne ocupăm de ea în unele locuri din Nord. Lucrătorii albi din Sud va trebui să acționeze într-un fel care să-i facă în stare să poată avea acces la populația albă.

Planul lui Satana este acela de a atrage mințile la studierea problemei rasiale. Dacă se ia aminte la sugestiile lui, va fi diversitate de opinii și multă confuzie. Nimeni nu e în stare să definească clar adevărata poziție a populației de culoare. Oamenii pot prezenta teorii, dar vă asigur că nu va fi satisfăcător pentru noi să urmăm teorii omenești. Pe cât este cu putință, problema rasială ar trebui să fie lăsată în pace.

Orașele din Sud trebuie să fie lucrate și pentru lucrarea aceasta trebuie să fie asigurate cele mai bune talente, și aceasta fără întârziere. Lucrătorii albi să lucreze pentru populația albă, proclamând solia adevărului prezent în simplitatea lui. Ei vor găsi uși deschise, prin care pot ajunge la înalta societate. Orice ocazie de a ajunge la această clasă trebuie să fie bine folosită.

Lucrătorii de culoare să facă tot ce pot pentru a se ține în pas, lucrând zelos pentru propriul lor popor. Mulțumesc lui Dumnezeu, pentru că printre credincioșii de culoare sunt oameni de talent care pot lucra eficient pentru propriul lor popor, prezentând adevărul în linii clare. Sunt mulți oameni de culoare, cu talente valoroase, care vor fi convertiți la adevăr, dacă slujitorii noștri cultici de culoare vor fi înțelepți pentru a iniția căi de instruire de învățători pentru școli și alți lucrători pentru câmp.

Oamenii de culoare nu ar trebui să impună ca să fie puși pe picior de egalitate cu oamenii albi. Relația dintre cele două rase a fost o problemă greu de tratat, și mă tem că ea va rămâne pururea o problemă extrem de dificilă. Pe cât este cu putință, ar trebui să se evite tot ce ar trezi prejudecata rasială a populației albe. Există primejdia de a închide ușa, așa încât lucrătorii noștri albi să nu mai fie în stare să lucreze în unele locuri din Sud.

Știm că, dacă am încerca să răspundem la ideile și preferințele unora din oamenii de culoare, am găsi calea noastră complet blocată. Lucrarea de proclamare a adevărului pentru timpul de față nu trebuie să fie stânjenită de un efort de a îmbunătăți poziția rasei negre. Dacă am încerca să facem lucrul acesta, am vedea că bariere ca munții ar fi ridicate pentru a împiedica lucrarea pe care Dumnezeu dorește să fie făcută. Dacă procedăm liniștit și cu chibzuință, lucrând pe calea pe care Dumnezeu ne-a trasat-o, atât albi, cât și cei de culoare, vor trage folos de pe urma ostenețelor noastre.

N-a venit încă timpul ca noi să lucrăm ca și cum nu ar exista prejudecată. Hristos spunea: „Fiți dar înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii”. (Matei 10, 16.) Dacă vedeți că făcând anumite lucruri pe care aveți un desăvârșit drept de a le face, împiedicați înaintarea lucrării lui Dumnezeu, abțineți-vă de a face lucrurile acelea. Nu faceți nimic ce ar închide mintea altora față de adevăr. Este o lume de salvat, și noi nu vom câștiga nimic, dacă ne separăm de aceia pe care căutăm să-i ajutăm. Toate lucrurile s-ar putea să fie legale, dar nu toate sunt de folos.

Calea înțeleaptă este cea mai bună. Ca împreună lucrători cu Dumnezeu, noi trebuie să lucrăm pe calea ce ne va ajuta să realizăm cât mai mult pentru El. Nimeni să nu cadă în extreme. Avem nevoie de înțelepciune de sus, deoarece avem de rezolvat o problemă dificilă. Dacă acum se iau măsuri pripite, se va face mult rău. Lucrurile trebuie să fie prezentate în așa fel, încât oamenii de culoare, cu adevărat convertiți, să se

prindă de adevăr de dragul lui Hristos, refuzând să renunțe la un principiu sănătos al doctrinei biblice, deoarece socotesc că nu se urmează chiar cea mai bună cale față de rasa neagră.

Trebuie să ne așezăm ca învățacei la picioarele lui Hristos, ca El să ne poată învăța calea lui Dumnezeu, și pentru a putea ști cum să lucrăm pentru oamenii albi și pentru oamenii de culoare în câmpul sudic. Noi trebuie să procedăm așa cum ne va dicta Duhul Domnului, și să agităm cât mai puțin cu putință problema rasială. Trebuie să folosim fiecare energie pentru a prezenta solia finală a Evangheliei tuturor claselor de oameni din Sud. Când suntem îndrumați și controlați de Duhul lui Dumnezeu, vom vedea că problema aceasta se va adapta ea însăși în mintea alor noștri.

Să căutăm individual pe Domnul. Cei a căror experiență religioasă în trecut a fost numai o lucrare de suprafață să se apropie de Dumnezeu. Pocățiți-vă! Pocățiți-vă, și întoarceți-vă, ca să vi se poată șterge păcatele.

Când suntem pregătiți să ne apucăm serios de lucru, vom fi mai în stare de cum suntem acum să ne ocupăm de problemele cuprinse în această lucrare. Fiecare credincios să facă tot ce poate mai bine pentru a pregăti calea pentru lucrarea misionară evanghelistică, ce trebuie să fie făcută. Dar nimeni să nu se apuce de dispute. Scopul lui Satana este acela de a-i ține pe creștini prea ocupați cu disputele dintre ei. El știe că, dacă ei nu veghează, Ziua Domnului va veni asupra lor ca un hoț noaptea. Nu avem acum timp de a da loc spiritului vrăjmașului și de a cultiva prejudecățile care tulbură judecata și ne duc departe de Hristos.

Va fi nevoie de bani și de eforturi pline de râvnă și de stăruință pentru a face lucrarea care e necesar să se facă acum printre oamenii de culoare. E nevoie ca fiecare om să stea în partea sa și la locul său, mărturisind, părăsindu-și păcatele, și lucrând în armonie cu frații săi. Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să fie o minte și o inimă, rugându-se pentru împărtășirea Duhului, și crezând că Dumnezeu își va împlini Cuvântul.

O învățătură din lucrarea lui Hristos

Cu un prilej, pe când Hristos era în toiul lucrării Sale de a învăța și a vindeca, cineva din mulțimea adunată în jurul Lui, a zis: „Învățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră!” (Luca 12, 13.)

Omul acesta fusese martor la lucrările minunate ale lui Hristos. Fusese uimit de claritatea înțelegerii Sale, de judecata Lui superioară și de imparțialitatea cu care considera cazurile aduse înaintea Lui. El auzise apelurile mișcătoare ale lui Hristos și solemnele Lui amenințări adresate cărturarilor și fariseilor. Dacă ar fi putut fi spuse cuvinte cu așa autoritate fratelui său, el n-ar fi putut să refuze omului oprimat partea lui. El a solicitat influența lui Hristos de partea sa: „Spune fratelui meu”, a zis el, „să împartă cu mine moștenirea noastră”.

Duhul Sfânt stăruia la inima acestui om să devină moștenitor al moștenirii nesticăcioase și neîntinate și care nu se vestejește. El văzuse dovezi ale puterii lui Hristos. Acum avea prilejul de a vorbi Marelui Învățător, de a-și exprima cea mai mare dorință a inimii sale. Dar ca și omul cu grebla de gunoi din alegoria lui Bunyam, ochii lui erau ațintiți în pământ. El nu vedea cununa de deasupra capului său. Ca și Simon Magul, el prețuia darul lui Dumnezeu ca un mijloc de câștig lumesc.

Misiunea pe pământ a Domnului Hristos se apropia repede de sfârșit. Numai câteva luni Îi mai rămâneau ca să termine ceea ce venise să facă pentru așezarea Împărăției harului Său. Totuși, lăcomia omenească ar fi vrut să-L abată de la lucrarea Lui, ca să se ocupe de o ceartă pentru un petic de pământ. Dar Isus nu urma să fie abătut de la misiunea Sa. Răspunsul Lui a fost: „Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” (Luca 12, 14.)

Hristos a dat în mod clar de înțeles omului că aceasta nu era lucrarea Lui. El lupta să salveze suflete. El nu trebuia să fie abătut de la aceasta pentru a lua asupra Sa obligațiile unui magistrat civil.

De câte ori astăzi se impune bisericii o muncă ce n-ar fi trebuit să fie niciodată îngăduită să intre în lucrarea slujitorilor Evangheliei!

De repetate ori, I s-a cerut lui Hristos să decidă în chestiuni juridice sau politice, dar El a refuzat să Se amestece în treburile lumești. El știa că în lumea politică erau multe lucruri nedrepte și multă tiranie. Dar singura Lui demascare a acestora era vestirea adevărului biblic. Mulțimilor care se îngrămădeau pe urmele Sale, El le prezenta principiile curate și sfinte ale Legii lui Dumnezeu și le vorbea de fericirea care se găsește în ascultarea de aceste principii. Cu autoritate de Sus, El, scotea în evidență

importanța dreptății și a milei. Dar refuza de a Se lăsa prins în certuri personale.

Hristos stătea în lumea noastră în poziția de Căpetenie a mării împărății spirituale pentru înființarea căreia venise în lumea noastră, Împărăția neprihănirii. Învățătura Lui explica principiile înnobilitoare și sfințitoare care cârmuiesc împărăția aceasta. El arăta că dreptatea, mila și iubirea sunt puterile care stăpânesc în Împărăția lui Iehova.

Un timp de pregătire

Trăim în marea zi antitipică a ispășirii. Trebuie să-L căutăm individual pe Dumnezeu. Aceasta este o lucrare personală. Să ne apropiem de Dumnezeu ca nimic să nu se furișeze în eforturile noastre, ce ar reprezenta greșit adevărul pentru timpul de față. Fiecare să mărturisească, nu păcatul fratelui său, ci propriul său păcat. Să-și smerească inima înaintea lui Dumnezeu, și să ajungă atât de plin de Duhul Sfânt, încât viața lui să arate că a fost născut din nou. Citim: „Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. (Ioan 1, 12.)

Evanghelia lui Hristos trebuie să fie trăită, practică în viața de toate zilele. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să fie curățiți de orice răceală și orice egoism. Simplitatea, blândețea și modestia sunt de mare preț în lucrarea lui Dumnezeu. Încercați să-i uniți pe lucrători în încredere și iubire. Dacă nu puteți face lucrul acesta, fiți voi înșivă așa cum trebuie și lăsați restul pe seama lui Dumnezeu. Lucrați în credință și cu rugăciune. Alegeți tineri creștini și educați-i să fie, nu lucrători cu inima ca fierul, ci lucrători care sunt dispuși să colaboreze.

Mă rog ca Domnul să schimbe inima aceluia care, dacă nu primesc mai mult har, vor cădea în ispită. Avem nevoie să trăim în strânsă comuniune cu Dumnezeu, ca să ne putem iubi unul pe altul cum ne-a iubit Hristos. Tocmai prin aceasta va cunoaște lumea că suntem ucenicii Lui. Să nu aibă loc înălțare de sine. Dacă lucrătorii își vor smeri inima înaintea lui Dumnezeu, binecuvântarea va veni. Ei vor primi idei proaspete și noi, și va avea loc o minunată reînviere a lucrării misionare medicale.

Marea lucrare care ne stă în față, nouă tuturor, ca creștini, este aceea de a extinde Împărăția lui Hristos cât mai repede cu putință, în acord cu însărcinarea divină. Evanghelia trebuie să înainteze de la cucerire la cucerire, de la biruință la biruință.

Măreția împărăției de sub tot cerul va fi dată poporului sfinților Celui Prea Înalt, și ei vor lua împărăția și vor stăpâni în veci și în veci de veci.

Lupta ce ne stă în față

Servii lui Dumnezeu trebuie să se îmbrace cu fiecare piesă a armurii creștine. Noi nu ne luptăm doar cu vrăjmași omenești. Dumnezeu cheamă pe fiecare creștin să intre în luptă sub conducerea Lui, depinzând pentru succes de harul și ajutorul cerului.

Noi trebuie să înaintăm în puterea Celui Puternic. Niciodată nu trebuie să cedăm atacurilor lui Satana. Pentru ce noi, ca lucrători creștini, nu am sta împotriva căpeteniilor și puterilor, împotriva stăpânilor întinericului lumii acesteia? Dumnezeu ne îndeamnă să mergem înainte, folosind darurile încredințate nouă. Satana va așeza ispita în calea noastră. El va căuta să ne biruie prin vicleșug. Dar în puterea lui Dumnezeu, noi trebuie să stăm neclintiți, ca o stâncă, la principii.

În lupta aceasta nu este scutire, relaxare. Agenții lui Satana nu se opresc niciodată în lucrarea lor de distrugere. Cei care sunt în slujba lui Hristos trebuie să supravegheze orice post înaintat. Scopul nostru este acela de a salva suflete pieritoare de la ruină. Aceasta este o lucrare de o mărime infinită, și omul nu poate nădăjdui să aibă succes, decât dacă se unește cu Lucrătorul divin.

Din veșnicie, Hristos a fost Răscumpărătorul omului. Totdeauna, de la cădere, a adresat celor care se uneau cu El în marea Lui lucrare cuvântul: „Să nu osteniți în facerea binelui”. (2 Tesaloniceni 3, 13.) „Fiți tari, neclintiți, sporiiți totdeauna în lucrul Domnului”. (1 Corinteni 15, 58.)

Creștinul e încurajat să dovedească stăruință răbdătoare în ducerea mai departe a lucrării slujirii Evangheliei, în legătură cu lucrarea misionară medicală. Pe măsură ce câștigă experiență în adevărata religie, el obține o cunoștință spirituală care formează caracterul.

Viața unui adevărat creștin este o viață de neîntreruptă slujire. „Suntem lucrători împreună cu Dumnezeu”. Fiecare zi aduce celui care e în slujba Lui Dumnezeu datorii pe măsura puterilor lui. Capacitatea lui de a fi de folos sporește atunci când, sub îndrumarea Puterii supreme, aduce la îndeplinire datoriile acestea. Împlinirea unei

datorii ne pregătește mai bine ca să împlinim alta. Aceia care au un adevărat simț cu privire la ceea ce este de făcut, se vor așeza în lumina directă a Cuvântului lui Dumnezeu, în unire cu celelalte forțe lucrătoare ale Sale. În fiecare zi, îmbrăcat în întreaga armură, el merge la luptă. Cu rugăciune, vigilență și stăruință, el va lucra, hotărât ca încheierea lucrării lui să nu-l găsească nepregătit, ca unul care n-a făcut tot ce ar fi putut pentru mântuirea sufletelor care pier.

Dacă creștinii ar lucra în bună înțelegere, înaintând ca unul singur, sub îndrumarea unei singure Puteri, pentru aducerea la îndeplinire a unui singur scop, ei ar mișca lumea.

Principiile care ar trebui să ne conducă pe noi ca lucrători în lucrarea lui Dumnezeu sunt expuse de apostolul Pavel. El zice: „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. (1 Corinteni 3, 9.) „Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni”. (Coloseni 3, 23.) Și Petru îi îndeamnă pe credincioși: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit. Dacă vorbește cineva să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, pentru ca în toate lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos”. (1 Petru 4, 10-11.)

Sunt legi mari care guvernează lumea naturii, și cele spirituale sunt cărmuite de principii la fel de sigure. Mijloacele pentru un anumit scop, trebuie să fie folosite, dacă este să se obțină rezultate dorite. Dumnezeu a rânduit fiecărui om lucrarea lui, potrivit cu capacitatea lui. Prin învățătură și practică personală, trebuie să poată face față oricărui caz care s-ar ivi; și este nevoie de planuire înțeleaptă pentru a pune pe fiecare om în propria lui sferă, ca să poată obține o experiență care-l va pregăti să poarte o răspundere.

Dumnezeu dorește ca noi să ne ajutăm unul pe altul printr-o manifestare de simpatie și de iubire neegoistă. Sunt persoane care au moștenit anumite pasiuni și înclinații aparte. S-ar putea ca ei să fie greu de tratat, dar suntem noi fără greșală? Ei nu trebuie să fie descurajați. Greșelile lor nu trebuie să devină publice. Hristos are milă și-i ajută pe cei care greșesc în ce privește judecata. El a suferit moartea pentru fiecare om și, din cauza aceasta, El are un interes mișcător și adânc pentru fiecare om.

S-ar putea ca un om să încerce să-I servească lui Dumnezeu, dar ispite dinăuntru

și din afară îl asaltează. Satana și îngerii lui îl îndeamnă și-l ademenește să păcătuiască. Atunci cum îl tratează frații lui? Spun ei cuvinte aspre și tăioase, alungându-l de la Mântuitorul? Ce priveliște tristă au de privit Hristos și îngerii.

Să ne aducem aminte că noi ne luptăm și cădem, greșind în vorbire și în acțiunea de a-L reprezenta pe Hristos, căzând și ridicându-ne iarăși, deznădăjduind și nădăjduind. Să ne ferim de a ne purta cu lipsă de bunăvoință față de aceia care, ca și noi, sunt supuși ispitei și care, ca și noi, sunt obiecte ale iubirii neistovite a lui Hristos.

Dumnezeu Se poartă cu oamenii, ca ființe responsabile. El va lucra prin Duhul Său, prin mintea pe care a pus-o în om, dacă omul îi va da prilej să lucreze și va recunoaște procedeele Sale. El intenționează ca fiecare să-și folosească mintea și conștiința pentru sine. El nu intenționează ca un om să devină umbra altuia, exprimând numai sentimentele altuia.

Capitolul 25

Considerare pentru lucrătorii de culoare

Religia Bibliei nu recunoaște nici o castă sau culoare. Ea nu știe de rang, bogăție sau onoare lumească. Dumnezeu îi prețuiește pe oameni ca oameni. La El, caracterul hotărăște valoarea lor. Și noi trebuie să recunoaștem Duhul lui Hristos în oricine e descoperit. Nimeni n-are nevoie să se rușineze a vorbi cu un om negru onest în orice loc sau să dea mâna cu el. Acela care trăiește în atmosfera în care trăiește Hristos va fi învățat de Dumnezeu și va învăța să dea oamenilor prețul pe care li-l dă El.

Deservenții cultici de culoare trebuie să fie tratați cu considerație. Lucrul acesta nu s-a făcut totdeauna. Oamenii aceștia trebuie să fie încurajați să obțină o perfectă cunoaștere a adevărului. Și când sunt prinși cu credincioșie în lucrare, ar trebui să-și primească salariul. Aduceți-vă aminte că le trebuie pâine.

Domnul dorește ca poporul Său din Nord să păstreze o atitudine amabilă față de frații și surorile de culoare. N-ar trebui să ne grăbim în a le găsi greșeli. Nu putem aștepta ca ei să fie în toate privințele ca aceia care s-au bucurat de avantaje mai mari. Trebuie să ne aducem aminte de dezavantajele sub care au trăit oamenii de culoare. Cu totul diferite de împrejurările rasei albe au fost împrejurările lor. Oamenii din Nord au trăit într-o atmosferă morală mai limpede, mai curată decât a oamenilor de culoare din Sud. Nu ne putem aștepta ca ei să fie în toate privințele tot atât de tari și de clari în ideile lor de moralitate. Dacă Hristos ar fi astăzi pe pământ, ar învăța rasa neagră într-un fel care ne-ar surprinde. El ne invită să ne amintim că și aceia care au avut mari avantaje în multe privințe se simt adesea jigniți dacă greșelile lor sunt necuvenit luate în considerare și dacă cuvintele de sfat și îndemn sunt spuse într-un fel lipsit de simpatie.

Când între oamenii de culoare se petrec lucruri nepotrivite, aduceți-vă aminte că Domnul dorește ca voi să lucrați cu înțelepciunea unui păstor credincios. Aduceți-vă aminte că bunătatea va realiza mai mult decât asprimea. Faceți ca frații și surorile de culoare să poată vedea că frații lor doresc ca ei să ajungă la nivelul cel mai înalt și că sunt gata să-i ajute. Și dacă în unele lucruri persoanele de culoare greșesc, nu vă pripiți să le condamnați și să le dați la o parte din lucrare.

Rasei negre trebuie să i se arate o dreptate exactă și nepărtinitoare. Hristos cere de la servii Săi compătimire duioasă pentru suferind, simpatie pentru cel nefericit și o considerație generoasă pentru fapte rele.

Săracii nu sunt excluși de la privilegiul de a da. Ei, ca și cei bogați, pot săvârși o parte în lucrarea aceasta. Învățătura pe care Hristos a dat-o în legătură cu cele două leptale ale văduvei ne arată că darurile de bună voie, cele mai mici, ale săracilor, dacă sunt date cu o inimă plină de iubire, sunt tot atât de vrednice de a fi primite ca și donațiile cele mai mari ale bogaților. În cumpăna sanctuarului, darurile săracilor, făcute din iubire pentru Hristos, nu sunt prețuite după cantitatea dată, ci după iubirea care îndeamnă la slujire.

Capitolul 26

Nevoile unui câmp misionar

De mulți ani, Domnul ține înaintea poporului Său nevoile lucrării în mijlocul populației de culoare din statele din Sud ale Americii. Întinericul moral al acestui câmp este, în el însuși, un puternic apel la exercitarea dărnicii. În trecut, unii au făcut ceea ce au putut pentru a susține această ramură a lucrării noastre, și facerea lor de bine a adus roade în convertirea multor suflete.

Deși mai rămâne mult de făcut pentru populația de culoare, avem motive să ne bucurăm de începutul cel bun care s-a făcut. Într-un număr recent al revistei The Gospel Herald (1907), se relatează că „acum cincisprezece ani nu erau peste douăzeci de adventiști de ziua a șaptea de culoare la sud de linia Mason și Dixon; dar azi sunt șapte sute. Acum doisprezece ani, era o singură biserică A. Z. Ș. de culoare; astăzi sunt cincizeci, fără a socoti pe cele din Africa și din Indiile de Vest... Zecimea persoanelor de culoare anul trecut în Statele Unite se ridica la cinci mii de dolari; acum cincisprezece ani, nu trecea de cincizeci de dolari”.

Să-I mulțumim lui Dumnezeu, scumpei frați și surori, și să prindem curaj! Dumnezeu descoperă brațul Său pentru a face o mare lucrare în acest câmp misionar din cuprinsul hotarelor propriei noastre țări. El dă astăzi poporului Său ocazii neobișnuite de a extinde repede solia în Sud. Îndeosebi ar trebui să dăm pe față un spirit de facere de bine la data când se adună darul anual pentru susținerea lucrării în cadrul populației de culoare. Dumnezeu și-a pus încrederea în noi, făcându-ne administratori ai mijloacelor harului Său bogat; și El ne atrage atenția să luăm aminte la săraci, suferinzi și oprimați, la sufletele legate în lanțurile superstiției și ale rătăcirii, și ne asigură că, dacă le facem bine acestora, El va primi binefacerea ca fiind făcută Lui. „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești neînsemnați frați ai Mei”, declara El, „Mie mi le-ați făcut.” (Matei 25, 40.)

Mii de oameni de culoare din Sud pot fi acum aduși mai sus, și să devină instrumente omenești pentru a ajuta propria lor rasă, dacă pot să primească ajutorul pe care Dumnezeu ne cheamă să li-l dăm. Mulțime de bărbați și femei din câmpul acesta își simt adâncă lor sărăcie și nevoia lor de urcare mai sus. Și când învățători credincioși vin

la ei pentru a le explica Scripturile așa cum vorbesc ele, prezentând adevărul în curăția lui nativă, întunericul va pieri. Raze strălucitoare de lumină vor odihni asupra sufletelor care caută adevărul. Iar la aceia care au avut avantaje va avea loc o cercetare de aproape și inteligentă asupra subiectelor adevărului descoperit în Scriptură. Mulți vor fi învățați de Dumnezeu. Ei vor învăța direct de la Marele Învățător, și vor primi cu bucurie adevărurile care vor sfinți și înălța. Chipul moral al lui Dumnezeu va fi refăcut în suflet, și mulți vor fi pentru veșnicie mântuiți.

Scumpii mei frați și scumpele mele surori, Hristos vă spune acum: „Ridicați-vă ochii și priviți asupra câmpului sudic; deoarece are nevoie de lucrători-semănători de sămânță și secerători. El are nevoie de mijloacele voastre pentru susținerea lucrătorilor.” Harul lui Hristos e nemărginit, este darul fără plată al lui Dumnezeu. Atunci de ce nu ar trebui ca acestui popor neglijat să i se aducă în viață oarecare nădejde, curaj și credință? Există lumină însorită în inimi pentru toți cei care Îl vor primi pe Hristos. Septembrie 1907.

Capitolul 27

Un timp de încercare înaintea noastră

Un timp de mare încercare ne stă în față. Se cuvine ca noi să folosim toate capacitățile și darurile noastre pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu. Puterile pe care Domnul ni le-a dat trebuie să fie folosite pentru a zidi, și nu pentru a dărâma. Cei care sunt înșelați din neștiință nu trebuie să rămână în starea aceasta. Domnul spune solilor Săi: Mergeți la ei și faceți-le cunoscut ceea ce v-am spus, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta.

A venit timpul când se va abate persecuția peste cei care proclamă adevărul. Perspectiva nu e încântătoare; dar, în ciuda acestui lucru, să nu încetăm eforturile noastre de a-i salva pe aceia care sunt gata să piară, pentru a căror răscumpărare Domnul cerului și-a oferit scumpa Sa viață. Când un mijloc dă greș, încercați un altul. Eforturile noastre nu trebuie să fie moarte, lipsite de viață. Câtă vreme viața este păstrată, să lucrăm pentru Dumnezeu. În toate epocile bisericii, solii rânduiți de Dumnezeu s-au expus la ocară și persecuție de dragul adevărului. Dar oriunde poporul lui Dumnezeu va fi forțat să meargă, chiar dacă, la fel ca ucenicul iubit, ar fi exilați pe insule pustii, Hristos va ști unde sunt ei și-i va întări și binecuvânta, dându-le din belșug pace și bucurie.

În curând, vor fi tulburări pe întreaga față a pământului. Se cuvine ca fiecare să caute să-L cunoască pe Dumnezeu. N-avem timp de întârziere. Cu râvnă și ardoare, trebuie vestită solia: „Voi toți cei însetați, veniți la ape, chiar și cel ce n-are bani! Veniți și cumpărați bucate, veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55, 1.) „Așa vorbește Domnul: «Păziți ce este drept, și faceți ce este bine: căci mântuirea Mea este aproape să vină, și neprihănirea Mea este aproape să se arate. Ferice de omul care face lucrul acesta, și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă nici un rău!»” (Isaia 56, 1-2.)

Iubirea lui Dumnezeu pentru biserica Sa este nemărginită. Purtarea Lui de grijă față de moștenirea Lui e neîncetată. El nu îngăduie să vină vreo suferință asupra bisericii, în afară de ceea ce este cu totul trebuincios pentru curăția ei, pentru binele ei prezent și veșnic. El va curăți biserica Sa la fel cum a curățit templul la începutul și la

sfârșitul lucrării Sale pe pământ. Tot ce aduce El asupra bisericii ca încercare și punere la probă vine pentru ca poporul Său să poată câștiga o mai profundă evlavie și mai multă tărie pentru a putea duce triumful crucii în toate părțile lumii. El are o lucrare de făcut pentru toți. Trebuie să aibă loc o continuă dezvoltare și un dăinuitor progres. Lucrarea trebuie să se extindă de la oraș la oraș, de la țară la țară și de la națiune la națiune, mergând înainte și în sus, întemeiați, întăriți și fixați.

„Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și adevăr”. Dar aceia pe care Hristos a venit să-i mântuiască n-au vrut să-L aibă. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”. (Ioan 1, 14.11.) Lăsându-se sub controlul lui Satana, ei L-au lepădat pe Mesia și au căutat prilej să-L ducă la moarte.

Satana și îngerii lui s-au hotărât să facă moartea lui Hristos cât mai umilitoare cu putință. Ei au umplut inima conducătorilor iudei de sentimente de ură înverșunată împotriva Mântuitorului. Stăpâniți de vrăjmașul, preoții și conducătorii au ațâțat mulțimea să participe la acțiunile împotriva Fiului lui Dumnezeu. În afară de declarația lui Pilat despre nevinovăția Sa, nimeni nu a rostit un cuvânt în favoarea Lui. Chiar și Pilat, cunoscând nevinovăția Lui, L-a dat să fie batjocorit de oamenii care erau sub stăpânirea lui Satana.

Evenimente asemănătoare vor avea loc în viitorul apropiat. Oamenii vor înălța și vor impune cu rigiditate legi care sunt în directă opoziție cu Legea lui Dumnezeu. Deși zeloși în a impune propriile lor porunci, ei se vor abate de la un lămurit „Așa zice Domnul”. Înălțând o zi de odihnă falsă, ei vor căuta să-i constrângă pe oameni să dezonoreze Legea lui Iehova, transcrierea caracterului Său. Deși nevinovați de vreo faptă rea, slujitorii lui Dumnezeu vor fi dați să sufere umilință și abuz din partea acelorora care, inspirați de Satana, sunt plini de invidie și de bigotism religios.

Puteri religioase, aliate cu cerul prin mărturisirea de credință și pretinzând că au caracteristicile unui miel, vor arăta prin faptele lor că au inima unui balaur, și că sunt ațâțate și stăpânite de Satana. Vine timpul când poporul lui Dumnezeu va simți mâna persecuției, deoarece sfîntesc ziua a șaptea. Satana a făcut să aibă loc schimbarea Sabatului, în nădejdea de a-și realiza scopul, acela de a înfrânge planurile lui Dumnezeu. El caută să facă poruncile lui Dumnezeu să aibă tot mai puțină putere în lume ca legile omenești. Omul păcatului, care a gândit să schimbe timpurile și legile, și care a apăsă totdeauna poporul lui Dumnezeu, va determina să se alcătuiască legi care

să impună ținerea zilei întâi a săptămânii. Dar poporul lui Dumnezeu trebuie să stea tare pentru El. Și Domnul va lucra în favoarea lor, arătând lămurit că El este Dumnezeul dumnezeilor.

Domnul a spus: „Să nu care cumva să nu țineți sabatele Mele, căci aceasta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn”. (Exod 31, 13.) Nimeni nu trebuie să fie neascultător de porunca Lui pentru a scăpa de persecuție. Dar toți să ia aminte la cuvintele lui Hristos: „Când vă vor prizoni într-o cetate, să fugiți în alta”. (Matei 10, 23.) Dacă puteți evita aceasta, nu vă lăsați sub puterea oamenilor care sunt influențați de duhul lui Antihrist. Tot ce putem face trebuie să fie făcut pentru ca aceia care sunt gata să sufere pentru adevăr să fie scutiți de apăsare și cruzime.

Hristos este exemplul nostru. Hotărârea lui Antichrist de a duce mai departe rebeliunea pe care a început-o în cer va continua să lucreze prin copiii neascultării. Invidia și ura lor împotriva acelor care țin porunca a patra va crește și se va face tot mai înverșunată. Dar poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-și ascundă stindardul. Ei nu trebuie să treacă cu vederea poruncile lui Dumnezeu și, pentru a nu avea dificultăți, să meargă cu mulțimea în săvârșirea răului.

Domnul îi încurajează pe toți aceia care-L caută din toată inima. El le dă Sfântul Său Duh, manifestarea prezenței și a favorii Sale. Dar aceia care-L părăsesc pe Dumnezeu, ca să-și scape viața, vor fi părăsiți de El. Căutând să-și scape viața prin renunțarea la adevăr, ei vor pierde viața veșnică.

Noaptea încercării aproape a trecut. Satana introduce puterea lui măiastră, deoarece știe că timpul lui e scurt. Mustrarea lui Dumnezeu este asupra lumii pentru a-i chema pe toți aceia care cunosc adevărul să se ascundă în crăpătura Stâncii și să privească slava lui Dumnezeu. Adevărul nu trebuie să fie camuflat acum. Adevărul neîmpodobit trebuie să fie rostit, prezentat în foi volante și broșuri, și acestea trebuie să fie răspândite ca frunzele toamna.

Biserica rămășiței va fi pusă la grea încercare și greu necaz. Aceia care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus vor simți mânia balaurului și a oștirilor lui. Satana socotește lumea, oamenii, ca fiind supuși ai săi și el a pus stăpânire pe bisericile apostate; dar aici este o mică grupă care rezistă supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe pământ, atunci biruința lui ar fi deplină. Așa cum a influențat națiunile

păgâne să-l distrugă pe Israel, tot așa, în viitorul apropiat, el va așăta puterile nelegiuite ale lumii să distrugă pe poporul lui Dumnezeu. Tuturor li se cere să dea ascultare edictelor omenești prin călcarea Legii divine. Aceia care vor fi credincioși față de Dumnezeu și față de datorie vor fi amenințați, denunțați și proscrisi. Ei vor fi vânduți „de părinți, frați, rude și prieteni”. (Luca 21, 16.) [Mărturii pentru comunitate 5:472, 473.]

„Ascultați-Mă, voi care cunoașteți neprihănirea, popor care ai în inimă Legea Mea! Nu te teme de ocară oamenilor și nu tremura de ocările lor. Căci îi va mânca molia ca pe o haină și-i va roade viermele cum roade lâna”; „dar mântuirea Mea va dăinui în veci, și neprihănirea Mea nu va avea sfârșit (nu va fi desființată).” (Isaia 51, 7.8.6.)

Capitolul 28

Munca în ziua duminicii

Sanatoriu, California, 17 august 1902. Iubite frate, Voi încerca să răspund la întrebarea dumitale cu privire la ceea ce trebuie să faci în cazul că legile duminicale sunt puse în aplicare.

Lumina dată mie de Domnul într-un timp când ne așteptam exact la o criză, de felul aceleia de care pare că voi vă apropiați, a fost că, atunci când oamenii erau mișcați de o putere de jos pentru a impune ținerea bisericii, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să-și dovedească înțelepciunea, abținându-se de la munca lor obișnuită în ziua aceea, devotând-o efortului misionar.

Sfidarea legilor duminicale nu va face altceva decât că îi va întări în persecuția lor pe zeloții religioși, care caută să le impună. Nu le dați prilej să vă numească călcători de lege. Dacă sunt lăsați să țină în frâu oameni care nu se tem nici de Dumnezeu, nici de om, ținerea aceasta în frâu curând își va pierde noutatea pentru ei și vor vedea că nu e potrivit și nici convenabil pentru ei de a fi stricți cu privire la ținerea duminicii. Țineți-vă bine de lucrarea voastră misionară, cu Bibliile voastre în mâini, și vrăjmașul va vedea că doar a făcut rău propriei sale cauze. Cineva nu primește semnul fiarei pentru faptul că își dă seama că este înțelept a păstra pacea, reținându-se de la o muncă ce produce ofensă, și făcând în același timp o lucrare de cea mai mare însemnătate.

Când devotăm duminica lucrării misionare, biciul va fi luat de mâinile zeloților arbitrari, cărora le-ar face plăcere să-i umilească pe adventiștii de ziua a șaptea. Când ei văd că ne ocupăm duminica cu vizitarea oamenilor, explicându-le Scripturile, vor cunoaște că nu e de nici un folos pentru ei de a încerca să împiedice lucrarea noastră prin facerea de legi duminicale.

Duminica poate fi folosită pentru săvârșirea diferitelor feluri de lucrări care vor face mult pentru Domnul. În această zi, pot fi ținute adunări în aer liber și în familie. Se poate face lucrare din casă în casă. Cei care scriu pot devota ziua aceasta scrierii articolelor lor. Ori de câte ori este cu putință, să se țină duminica servicii religioase. Faceți adunările acestea extrem de interesante. Cântați adevărate cântări de redeșteptare

și vorbiți cu putere și cu convingere despre iubirea Mântuitorului. Vorbiți despre cumpătare și despre adevărata experiență religioasă. În felul acesta, veți învăța multe cu privire la felul cum să lucrați și veți influența multe suflete.

Profesorii din școlile noastre să folosească duminica pentru lucrare misionară. Am fost instruită că, în felul acesta, ei vor fi în stare să dejoace intențiile vrăjmașului. Profesorii să-i ia pe elevi cu ei pentru a ține adunări pentru aceia care nu cunosc adevărul. În felul acesta, ei vor realiza mult mai mult decât ar putea obține pe oricare altă cale.

Dumnezeu ne-a dat îndrumări clare cu privire la lucrarea noastră. Noi trebuie să proclamăm adevărul cu privire la Sabatul Domnului, să dregem spărtura care s-a făcut în Legea Lui. Trebuie să facem tot ceea ce putem pentru a-i lumina pe aceia care sunt în neștiință; dar în nici un caz nu trebuie să ne aliem cu oamenii din lume pentru a primi ajutor financiar.

Despre copiii lui Israel citim: „Și i-am scos astfel din țara Egiptului, și i-am dus în pustie. Le-am dat legile Mele și le-am făcut cunoscut poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinescă omul ca să trăiască prin ele. Le-am dat și Sabatele Mele, ca să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc. Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie. N-au urmat legile Mele, ci au lepădat poruncile Mele, pe care trebuie să le împlinescă omul, ca să trăiască prin ele, și Mi-au pângărit peste măsură de mult Sabatele Mele. Atunci am avut de gând să-mi vărs mânia peste ei în pustie, ca să-i nimicesc.

Dar am avut în vedere Numele Meu, ca să nu fie pângărit în ochii neamurilor în fața cărora îi scosesem din Egipt. Chiar și în pustie, Mi-am ridicat mâna spre ei și le-am jurat că nu-i voi duce în țara pe care le-o hotărâsem, țara în care curge lapte și miere, cea mai frumoasă dintre toate țările, și aceasta pentru că au lepădat poruncile Mele și n-au urmat legile Mele și pentru că au pângărit Sabatele Mele, căci inima nu li s-a depărtat de la idoli lor. Dar m-am uitat cu milă la ei, nu i-am nimicit și nu i-am stârpit în pustie. Atunci am zis fiilor lor în pustie: «Nu vă luați după rânduilele părinților voștri, nu țineți obiceiurile lor și să nu vă spurcați cu idoli lor! Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; umblați întocmai după rânduilele Mele, păziți poruncile Mele, și împliniți-le. Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru!» (Ezechiel 20,10-20.)

Sabatul este mijlocul Domnului de punere la încercare, și nici un om, fie el împărat, preot sau conducător, nu este autorizat să se așeze între Dumnezeu și om. Aceia care caută să fie conștiință pentru semenii lor, se așează pe sine mai presus de Dumnezeu. Aceia care sunt sub influența unei religii false, care țin o zi de odihnă falsă, vor da la o parte și cele mai pozitive dovezi cu privire la adevăratul Sabat. Ei vor încerca să-i constrângă pe oameni să asculte de legi ce sunt o creațiune a lor, legi care sunt direct opuse Legii lui Dumnezeu. Asupra acelor care continuă să meargă pe această cale, se va abate mânia lui Dumnezeu. Dacă nu se schimbă, nu pot scăpa de pedeapsă.

Legea pentru ținerea primei zile a săptămânii e produsul unei creștinătăți apostaziate. Duminica este odrasla papalității, înălțată de lumea creștină mai presus de ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu. În nici un caz, poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-i aducă cinstire. Dar doresc ca ei să înțeleagă că nu fac voia lui Dumnezeu atunci când iau atitudine de opoziție semeată, când El dorește ca ei să o evite. În felul acesta, ei creează o prejudecată atât de înverșunată, încât e cu neputință ca adevărul să fie proclamat. Nu faceți duminica o demonstrație de sfidare a legii. Dacă lucrul acesta se face într-un loc și voi sunteți smeriți, același lucru va fi făcut și în altă parte. Noi putem folosi duminica ca pe o zi în care să facem o lucrare care să dea ajutor de partea lui Hristos. Trebuie să facem tot ce putem mai bine, lucrând cu toată blândețea și umilința.

Hristos i-a avertizat pe ucenicii Săi cu privire la tot ce vor întâmpina în lucrarea lor, ce necazuri și greutăți urmau să fie chemați să îndure. El nu va ascunde de ei cunoștința a ceea ce ei urmau să întâmpine, ca nu cumva necazul, venind pe neașteptate, să le zguduie credința. „V-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple”, spunea El, „pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeți.” (Ioan 14, 29.) Credința lor urma să fie întărită, și nu slăbită, prin venirea necazului. Ei urmau să spună unul altuia: „El ne-a spus că aceasta va veni și ce avem de făcut pentru a da piept cu ea”.

„Iată”, spune Hristos, „Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii, și fără răutate ca porumbeii”. „Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui Meu; dar cine rabdă până la sfârșit, va fi mântuit.” (Matei 10, 16.22.) Ei L-au urât pe Hristos fără motiv. E oare de mirare că aceștia îi urăsc pe aceia care poartă semnul Lui, care fac slujba Lui? Ei sunt socotiți gunoiul lumii acesteia.

„Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiți într-alta”. Nu e voia lui Dumnezeu ca viața voastră să fie fără rost sacrificată. „Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul omului.” (Matei 10, 23.)

Oamenilor trebuie să li se spună adevărul, adevăr direct, pozitiv. Dar adevărul acesta trebuie prezentat în spiritul lui Hristos. Noi trebuie să fim ca oile în mijlocul lupilor. Aceia care, pentru Hristos, nu iau seama la avertizările pe care El le-a dat, care nu exercită răbdarea și stăpânirea de sine, vor pierde ocazii valoroase de a lucra pentru Domnul. El nu a dat poporului Său lucrarea de a face o tiradă împotriva acelor care calcă Legea Lui. În nici un caz nu trebuie să facem un atac împotriva altor biserici. Să ne aducem aminte că noi, ca popor, cărora ne-a fost încredințat adevărul sacru, am fost neglijenți și hotărât necredincioși în însărcinarea noastră. Lucrarea a fost mărginită la câteva centre, până când oamenii din ele au ajuns să fie nesimțitori la adevăr. Este dificil de a face o impresie asupra acelor care au auzit atât de mult adevăr, și totuși l-au lepădat.

Toate acestea sunt împotriva noastră. Dacă am fi depus eforturi serioase pentru a-i influența pe aceia care, dacă ar fi fost convertiți, ar fi dat o adevărată reprezentare a ceea ce adevărul prezent ar face pentru ființele omenești, cât de avansată ar fi acum lucrarea noastră. Nu e drept ca vreo câteva locuri să aibă toate avantajele, în timp ce alte locuri sunt neglijate.

La școala noastră Avondale, din apropiere de Cooranbong, Australia, problema muncii în ziua duminicii a venit pentru a se lua o hotărâre. Păreau că funiile urmau să fie legate atât de strâns în jurul nostru, încât nu mai putem lucra duminica. Școala noastră era situată în inima pădurii, departe de orice sat sau stație de cale ferată. Nimeni nu locuia atât de aproape, încât să fie deranjat în vreun fel oarecare de orice am fi făcut noi. Cu toate acestea, eram supravegheați. Funcționarilor li s-a impus să treacă și să inspecteze așezările noastre, și ei au venit într-adevăr. Ar fi putut să vadă multe lucruri, dacă ar fi dorit să ne dea în judecată, dar se părea că nu-i observă pe aceia care erau la lucru. Ei aveau atât de multă încredere în noi, ca popor, și atât de mult respect față de noi datorită lucrării pe care o făcusem în acea localitate, încât credeau că pot să se încreadă pe deplin în noi.

Mulți recunoșteau faptul că întreaga comună fusese transformată de când venisem acolo. O femei care nu era o păzitoare a Sabatului mi-a spus: „Nu m-ați crede, dacă v-aș

spune cu privire la schimbarea care a avut loc în comuna aceasta, ca urmare a faptului că v-ați mutat aici, înființând o școală și ținând acele mici adunări”.

Așa că atunci când frații noștri au fost amenințați cu persecuția și puși în încurcătură cu privire la ceea ce trebuia să facă, a fost dat același sfat cu privire la jocuri. Am spus: „Folosiți duminica făcând lucrare misionară pentru Dumnezeu. Profesori, mergeți cu elevii voștri. Luați-i în tufiș (aceasta este ceea ce numim noi districtele rar populate din pădure, unde casele sunt adesea la o depărtare de o milă sau două), și vizitați-i pe oameni în căminele lor. Faceți-i să știe că voi sunteți interesați de mântuirea sufletelor lor”. Ei au făcut așa, și, drept urmare, au fost foarte mult folosiți ei înșiși și au putut să-i ajute și pe alții. Binecuvântarea lui Dumnezeu odihnea asupra lor atunci când ei cercetau cu sârguință Scripturile pentru a învăța cum să prezinte adevărurile Cuvântului, astfel încât aceste adevăruri să fie primite favorabil. 20 august 1903.

Odată, cei din conducerea școlii noastre de la Avondale m-au întrebat, spunând: „Ce să facem? Funcționarii forurilor judiciare au fost autorizați să-i aresteze pe cei care lucrează duminică”. Am răspuns: „Va fi foarte ușor să se evite dificultatea aceasta. Consacrați duminica Domnului ca zi pentru a face lucrare misionară. Scoateți pe elevi pentru a ține adunări în diferite locuri și pentru a face lucrare misionară medicală. Ei îi vor găsi pe oameni acasă și vor avea un minunat prilej de a prezenta adevărul. Felul acesta de a petrece duminica e totdeauna bine primit înaintea Domnului.”

Trebuie să facem tot ce putem pentru a înlătura prejudecata care există în mintea multora contra lucrării noastre și contra Sabatului biblic.

Învățați-i pe oameni să se conformeze în toate privințele legilor statului, când pot face lucrul acesta fără a veni în conflict cu Legea lui Dumnezeu.

Uneori, inima oamenilor legii este simțitoare la impresiuni divine, așa cum a fost inima apostolului Pavel înainte de convertire.

Capitolul 29

Cuvinte de avertizare

Hristos a spus ucenicilor Săi: „Iată, Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor. Fiți dar înțelepți ca șerpii, și fără răutate ca porumbeii”. (Matei 10, 16.)

Atacurile lui Satana împotriva susținătorilor adevărului se vor face tot mai dârze și mai hotărâte către sfârșitul timpului. După cum pe vremea lui Hristos preoții cei mai de seamă și mai marii au ațâțat poporul împotriva Lui, tot așa, astăzi, conducătorii religioși vor ațâța la înverșunare și prejudecată împotriva adevărului pentru acest timp. Oamenii vor fi mânați la acte de violență și opoziție, la care nu s-ar fi gândit vreodată, dacă n-ar fi fost influențați de vrăjmășia așa-zișilor creștini împotriva adevărului.

Ce cale să urmeze susținătorii adevărului? Ei au Cuvântul veșnic și de neschimbat al lui Dumnezeu și ar trebui să dea pe față faptul că ei au adevărul așa cum este el în Isus. Cuvintele lor n-ar trebui să fie aspre și înțepătoare. În felul cum prezintă adevărul, ei trebuie să dea pe față iubirea, blândețea și bunătatea lui Hristos. Lăsați adevărul să facă el lucrarea de tăiere; Cuvântul lui Dumnezeu este ca o sabie ascuțită cu două tăișuri, și își va tăia calea la inimă. Aceia care știu că au adevărul n-ar trebui ca, prin folosirea de expresii aspre și severe, să-i dea vreo șansă lui Satana de a răstălmăci caracterul lor.

Ca popor, noi trebuie să stăm așa cum a stat Răscumpărătorul lumii. Când a fost în discuție cu Satana cu privire la trupul lui Moise, Hristos n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară. El evita orice provocare, pentru a face aceasta, și Satana a fost dezamăgit din cauză că nu putea să trezească în Hristos un duh de represalii. Satana era gata să răstălmăcească tot ce era făcut de Isus; și Mântuitorul nu voia să-i dea nici o ocazie, nici măcar o aparență de scuză. El nu voia să se abată de la calea cea dreaptă a adevărului pentru a urma deviațiile, denaturările, suciturile și vorbirile în doi peri ale lui Satana.

În profeția lui Zaharia citim că atunci când Satana cu toată sinagoga lui s-a ridicat să se împotrivescă rugăciunilor lui Iosua, marele preot, și să se împotrivescă lui Hristos, care era gata să arate o favoare hotărâtă lui Iosua, „Domnul a zis Satanei:

«Domnul să te mustre Satano! Domnul să te mustre! El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?» (Zaharia 3, 2.)

Conduita lui Hristos în purtarea Sa chiar cu vrăjmașul sufletelor ar trebui să fie un exemplu pentru noi în toate relațiile noastre cu alții, spre a nu aduce niciodată cuvinte, acuzații de ocară împotriva nimănui; cu mult mai puțin, n-ar trebui să folosim brutalitatea și severitatea față de aceia care poate sunt tot atât de doritori să cunoască drumul cel drept, ca și noi.

Cei care au fost educați în ce privește adevărul prin învățatură și exemplu, ar trebui să arate multă toleranță față de aceia care nu au avut cunoștința de Scripturi decât prin tălmăcirile date de deservenți cultici și de către membri ai bisericii, și care au primit tradiții și fabule ca adevăr biblic. Ei sunt surprinși de prezentarea adevărului; el este ca o nouă descoperire pentru ei și nu pot suferi să li se prezinte tot adevărul, în caracterul lui cel mai izbitor, de la început. Totul este nou și curios, și cu totul altfel decât ceea ce au auzit ei de la deservenții lor cultici, și sunt înclinați să creadă ceea ce le-au spus aceștia -- că adventiștii de ziua a șaptea sunt păgâni și nu cred în Biblie. Faceți ca adevărul să fie prezentat așa cum este el în Isus, rând după rând, învățatură după învățatură, puțin aici, puțin acolo.

Aceia care scriu pentru revistele noastre să nu folosească atacuri și aluzii lipsite de amabilitate, care cu siguranță vor vătăma și îngreuna calea și ne vor împiedica în a face lucrarea pe care trebuie să o facem pentru a ajunge la toate categoriile de oameni, inclusiv la catolici. E de datoria noastră de a rosti adevărul în iubire, de a nu amesteca cu adevărul elementele nesfințite ale inimii firești și de a nu vorbi lucruri care seamănă cu spiritul posedat de vrăjmașii noștri. Toate atacurile înțepătoare se vor întoarce asupra noastră în dublă măsură, atunci când puterea este în mâinile acelor care o pot folosi în dauna noastră. Iar și iar mi-a fost dată solia cum că noi nu trebuie să rostim nici un cuvânt, că nu trebuie să publicăm nici o propoziție, mai ales când e vorba de persoane, decât dacă sunt pozitiv necesare la apărarea adevărului, cuvinte care i-ar atâta pe vrăjmașii noștri contra noastră, și ar aprinde pasiunile lor până la incandescență. Lucrarea noastră va fi curând oprită și în curând un timp de necaz, așa cum n-a fost niciodată, va veni asupra noastră, și despre care n-avem nici cea mai mică idee.

Domnul dorește ca lucrătorii Lui să-L reprezinte pe El, Marele Lucrător Misionar. Manifestarea asprimii totdeauna strică. Însușirile necesare pentru viața creștină trebuie

să fie deprinse zilnic în școala lui Hristos. Acela care e neatent și necugetat în rostirea de cuvinte sau în scrierea de cuvinte spre a fi publicate și difuzate în lume, dând drumul la expresii care nu mai pot fi retrase, se descalifică pentru a i se încredința lucrarea sfântă, care revine urmașilor lui Hristos din vremea aceasta. Aceia care practică folosirea de atacuri aspre își formează deprinderi care se vor întări prin repetare și de care va trebui să se pocăiască.

Noi ar trebui să cercetăm cu grijă căile și spiritul nostru și să vedem în ce fel ne aducem la îndeplinire lucrarea dată nouă de Dumnezeu, lucrarea de care depinde soarta sufletelor. Asupra noastră zace cea mai mare răspundere. Satana stă gata, arzând de zel, pentru a inspira întreaga confederație a agenților satanici, ca să-i facă să se unească cu oamenii răi și să aducă asupra credincioșilor adevărului grabnică și severă suferință. Fiecare cuvânt neînțelept, care e rostit prin frații noștri, va fi teaurizat de prințul întunericului.

Aș vrea să întreb: Cum îndrăznesc inteligențele omenești mărginite să vorbească cuvinte neatente și periculoase, care vor trezi puterile iadului împotriva sfinților lui Dumnezeu, când Arhanghelul Mihail n-a îndrăznit să spună cuvinte de ocară împotriva lui Satana, ci a zis: „Domnul să te mustre!”? (Iuda 9.)

Va fi cu neputință ca noi să evităm dificultățile și suferințele. Isus a spus: „Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire, dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!” (Matei 18, 7.) Dar pentru că prilejurile de păcătuire (sau ofensele, smintelile) vor veni, noi ar trebui să fim atenți, să nu trezim temperamentul firesc al acelor care nu iubesc adevărul, prin cuvinte neînțelepte și prin manifestarea unui duh lipsit de bunătate.

Adevărul prețios trebuie să fie prezentat în forța lui nativă. Erorile înșelătoare, care sunt răspândite și care țin lumea în robie, trebuie să fie demascate. Se face orice efort cu putință pentru a prinde suflete în cursă cu raționamente subtile, pentru a le abate de la adevăr la povești închipuite, și pentru a le pregăti să fie înșelate prin amăgiri puternice. Dar în timp ce aceste suflete înșelate se abat de la adevăr la rătăcire, nu le spuneți nici un cuvânt de mustrare. Căutați să arătați acestor biete suflete înșelate primejdia lor, și să le descoperiți cât de dureroasă este purtarea lor față de Isus Hristos; dar toată această lucrare să se facă cu compătimitoare milostivire. Printr-un fel de lucrare corespunzătoare, unele suflete prinse în cursă de Satana ar putea să fie

recuperate de sub puterea lui. Dar nu-i muștrați și nu-i osândiți. Luarea în derândere a poziției acelor ce sunt greșiți nu va deschide ochii lor orbi și nici nu-i va atrage la adevăr.

Când oamenii pierd din vedere exemplul lui Hristos și nu copiază felul Lui de a da învățătură, ei ajung mulțumiți de sine, și pornesc să-l întâmpine pe Satana cu propriile lui arme. Vrajmașul știe bine cum să întoarcă armele sale împotriva acelor care le folosesc. Isus a rostit numai cuvinte de adevăr curat și de neprihănire.

Dacă vreodată un popor a avut nevoie să umble smerit înaintea lui Dumnezeu, atunci poporul acela este biserica Sa, aleșii Lui din generația aceasta. Noi toți avem nevoie să deplângem insensibilitatea facultăților noastre intelectuale, lipsa de apreciere a privilegiilor și ocaziilor noastre. Nu avem nimic cu ce să ne fălim. Noi Îl întristăm pe Domnul Isus Hristos prin asprimea noastră, prin atacurile noastre necreștinești. Avem nevoie să devenim desăvârșiți în El.

E adevărat că ni se poruncește: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trâmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” (Isaia 58, 1.) Solia aceasta trebuie să fie vestită; dar în timp ce trebuie să fie vestită, trebuie să fim cu luare aminte să nu atacăm, să nu punem la strâmțorare și să nu-i osândim pe aceia care nu au lumina pe care o avem noi. Noi nu trebuie să ne abatem din calea noastră și să-i atacăm cu asprime pe catolici. Printre catolici sunt mulți care sunt creștini cât se poate de conștiincioși și care umblă în toată lumina care luminează asupra lor, și Dumnezeu va lucra în favoarea lor. Aceia care au avut mari privilegii și ocazii și care au neglijat de a-și dezvolta puterile lor fizice, mintale și morale și au trăit pentru a-și plăcea lor și au refuzat să-și poarte răspunderea sunt în mare primejdie și într-o mai mare osândă înaintea lui Dumnezeu decât aceia care sunt în eroare, în puncte de doctrină, dar care caută să trăiască pentru a face bine altora. Nu-i criticați pe alții, nu-i osândiți.

Dacă îngăduim ca niște considerațiuni egoiste, judecăți neadevărate și scuze neadevărate, să ne aducă la o stare stricată a minții și a inimii, așa încât nu vom cunoaște căile și voia lui Dumnezeu, vom fi cu mult mai vinovați decât păcătosul fățiș. Avem nevoie să fim foarte prudenți pentru ca să nu-i osândim pe aceia care, înaintea lui Dumnezeu, sunt mai puțin vinovați decât noi.

Să avem totdeauna în minte gândul că în nici un caz nu trebuie să invităm

persecuția. Nu trebuie să folosim cuvinte aspre și tăioase. Lăsați-le afară din orice articol scris, lăsați-le la o parte din orice cuvântare ținută. Lăsați ca el, Cuvântul lui Dumnezeu, să facă tăierea, muștrarea; oamenii muritori și mărginiți să se ascundă și să rămână în Isus Hristos. Lăsați să apară spiritul lui Hristos. Fiecare să-și supravegheze cuvintele, ca nu cumva să-i ridice pe cei care nu sunt de credința noastră în vrăjmășie de moarte împotriva noastră, și să-i dea prilej lui Satana de a folosi cuvintele noastre nechibzuite pentru a ne îngrădi calea.

Urmează să fie un timp de necaz cum nu a fost de când sunt neamurile. Lucrarea noastră este de a căuta să stârpim din toate cuvântările noastre tot ce aduce a sfidare, răzbunare și pornire la atacuri împotriva bisericilor și persoanelor, pentru că nu aceasta este calea și metoda lui Hristos.

Faptul că poporul lui Dumnezeu, care cunoaște adevărul, a dat greș în a-și face datoria potrivit luminii date în Cuvântul lui Dumnezeu, face necesar ca noi să fim mai precauți, ca nu cumva să ofensăm pe necredincioși, mai înainte ca ei să fi auzit temeiturile credinței noastre cu privire la Sabat și duminică.

Capitolul 30

Administrare credincioasă

[Manuscris citit în fața delegaților la San Jose (California) State Conference, ianuarie 1907.]

Hristos ne-a cumpărat cu prețul propriului Său sânge. El a plătit prețul pentru răscumpărarea noastră, și dacă noi ne însușim comoara, ea este a noastră prin darul generos al lui Dumnezeu.

„Cât ești dator stăpânului meu?” (Luca 16, 5.) Este cu neputință a spune. Tot ceea ce avem este de la Dumnezeu. El pune mâna pe posesiunile noastre, spunând: „Eu sunt proprietarul de drept al întregului univers; acestea sunt bunurile Mele. Consacrați Mie zecimile și darurile. Când aduceți bunurile acestea specifice ca un semn al credincioșiei voastre și al supunerii voastre față de suveranitatea Mea, binecuvântarea Mea va spori averea voastră, și voi veți avea belșug”.

Dumnezeu pune la încercare pe fiecare om care pretinde a crede în El. Tuturor le sunt încredințați talanți. Domnul a dat oamenilor bunurile Sale, cu care să facă negoț. El i-a făcut administratori ai Săi, și a pus în posesia lor bani, case și pământuri. Toate acestea trebuie să fie considerate ca fiind bunurile Domnului și folosite la înaintarea lucrării Lui, la zidirea Împărăției Sale în lume. Când facem negoț cu bunurile Domnului, trebuie să căutăm la El înțelepciune, ca nu cumva să folosim sfintele Sale bunuri încredințate numai spre a ne proslăvi pe noi sau pentru a ne lăsa în voia pornirilor noastre egoiste. Suma încredințată diferă, dar aceia care au darurile cele mai mici nu trebuie să creadă că, întrucât talantul mijloacelor lor materiale este mic, ei nu pot face nimic cu el.

Fiecare creștin este un administrator al lui Dumnezeu, căruia i s-au încredințat bunurile Lui. Amintiți-vă cuvintele: „Încolo ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios”. (1 Corinteni 4, 2.) Să ne asigurăm că nu jefuim pe Dumnezeu nici măcar într-o iotă sau o frântură de slovă, deoarece mult e cuprins în problema aceasta.

Toate lucrurile aparțin lui Dumnezeu. Oamenii pot trece cu vederea cerințele Lui.

În timp ce El revarsă cu îmbelșugare binecuvântările Sale asupra lor, s-ar putea ca ei să folosească darurile Lui pentru propria lor satisfacție; dar vor fi chemați să dea socoteală pentru isprăvnicia lor.

Un ispravnic, sau administrator, se identifică cu stăpânul său. El acceptă răspunderile de administrator și trebuie să acționeze în locul stăpânului său, făcând așa cum ar face stăpânul său, dacă el ar acționa. Interesele stăpânului său devin interesele sale. Poziția unui administrator este o poziție de demnitate, deoarece stăpânul său are încredere în el. Dacă în vreun fel oarecare lucrează în chip egoist și abate câștigurile obținute prin lucrarea cu bunurile stăpânului său spre propriul său avantaj, a stricat încrederea pusă în el.

Susținerea Evangheliei

Domnul a făcut proclamarea Evangheliei dependentă de lucrul și de darurile de bunăvoie ale poporului Său. Cel care proclamă solia harului oamenilor căzuți mai are o lucrare de făcut -- să pună înaintea poporului datoria de a susține lucrarea lui Dumnezeu cu mijloacele lor. El trebuie să-i învețe că o parte din venitul lor aparține lui Dumnezeu și că trebuie să fie devotați cu sfințenie lucrării Lui. El trebuie să prezinte lecția aceasta atât prin învățătură, cât și prin exemplu; el ar trebui să se ferească, să nu cumva să slăbească, prin propria sa purtare, forța învățăturilor sale.

Ceea ce a fost pus deoparte, potrivit Scripturilor ca aparținând Domnului, constituie venitul Evangheliei, și nu mai este al nostru. Nu e altceva decât un sacrilegiu ca un om să ia din tezaurul lui Dumnezeu pentru a se servi pe sine sau pe alții în afacerile lor lumești. Unii au făcut greșeala de a abate de la altarul lui Dumnezeu ceea ce I-a fost anume dedicat Lui. Toți ar trebui să privească lucrul acesta în adevărata lui lumină. Nimeni, când ajunge în strâmtorare, să nu ia banii consacrați scopurilor religioase și să-i folosească pentru folosul său, liniștindu-și conștiința spunând că-i va da înapoi, cândva în viitor. Mult mai bine este să se reducă cheltuielile pentru a corespunde cu venitul, să se restrângă cerințele și să se trăiască în limitele mijloacelor, decât să se folosească banii Domnului pentru scopurile lumești.

Folosirea zecimii

Dumnezeu a dat îndrumări speciale cu privire la folosirea zecimii. El nu

intenționează ca lucrarea Lui să fie paralizată din lipsă de mijloace. Pentru ca lucrarea să nu fie făcută la întâmplare și să nu fie nici o greșală, El a făcut datoria noastră, din acest punct de vedere, foarte clară. Partea pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru Sine nu trebuie să fie deturnată pentru vreun alt scop în afară de acela pe care El l-a specificat. Nimeni să nu se simtă liber să rețină zecimea, pentru a o folosi după propria lui judecată. Ei nu trebuie să o folosească pentru ei în cazuri neprevăzute și nici să nu o întrebuințeze așa cum consideră ei că este potrivit, chiar și în ceea ce ei pot considera ca fiind lucrarea Domnului.

Deserventul cultic ar trebui să-i învețe pe oameni, prin învățătură și exemplu, că zecimea este sfântă. El nu trebuie să creadă că o poate reține și folosi după propria sa judecată, pentru că este deservent cultic. Ea nu este a lui. El nu are libertatea de a-și acorda sieși ceea ce crede el că i se cuvine. El nu trebuie să acorde influența sa nici unui plan pentru a abate de la folosirea lor legitimă zecimile și darurile dedicate lui Dumnezeu. Ele trebuie să fie plasate în tezaurul Său și ținute cu sfințenie pentru slujirea Lui, așa cum a rânduit El.

Dumnezeu dorește ca toți administratorii Săi să fie exacti în urmarea rânduielilor divine. Ei nu trebuie să anuleze planurile Domnului prin săvârșirea vreunui act de caritate, sau prin facerea vreunui dar sau a unei contribuții, când sau cum vor crede ei, agenții omenești. Este o conduită de foarte slabă calitate ca oamenii să caute să îndrepte planul lui Dumnezeu și să inventeze o improvizație, împlinind propriile lor bune idei în ocazia aceasta sau aceea, opunându-le cerințelor lui Dumnezeu. Dumnezeu îi cheamă pe toți să pună influența lor de partea propriilor Sale rânduieli. El a făcut cunoscut planul Său, și toți aceia care vor conlucra cu El trebuie să aducă la îndeplinire planul acesta, în loc să îndrăznească să încerce a-i aduce îmbunătățiri.

Domnul a dat instrucțiuni lui Moise, pentru Israel: „Să poruncești copiilor lui Israel să-ți aducă pentru sfeșnic untdelemn curat de măslina fără drojdii, ca să ardă în candelă necurmat”. (Exod 27, 20.) Aceasta urma să fie o jertfă continuă, pentru ca în felul acesta Casa lui Dumnezeu să poată fi bine aprovizionată cu ceea ce era necesar pentru serviciul Său. Poporul Lui de azi trebuie să-și amintească faptul că locașul de închinare este proprietatea Domnului și că trebuie să i se poarte de grijă cu scrupulozitate. Dar fondurile pentru lucrul acesta nu trebuie să vină din zecime.

Mi s-a dat o solie foarte clară și precisă pentru poporul nostru. Sunt îndemnată să

le spun că ei fac o greșeală folosind zecimea pentru diferite scopuri, care, deși bune în ele însele, nu sunt scopul pentru care Domnul a spus că zecimea trebuie să fie folosită. Aceia care folosesc în felul acesta zecimea se abat de la rânduielile Domnului. Dumnezeu va trage la judecată pentru aceste lucruri.

Unii socotesc că zecimea poate fi folosită pentru scopuri școlare. Alții, la rândul lor, își închipuie că vânzătorii de cărți și colportorii ar trebui să fie susținuți din zecime. Dar se face o mare greșeală atunci când zecimea este îndepărtată de la scopul pentru care urmează să fie folosită -- susținerea deservențelor cultici. Ar trebui să fie astăzi în câmp o sută de lucrători bine calificați, acolo unde acum este numai unul.

O obligație solemnă

Zecimea e sfântă, rezervată de Dumnezeu pentru Sine. Ea trebuie să fie adusă în tezaurul Lui pentru a fi folosită la susținerea lucrătorilor Evangheliei în lucrarea lor. De multă vreme, Domnul este jefuit, pentru că sunt unii care nu-și dau seama că zecimea este partea rezervată Domnului.

Unii au fost nemulțumiți și au zis: „N-am să mai dau zecimea: deoarece n-am încredere că lucrurile sunt bine administrate la centrul lucrării”. Dar veți jefui voi pe Dumnezeu pentru că gândiți că administrarea lucrării nu este așa cum trebuie? Faceți plângerea voastră, clar și deschis, în spiritul cel bun, la cei în drept. Trimiteți petițiile voastre ca lucrurile să fie îndreptate și puse în ordine; dar nu vă retrageți de la lucrarea lui Dumnezeu, și nu vă dovediți necredincioși, pentru că alții nu se poartă drept.

Citiți cu luare aminte al treilea capitol din Maleahi și vedeți ce spune Dumnezeu cu privire la zecime. Dacă comunitățile noastre vor lua poziție alături de Cuvântul Domnului și vor fi credincioase în aducerea zecimii lor în tezaurul Lui, mai mulți lucrători ar fi încurajați să intre în lucrarea de deservenți cultici. Mai mulți oameni s-ar consacra lucrării de slujire, dacă nu li s-ar vorbi de o vistierie goală. Ar trebui să fie un belșug de mijloace în tezaurul Domnului și ar fi, dacă mâini și inimi egoiste n-ar fi reținut zecimea, sau nu ar fi folosit-o spre a susține alte ramuri de lucrare.

Resursele rezervate ale lui Dumnezeu nu trebuie să fie folosite la întâmplare. Zecimea este a Domnului, și cei care se amestecă spre a face cum vor ei vor fi pedepsiți cu pierderea comorii lor cerești, dacă nu se pocăiesc. Să nu mai fie îngrădită lucrarea

pentru faptul că zecimea a fost abătută pe alte canale, altele decât acela singur, la care Domnul a spus că ea trebuie să meargă. Trebuie să se facă prevederi pentru aceste alte ramuri de lucrare. Ele trebuie să fie susținute, dar nu din zecime. Dumnezeu nu S-a schimbat; zecimea încă trebuie folosită pentru susținerea slujitorilor lui Dumnezeu. Deschiderea de noi câmpuri cere mai multă eficiență pastorală decât avem acum și trebuie să fie mijloace în casa tezaurului.

Aceia care merg ca deservenți cultici au asupra lor o răspundere solemnă, care este în chip ciudat neglijată. Unora le place să predice, dar nu fac lucrare personală pentru comunități. Este o mare nevoie de instrucțiune cu privire la obligațiile și îndatoririle față de Dumnezeu, mai ales în ceea ce privește aducerea în mod sincer a zecimii. Deservenții noștri cultici s-ar simți întristător îndurerați, dacă nu ar fi plătiți la timp pentru munca lor; dar vor ei să considere că trebuie să fie hrană în tezaurul casei lui Dumnezeu din care să fie susținuți lucrătorii? Dacă ei neglijează să-și facă deplina lor lucrare în educarea poporului de a fi credincios în a aduce lui Dumnezeu ce este al Lui, va fi o lipsă de mijloace în tezaur pentru a duce mai departe lucrarea Domnului.

Supraveghetorul turmei lui Dumnezeu ar trebui să-și facă în chip credincios datoria. Dacă ia poziția cum că lucrul acesta este neplăcut pentru el și lasă pe seama altcuiva să-l facă, el nu este un lucrător credincios. El să citească în Maleahi cuvintele Domnului, care acuză poporul de jefuirea lui Dumnezeu prin reținerea zecimii. Atotputernicul Dumnezeu declară: „Sunteți blestemați”. (Maleahi 3, 9.) Când cel care slujește prin cuvânt și învățătură vede poporul urmând o cale care va aduce blestemul acesta peste ei, cum poate el să-și neglijeze datoria de a le da sfat și avertizare? Fiecare membru al bisericii ar trebui să fie învățat să fie credincios în aducerea cu sinceritate a zecimii.

„Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și vedeți dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântări”. (Maleahi 3, 10.)

Mă rog ca frații mei să poată înțelege că solia îngerului al treilea înseamnă mult pentru noi și că ținerea adevăratului Sabat urmează să fie semnul care îi deosebește pe cei care-I slujesc lui Dumnezeu de cei care nu-I slujesc. Cei care au ajuns somnoroși și indiferenți să se trezească. Suntem chemați să fim sfinți și trebuie să evităm cu grijă a da

impresia că e de mică importanță dacă păstrăm sau nu caracteristicile speciale ale credinței noastre. Asupra noastră apasă obligația de aur de a lua poziție mai hotărâtă pentru adevăr și neprihănire de cum am făcut-o în trecut. Linia de demarcație între cei care țin poruncile lui Dumnezeu și cei care nu le țin trebuie să fie dată pe față cu o claritate fără de greș. Noi trebuie să-L onorăm în chip conștiincios pe Dumnezeu, folosind cu înțelepciune fiecare mijloc de a ne păstra în relația legământului cu El, ca să putem primi binecuvântările Lui -- binecuvântări care sunt absolut trebuincioase pentru un popor care urmează să fie atât de sever încercat. A da impresia că religia noastră, credința noastră, nu este o putere dominantă în viața noastră înseamnă a-L dezonora mult pe Dumnezeu. În felul acesta, noi ne abatem de la poruncile Lui, care sunt viața noastră, tăgăduind că El este Dumnezeul nostru și noi poporul Lui.

„Domnul, Dumnezeul tău, este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios și Își ține legământul și îndurarea până la al miilea neam de oameni față de cei ce-L iubesc și păzesc poruncile Lui. Dar răsplătește îndată pe cei ce-L urăsc, și-i pierde, nu dă nici o păsuire celui ce-L urăște, ci-i răsplătește îndată”. (Deuteronom 7, 9-10.)

Unde vom fi noi înainte de a se fi sfârșit miile de generații menționate în acest text? Soarta noastră va fi fost decisă pentru veșnicie. Sau vom fi declarați vrednici de un cămin în Împărăția veșnică a lui Dumnezeu sau vom fi primit sentința morții veșnice. Aceia care au fost sinceri și credincioși față de legământul lor cu Dumnezeu; aceia care, amintindu-și de Golgota, au stat tari de partea adevărului, străduindu-se fără încetare să-L onoreze pe Dumnezeu, vor auzi cuvântul de laudă: „Bine, slugă bună și credincioasă”. Dar aceia care au adus lui Dumnezeu un serviciu numai cu jumătate de inimă, îngăduind ca viața lor să se conformeze căilor și practicilor lumii, vor auzi tristele cuvinte: „Depărtați-vă de la Mine: nu vă cunosc!”

Capitolul 31

Binefacere

„Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintâi roade din tot venitul tău; căci atunci grânarele tale îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must”. (Proverbe 3, 9-10.)

„Unul, care dă cu mână largă, ajunge mai bogat; și altul care economisește prea mult, nu face decât să sărăcească. Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el.” (Proverbe 11, 24.25.)

„Cel ales la suflet (cel darnic) face planuri alese (darnice), și stăruie în planurile lui alese (darnice).” (Isaia 32, 8.)

Înțelepciunea dumnezeiască a fixat în planul mântuirii legea acțiunii și a reacției, făcând lucrarea de binefacere în toate ramurile ei, de două ori binecuvântate. Cel care dă celor lipsiți aduce o binecuvântare altora și el însuși este binecuvântat într-o și mai mare măsură.

Slava Evangheliei

Ca omul să nu piardă rezultatele fericite ale binefacerii, Răscumpărătorul nostru a făcut planul de a-l înscrie pe om ca împreună lucrător cu El. Dumnezeu ar fi putut să-și atingă ținta de a-i mântui pe păcătoși fără ajutorul omului; dar El știa că omul n-ar putea fi fericit, dacă nu ar îndeplini un rol în marea lucrare. Printr-un lanț de împrejurări care vor face apel la iubirea lui față de aproapele, El revarsă asupra omului cele mai bune mijloace de a cultiva binefacerea, și îl păstrează cu deprinderea de a da, de a-i ajuta pe săraci și a face să înainteze lucrarea Lui. Prin nevoile ei, o lume ruinată atrage de la noi talanți de mijloace și influență, pentru a prezenta bărbaților și femeilor adevărul, de care ei sunt în lipsă de moarte. Și când răspundem la aceste cereri, prin osteneți și fapte de binefacere, suntem făcuți asemenea chipului Aceluia care pentru noi S-a făcut sărac. Când dăruim, aducem altora fericire, și în felul acesta adunăm adevărate bogății.

Este slava Evangheliei faptul că ea este întemeiată pe principiul refacerii, în

neamul omenesc decăzut, a chipului dumnezeiesc printr-o stăruitoare manifestare a binefacerii. Lucrarea aceasta a început în curțile cerești. Acolo, Dumnezeu a dat ființelor omenești o dovadă neînșelătoare a iubirii cu care El îi considera. El, atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe unicul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. (Ioan 3, 16.) Darul dat în Hristos descoperă inima Tatălui. El dă mărturie despre faptul că, pornind la răscumpărarea noastră, nu va cruța nimic, oricât de scump, ce este necesar pentru împlinirea lucrării Sale.

Spiritul dărnicii este spiritul cerului. Iubirea jertfitoare de sine a lui Hristos este descoperită la cruce. Pentru ca omul să poată fi mântuit, El a dat tot ce a avut, și apoi S-a dat pe Sine. Crucea lui Hristos face apel la spiritul de binefacere al fiecărui urmaș al binecuvântatului Mântuitor. Principiul ilustrat acolo este acela de a da, și iarăși a da. Aceasta, împlinit în binefacere și în fapte bune, este adevărata roadă a vieții creștine. Principiul oamenilor lumești este să primească și iarăși să primească; și în felul acesta ei așteaptă să-și asigure fericirea; dar, adus la îndeplinire în toate implicațiile lui, roada lui este mizerie și moarte.

Lumina Evangheliei strălucind de la crucea lui Hristos mustră iubirea de sine și încurajează dărnicia și binefacerea. Nu ar trebui să fie un lucru pentru care să se plângă faptul că sunt cereri tot mai sporite de a da. În providența Sa, Dumnezeu cheamă pe poporul Său să iasă din sfera lor îngustă de acțiune, și să intre în acțiuni mai mari. Se cere efort nelimitat în vremea aceasta, când întunericul moral acoperă lumea. Mulți din poporul lui Dumnezeu sunt în primejdia de a fi prinși în cursa felului de viață lumesc și al lăcomiei. Ei ar trebui să înțeleagă că harul Lui este acela care înmulțește cererile după mijloacele lor. Obiective care cheamă binefacerea la lucru trebuie să fie așezate înaintea lor, sau altminteri nu pot să se modeleze după caracterul marelui Exemplu.

Binecuvântările slujbei de administrator

Însărcinându-i pe ucenicii Săi să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia la fiecare făptură, Hristos a încredințat oamenilor lucrarea de a extinde cunoștința harului Său. Dar în timp ce unii merg să predice, El îi invită pe alții să răspundă la cererile Lui pentru aducerea de daruri, cu care să sprijine lucrarea Lui pe pământ. El a așezat mijloace în mâinile oamenilor, pentru ca darurile Lui dumnezeiești să poată să se reverse prin canale omenești în săvârșirea lucrării rânduite nouă pentru salvarea semenilor noștri. Aceasta este una din căile lui Dumnezeu de înălțare a omului. Este

exact lucrarea de care are nevoie omul, deoarece ea va trezi cele mai adânci simpatii ale inimii sale, și va chema la acțiune cele mai înalte capacități ale minții.

Orice lucru bun de pe pământ a fost așezat aici de mâna dătătoare de belșug a lui Dumnezeu, ca o expresie a iubirii Sale față de om. Săracii sunt ai Lui, și cauza religiei este a Lui. Al Domnului este aurul și argintul. Și El ar putea să plouă cu ele din cer, dacă ar alege să facă astfel. Dar în loc să facă așa, El a făcut un om administrator al Său, încredințându-i mijloace nu pentru a fi grămădite cu avariție, ci spre a fi folosite pentru binele altora. În felul acesta, El îl face pe om mijlocitorul prin care împarte binecuvântările Sale pe pământ. Dumnezeu a plănuit sistemul de binefacere, pentru ca omul să poată deveni asemenea Creatorului Său, binefăcător și de un caracter neegoist și, în cele din urmă, să fie părtaș cu Hristos la răsplata veșnică și plină de slavă.

Întâlnire în jurul crucii

Iubirea exprimată la Golgota ar trebui să fie readusă la viață, întărită și răspândită în comunitățile noastre. N-ar trebui ca noi să facem tot ceea ce putem, ca să dăm putere principiilor pe care Hristos le-a adus în lumea aceasta? Să nu ne străduim noi să înființăm și să facem eficientă lucrarea de binefacere care se cere acum fără întârziere? Când stați înaintea crucii și Îl vedeți pe Domnul cerului murind pentru voi, puteți să vă închideți inima și să ziceți: „Nu, nu am nimic de dat”?

Poporul credincios al lui Hristos trebuie să perpetueze iubirea Lui. Iubirea aceasta trebuie să-i atragă în jurul crucii. Ea trebuie să-i elibereze de egoism și să-i lege de Dumnezeu și pe unul de altul.

Adunați-vă în jurul crucii de pe Golgota, în sacrificiu de sine și lepădare de sine. Dumnezeu vă va binecuvânta când faceți tot ce puteți mai bine. Când vă apropiați de tronul harului, când vă găsiți legați de tronul aceasta prin lanțul de aur lăsat din cer pe pământ, inima voastră va porni în iubire după frații și surorile voastre care sunt fără de Dumnezeu și fără de nădejde în lume.

Capitolul 32

Spiritul de independență

[Manuscris citit înaintea delegațiilor la Conferința Generală, Washington, D. C., 30 mai 1909.]

Înainte de a părăsi Australia și de când am venit în această țară, am fost instruită că este o mare lucrare de făcut în America. Aceia care au fost în lucrare la început au murit. Numai puțini dintre pionierii lucrării au mai rămas acum cu noi. Multe din poverile grele, purtate mai înainte de bărbați cu o experiență îndelungată, revin acum unor oameni mai tineri.

Această transferare de răspunderi asupra unor lucrători a căror experiență este mai mult sau mai puțin limitată, e însoțită de unele primejdii de care trebuie să ne păzim. Lumea e plină de luptă pentru supremație. Spiritul de îndepărtare de colegii lucrători, spiritul de dezorganizare, este chiar în aerul pe care îl respirăm. Toate eforturile de a restabili ordinea sunt privite de către unii ca fiind primejdioase, ca o restrângere a libertății personale, și prin urmare să fie considerată cu temere ca papism. Aceste suflete înșelate consideră ca o virtute să se fălească cu libertatea lor de a gândi și acționa independent. Ei declară că nu vor primi îndrumările nimănui, că nu se vor lăsa conduși de nimeni. Am fost instruită că este efortul special al lui Satana de a-i face pe oameni să creadă că lui Dumnezeu îi place ca ei să-și aleagă propria lor cale, independent de sfatul fraților lor.

Aici este o mare primejdie pentru prosperitatea lucrării noastre. Trebuie să procedăm cu prudență, cu chibzuință, în armonie cu judecata unor sfătuitori temători de Dumnezeu: deoarece numai pe calea aceasta se găsește siguranța și tăria noastră. Altminteri, Dumnezeu nu poate să creeze cu noi, prin noi și pentru noi.

O, cum s-ar mai bucura Satana, dacă ar putea izbuti în eforturile lui de a se furișa în poporul acesta, și de a dezorganiza lucrarea într-un timp când organizarea deplină e cu totul trebuincioasă și va fi cea mai mare putere pentru a ține afară falsele mișcări, și pentru a respinge pretenții care nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu! Avem nevoie să ținem rânduielile în mod drept, ca să nu aibă loc nici o dărâmare a sistemului

organizației și al ordinii, care a fost construit cu muncă înțeleaptă și atentă. Nu trebuie să se autorizeze unele elemente dezordonate, care doresc să stăpânească lucrarea în vremea aceasta. Unii au prezentat ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va lucra independent de orice organizație religioasă. Dar am fost instruită de Domnul că în lucrarea aceasta nu există așa ceva, ca fiecare să fie independent. Stelele cerului se află toate sub lege, fiecare influențând pe alta spre a face voia lui Dumnezeu, supunând ascultarea lor comună legii care cârmuiește acțiunea lor. Și, pentru ca lucrarea Domnului să poată înainta sănătos și puternic, poporul Lui trebuie să tragă împreună.

Mișcările spasmodice, capricioase, ale unora care pretind că sunt creștini sunt reprezentate de lucrarea unor cai puternici, dar care nu sunt dresați. Când unul trage înainte, celălalt trage înapoi, și la glasul stăpânului lor, unul se aruncă înainte și celălalt stă nemișcat. Dacă oamenii nu acționează în înțelegere în marea și grandioasa lucrare pentru acest timp, va fi confuzie. Nu este un semn bun acela când oamenii refuză a se uni cu frații lor, și preferă să lucreze singuri. Lucrătorii să-i primească cu încredere pe frații care sunt dispuși a arăta fiecare abatere de la principiile cele drepte. Dacă oamenii poartă jugul lui Hristos, ei nu pot să tragă în direcții opuse; ei vor trage împreună cu Hristos.

Unii lucrători trag cu toată puterea pe care le-a dat-o Dumnezeu, dar nu au învățat că nu trebuie să tragă singuri. În loc de a se izola, ei să tragă în armonie cu conlucrătorii lor. Dacă nu fac lucrul acesta, activitatea lor se va desfășura într-un moment greșit și în mod greșit. Ei vor lucra adesea împotriva a ceea ce Dumnezeu ar vrea să se facă, și în felul acesta, lucrarea lor e mai mult decât irosită.

Unitate în diversitate

Pe de altă parte, conducătorii din poporul lui Dumnezeu trebuie să se ferească de primejdia de a condamna metodele lucrătorilor individuali, care sunt conduși de Domnul să facă o lucrare specială, pe care numai puțini sunt pregătiți să o facă. Frații din locuri de răspundere să întârzie în a critica acțiuni care nu sunt în perfectă armonie cu metodele lor de lucru. Niciodată să nu-și închipuie că orice plan trebuie să reflecte propria lor personalitate. Să nu se teamă de a se încrede în metodele altcuiva, deoarece retrăgând încrederea lor de la un frate lucrător care, cu umilință și cu zel consacrat, face o lucrare deosebită în felul rânduit de Dumnezeu, ei întârzie înaintarea lucrării

Domnului.

Dumnezeu poate să folosească și va folosi pe aceia care nu au avut o educație deplină în școlile oamenilor. O îndoială în ceea ce privește puterea Lui de a face aceasta, e o necredință pe față, este o limitare a puterii omnipotente a Aceluia la care nimic nu e imposibil. O, dacă ar fi mai puțină precauție de aceasta fără rost, plină de neîncredere! Ea lasă atât de multe forțe ale bisericii nefolosite; ea închide calea, așa că Duhul Sfânt nu-i mai poate folosi pe oameni; ea păstrează în nelucrare pe aceia care sunt gata și doritori să lucreze după metodele lui Hristos; ea descurajează pe mulți de a intra în lucrare și care ar deveni lucrători capabili împreună cu Dumnezeu, dacă li s-ar da o bună ocazie.

Pentru profet, roată în roată, chipul unor făpturi vii în legătură cu ele, totul părea complicat și inexplicabil. Dar mâna Înțelepciunii Nemărginite e văzută printre roți, și rezultatul lucrării ei este o ordine desăvârșită. Fiecare roată dirijată de mâna lui Dumnezeu lucrează în perfectă armonie cu oricare altă roată. Mi s-a arătat că uneltele omenești sunt înclinate să umble după prea multă putere și să caute să stăpânească ei înșiși lucrarea. Ei lasă pe Domnul Dumnezeu, Puternicul Lucrător, prea mult afară din metodele și planurile lor, și nu-I încredințează Lui totul cu privire la înaintarea lucrării. Nimeni n-ar trebui nici pentru o clipă să-și închipuie că este în stare să conducă lucrurile acelea care aparțin marelui EU SUNT. Dumnezeu, în providența Sa, pregătește o cale pentru ca lucrarea să poată fi făcută de ființe omenești. Astfel că fiecare om trebuie să stea la postul lui, să-și facă partea pentru acest timp, și să știe că Dumnezeu este instructorul său.

Conferința Generală

Adesea, am fost instruită de Domnul că judecata nici unui om n-ar trebui să fie supusă judecății nici unui alt om. Niciodată n-ar trebui ca mintea unui om sau mintea unor oameni să fie socotită ca îndeșulătoare înțelepciune și putere, ca să controleze lucrarea și să spună ce planuri să fie urmate. Dar când, într-o Conferință Generală, judecata fraților adunați din toate părțile câmpului este exercitată, independența particulară și judecata personală nu trebuie să fie menținută cu încăpățănare, ci supusă. Niciodată nu ar trebui ca un lucrător să considere ca o virtute păstrarea stăruitoare a poziției sale de independență, contrariu deciziei organizației generale.

Uneori, când o mică grupă de oameni cărora li s-a încredințat administrarea generală a lucrării, în numele Conferinței Generale, a căutat să pună în aplicare planuri neînțelepte și să restrângă lucrarea lui Dumnezeu, am spus că nu mai putem considera glasul Conferinței Generale, reprezentată de acești câțiva oameni, ca vocea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu vrea să spună că deciziile unei Conferințe Generale, compuse dintr-o adunare de bărbați legal numiți, reprezentativi din toate părțile câmpului, nu trebuie să fie respectată. Dumnezeu a rânduit ca reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului, când sunt adunați în sesiunea Conferinței Generale, să aibă autoritate. Greșeala pe care unii sunt în primejdie să o facă, este de a da minții și judecății unui om, sau unui mic grup de oameni, deplina măsură a autorității și influenței pe care Dumnezeu a investit-o în biserica Sa, în judecata și vocea Conferinței Generale, întrunite pentru a plănui prosperitatea și înaintarea lucrării Sale.

Când puterea aceasta, pe care Dumnezeu a așezat-o în biserică, este acreditată cu totul unui om, și el este investit cu autoritatea de a fi judecată pentru alte minți, atunci adevărata ordine biblică este schimbată. Eforturile lui Satana exercitate asupra minții unui atare om ar fi cât se poate de subtile, și uneori aproape copleșitoare, deoarece vrăjmașul ar nădăjdui ca prin mintea lui să poată să influențeze pe mulți alții. Să dăm dar autorității organizate, cea mai înaltă din biserică, ceea ce noi suntem înclinați să dăm unui singur om, sau unei mici grupe de oameni.

O distribuire a răspunderii

Dumnezeu vrea ca poporul Lui să fie un popor înțelegător. El a aranjat astfel lucrurile, ca oamenii aleși să meargă ca delegați la conferințele noastre. Acești oameni trebuie încercați și probați. Ei trebuie să fie oameni în care se poate avea încredere. Alegerea de delegați pentru a lua parte la conferințele noastre este un lucru important. Oamenii aceștia trebuie să facă planuri care să fie urmate pentru înaintarea lucrării; și de aceea ei trebuie să fie oameni cu pricepere, în stare de a judeca de la cauză la efect.

„A doua zi, Moise s-a așezat să judece poporul, și poporul a stat înaintea lui de dimineață până seara. Socrul lui Moise a văzut tot ce făcea el pentru popor, și a zis: «Ce faci tu acolo cu poporul acela? De ce stai singur, și tot poporul stă înaintea ta, de dimineață până seara?» Moise a răspuns socrului său: «Poporul vine la mine ca să ceară sfat lui Dumnezeu. Când au vreo treabă, vin la mine; eu judec între ei și fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu și legile Lui». Socrul lui Moise i-a zis: «Ce faci tu nu este bine. Te istovești singur, și vei istovi și poporul acesta, care este cu tine: căci lucrul este mai pe sus de puterile tale și nu-l vei putea face singur. Acum ascultă glasul meu; am să-ți dau un sfat, și Dumnezeu va fi cu tine. Fii talmaciul poporului înaintea lui Dumnezeu și du pricinile înaintea lui Dumnezeu. Învață-i poruncile și legile; și arată-le calea, pe care trebuie s-o urmeze și ce trebuie să facă. Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei; pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei să judece poporul în tot timpul; să aducă înaintea ta toate pricinile însemnate, iar pricinile cele mai mici, să le judece ei înșiși. În felul acesta, își vei ușura sarcina, căci o vor purta și ei împreună cu tine.

Dacă vei face lucrul acesta, și dacă Dumnezeu îți va porunci așa, vei putea face față lucrurilor, și tot poporul acesta va ajunge fericit la locul lui.»

Moise a ascultat sfatul socrului său, și a făcut tot ce spusese el. Moise a ales oameni destoinici din tot Israelul și i-a pus căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece. Ei judecau poporul în tot timpul; aduceau înaintea lui Moise pricinile grele, iar toate pricinile mici le judecau ei înșiși”

(Exod 18, 13-26).

În primul capitol din Faptele, de asemenea, se dau îndrumări cu privire la alegerea de bărbați care să poarte răspundere în biserică. Apostazia lui Iuda lăsase un loc vacant în rândul apostolilor, și era necesar ca un altul să fie ales să ia locul acesta. Vorbind despre aceasta, Petru a zis: „Trebuie deci, ca, dintre cei care ne-au însoțit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan până în ziua când S-a înălțat El de la noi, să fie rânduit unul care să ne însoțească drept martor al învierii Lui. Ei au pus înaintea pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis și Iust, și pe Matia. Apoi au făcut următoarea rugăciune: «Doamne, Tu care cunoști inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din acești doi l-ai ales, ca să ia loc în slujba și apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă la locul lui». Au tras la sorti, și sortul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.” (Faptele Apostolilor 1, 21-26.)

Din aceste pasaje biblice, înțelegem că Domnul are anumiți oameni care să ocupe anumite posturi. Dumnezeu va învăța pe poporul Său să procedeze cu grijă și să facă înțeleaptă alegere în ceea ce privește oamenii, care să nu trădeze însărcinările sfinte. Dacă pe vremea lui Hristos credincioșii aveau nevoie să li se atragă atenția în ce privește alegerea de oameni pentru posturi de răspundere, noi care trăim în acest timp, cu siguranță avem nevoie de a proceda cu multă băgare de seamă. Noi trebuie să înfățișăm fiecare caz înaintea lui Dumnezeu, și, în rugăciune stăruitoare, să-L rugăm să aleagă pentru noi.

Domnul Dumnezeu cerului a ales oameni cu experiență, care să poarte răspunderi în lucrarea Lui. Acești oameni urmează să aibă o influență deosebită. Dacă tuturor li se acordă puterea dată acestor oameni aleși, va trebui să se pună o stavilă. Cei care sunt aleși să poarte răspunderi în lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să fie oameni pripitiți, sau încrezuți, sau egoiști. Niciodată exemplul sau influența lor nu trebuie să ducă la întărirea răului. Domnul nu a dat bărbaților sau femeilor libertatea de a prezenta idei care ar aduce vulgaritate în lucrarea Lui, înlăturând sfințenia care ar trebui totdeauna să o însoțească. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să devină tot mai sfântă pentru poporul Său. Pe orice cale, noi trebuie să înălțăm caracterul adevărului. Aceia care au fost puși ca păzitori ai lucrării lui Dumnezeu în instituțiile noastre trebuie să facă totdeauna proeminente voia și calea lui Dumnezeu. Sănătatea lucrării generale depinde de credincioșia oamenilor rânduiți să aducă la îndeplinire voia lui Dumnezeu în biserică.

La conducere, trebuie să fie puși oameni care vor căpăta o experiență mai cuprinzătoare, nu în cele ale eului, ci în cele ale lui Dumnezeu, o cunoaștere mai cuprinzătoare a caracterului lui Hristos. Cu cât cunosc mai mult pe Hristos, cu atât mai credincios Îl reprezintă ei în fața lumii. Ei urmează să asculte de glasul Lui și să ia aminte la cerințele Lui.

O avertizare

„Atunci Isus a început să mustre cetățile în care fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui, pentru că nu se pocăiseră. «Vai de tine Horazine!» a zis El. «Vai de tine, Betsaido!» Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă. De aceea vă spun că în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi.

Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi pogorât până la locuința morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi. De aceea, vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine.

În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: «Te laud, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!». Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel, nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.

Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”. (Matei 11, 20-30.)

Este totdeauna un lucru sigur acela de a fi blând, smerit și sensibil, dar în același timp trebuie să fim tari ca stânca în învățăturile lui Hristos. Cuvintele Lui de instruire trebuie să fie în mod strict urmate. Nici un singur cuvânt nu trebuie să fie pierdut din vedere. Adevărul va dăinui veșnic. Noi nu trebuie să ne punem încrederea în nici o

minciună sau pretenție. Cei care fac lucrul acesta vor descoperi că au făcut aceasta cu pierderea vieții veșnice. Acum, trebuie să facem cărări drepte pentru picioarele noastre, pentru ca nu cumva cel ce șchiopătează să fie abătut din cale. Când cei ce șchiopătează sunt abătuți din calea cea sigură, cine poartă răspunderea dacă nu cei care i-au îndrumat pe calea greșită? Ei au făcut de nimic sfatul Aceluia ale cărui cuvinte sunt viață veșnică, deoarece lucrările înșelăciunii și-au avut obârșia în tatăl minciunii.

Am cuvinte pentru toți aceia care pot presupune că sunt siguri în obținerea educației lor în Battle Creek. Domnul a nimicit două din cele mai mari instituții ale noastre care fuseseră înființate și funcționau la Battle Creek și a dat avertizare după avertizare, la fel cum Hristos a avertizat Betsaida și Capernaum. E nevoie de a acorda o atenție deosebită fiecărui cuvânt ce vine din gura lui Dumnezeu. Nu poate fi abatere nepăcătoasă de la cuvintele lui Hristos. Mântuitorul îndeamnă pe cei greșiți să se pocăiască. Cei care-și smeresc inima și își mărturisesc păcatele vor fi iertați. Nelegiuirea lor va fi iertată. Dar omul care gândește că, dacă și-ar mărturisi păcatele aceasta, ar dovedi slăbiciune, nu va afla iertare, nu va vedea pe Hristos ca Răscumpărător al său, ci va merge mai departe și tot mai departe în nelegiuire, făcând greșeală după greșeală, și adăugând păcat după păcat. Ce va face unul ca acesta în ziua când se deschid cărțile, și fiecare om este judecat după cele scrise în cărți?

Este nevoie ca Apocalipsa, capitolul cinci, să fie studiat de aproape. El este de o mare însemnătate pentru aceia care vor lua parte la lucrarea lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă. Sunt unii care sunt înșelați. Ei nu-și dau seama ce se petrece pe pământ. Aceia care au îngăduit ca mintea să li se întunece cu privire la ceea ce este păcat sunt îngrozitor de înșelați. Dacă nu fac o schimbare hotărâtă, vor fi găsiți cu lipsă când Dumnezeu va rosti judecata asupra copiilor oamenilor. Ei au călcat Legea și au rupt legământul cel veșnic și vor primi potrivit cu faptele lor.

„Când a rupt Mielul pecetea a șasea, M-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru, ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic. Cerul s-a strâns ca o carte de piele, pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia

Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?»” (Apocalipsa 6, 12-17.)

„După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, și strigau cu glas tare și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!» ... «Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie Își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.»” (Apocalipsa 7, 9-17.)

În paginile acestea din Scriptură două grupări sunt puse în atenție. O grupare s-a lăsat să fie înșelată, și s-a dat de partea acelorora cu care are o dispută. Ei au interpretat greșit soliile ce le-au fost trimise și s-au îmbrăcat în veșmintele îndreptățirii de sine. Păcatul nu era păcătos înaintea ochilor lor. Ei au învățat minciuna ca fiind adevăr, și prin ei multe suflete au fost duse în rătăcire.

Avem nevoie acum să luăm seama la noi înșine. Avertizări au fost date. Nu putem noi vedea împlinirea profețiilor făcute de Hristos și relatate în capitolul 21 din Luca? Câți studiază cuvintele lui Hristos? Câți își înșală propriul lor suflet, și se lipsesc pe sine de binecuvântările pe care alții și le-ar putea asigura, dacă ar crede și ar asculta? Punerea la probă încă mai zăbovește și e privilegiul nostru de a pune stăpânire pe nădejdea care ne este pusă înainte de Evanghelie. Să ne pocăim, să ne întoarcem și să ne părăsim păcatele, ca ele să ne fie șterse. „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură, și cu îngrijorările vieții acesteia, și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un hoț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21, 33-36.)

Să fie oare trecute cu vederea avertizările date de Hristos? Să nu facem noi lucrarea sârguincioasă de pocăință acum, câtă vreme glasul milostiv al Milei încă se mai aude?

„Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrană la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină!» dacă începe să bată pe tovarășii lui de slujbă, și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților?” (Matei 24, 42-51.)

Capitolul 34

În smerenie și credință

[Citită la Los Angeles, California, la adunarea de tabără, 15-31 august 1907, și apoi publicată în broșura Iehova este Împăratul nostru.]

Mi s-au dat instrucțiuni speciale pentru poporul lui Dumnezeu, deoarece sunt asupra noastră vremuri primejdioase. În lume, sporesc nimicirea și violența. În biserică, puterea omenească câștigă ascendență; aceia care au fost aleși să ocupe poziții de încredere socotesc că este dreptul lor de a domni.

Oamenii pe care Domnul îi cheamă la posturi importante în lucrarea Lui trebuie să cultive o smerită dependență de El. Ei nu trebuie să caute să cuprindă prea multă autoritate; deoarece Dumnezeu nu i-a chemat la o lucrare de domnie, ci să plănuiască și să se consfătuiască cu conlucrătorii lor. La fel, fiecare lucrător trebuie să se socotească supus cererilor și instrucțiunilor lui Dumnezeu.

Sfetnici înțelepți

Datorită importanței lucrării din California de Sud și a încurcăturilor care o confruntă acum, ar trebui să fie aleși nu mai puțin de cinci oameni înțelepți și cu experiență spre a se consfătui cu președinții Conferințelor locale și ai Uniunii de Conferințe cu privire la planurile și metodele generale. Domnul nu are plăcere de dispoziția pe care au manifesta-o unii de a domni peste cei cu mai multă experiență ca ei. Prin acest fel de purtare, unii au arătat că nu sunt calificați pentru a ocupa pozițiile importante pe care ei le dețin. Orice ființă omenească, ce se întinde pe mari proporții, și care caută să aibă control asupra semenilor săi, se dovedește a fi un om primejdios spre a i se încredința răspunderi religioase.

Nimeni să nu se agațe de ideea că, dacă nu sunt bani în mână, nu trebuie să se facă nici o mișcare care ar cere investire de mijloace. Dacă în experiența noastră trecută am fi urmat totdeauna metoda aceasta, adesea am fi pierdut avantaje speciale, așa cum am obținut la cumpărarea proprietăților școlii Fernando și la cumpărarea proprietăților sanatoriilor de la Paradise Valley, Glendale și Loma Linda.

Înaintați

A nu face nici o mișcare care cere investire de mijloace financiare, decât dacă avem banii în mână pentru a termina lucrarea ce îți propui să o faci, nu ar trebui să fie totdeauna considerat ca fiind planul cel mai înțelept. În dezvoltarea lucrării Sale, Domnul nu face totdeauna totul clar înaintea slujitorilor Săi. Uneori, El pune la încercare încrederea poporului Său, cerându-le să înainteze în credință. Adesea îi aduce în locuri strâmte și dificile, îndemnându-i să înainteze când picioarele lor par a atinge apele Mării Roșii. Tocmai în timpuri ca acestea, când rugăciunile slujitorilor Săi se înalță la El în credință arzătoare, El deschide calea înaintea lor și-i scoate la loc larg.

Domnul dorește ca poporul Său din zilele acestea să creadă că El va face lucruri la fel de mari pentru ei, cum a făcut pentru copiii lui Israel în călătoriile lor din Egipt spre Canaan. Trebuie să avem o credință educată, care nu va ezita să urmeze instrucțiunile Lui în cele mai dificile experiențe. „Înaintați” este porunca lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Este nevoie de credință și de o ascultare voioasă pentru a face ca planurile Domnului să se împlinească. Când El arată necesitatea de a înființa lucrarea în locuri unde ea va avea influență, poporul urmează să meargă și să lucreze prin credință. Prin purtarea lor evlavioasă, prin smerenia lor, prin rugăciunile și eforturile lor zeloase, ei ar trebui să se străduiască să-i facă pe oameni să aprecieze lucrarea cea bună, pe care Domnul a înființat-o. A fost planul Domnului ca Sanatoriul Loma Linda să devină proprietatea poporului nostru, și El a făcut lucrul acesta într-un timp când râurile dificultăților erau pline și dădeau peste maluri.

Realizarea unor interese particulare pentru împlinirea unor scopuri personale este un lucru. În privința aceasta, oamenii pot urma propria lor judecată. Dar ducerea mai departe a lucrării Domnului pe pământ este cu totul altceva. Când El stabilește ca o anumită proprietate să fie cumpărată pentru înaintarea lucrării Sale și dezvoltarea ei, fie că este vorba de sanatoriu, de școală sau de oricare altă ramură, El va face cu puțință realizarea lucrării aceleia, dacă aceia care au experiență vor dovedi credința și încrederea lor în intențiile Lui și vor înainta prompt pentru a pune stăpânire pe avantajele pe care El le arată. În timp ce nu trebuie să căutăm să smulgem proprietatea de la nimeni, totuși, atunci când sunt oferite avantaje, noi trebuie să fim treji pentru a

vedea avantajul, ca să putem face planuri pentru dezvoltarea lucrării. Și când am făcut aceasta, noi trebuie să exercităm orice energie pentru a asigura darurile de bunăvoie ale poporului lui Dumnezeu pentru sprijinirea acestor noi întreprinderi.

Adesea, Domnul vede că lucrătorii Lui se îndoiesc cu privire la ceea ce ar trebui să facă. În situații ca acestea, dacă își vor pune încrederea în El, Acesta le va descoperi voia Sa. Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să înainteze acum repede și, dacă poporul Său va răspunde la chemarea Lui, El va face pe posesorii de proprietăți să fie dispuși să doneze din mijloacele lor, și, în felul acesta, să facă cu putință ca lucrarea Lui să fie adusă la îndeplinire pe pământ. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare în lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11, 1.) Credința în Cuvântul lui Dumnezeu va pune pe poporul Său în posesia proprietății care-i va face în stare să lucreze în orașele cele mari care așteaptă solia adevărului.

Modul rece, formalist, lipsit de credință, în care unii dintre lucrători își fac lucrarea, constituie o profundă ofensă adusă Duhului lui Dumnezeu. Apostolul Pavel spune: „Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții; așa ca în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar. Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi toți”. (Filipeni 2, 14-17.)

Noi trebuie să încurajăm unul în celălalt acea credință vie, pe care Hristos a făcut cu putință să o aibă fiecare credincios. Lucrarea trebuie să fie adusă la îndeplinire așa cum Domnul pregătește calea. Când El aduce pe poporul Său în locuri strâmte, atunci este privilegiul lor acela de a se aduna la rugăciune, amintindu-și că toate lucrurile vin de la Dumnezeu. Aceia care n-au gustat încă din toate experiențele grele, care însoțesc lucrarea în aceste zile de pe urmă, în curând va trebui să treacă prin situații care vor pune în mod sever la încercare încrederea lor în Dumnezeu. Tocmai într-un timp când poporul Său nu vede nici o cale pentru a înainta, când Marea Roșie este în fața lor și oștile urmăritoare înapoia lor, atunci Dumnezeu îi îndeamnă: „Mergeți înainte!” În felul acesta, El lucrează pentru a pune la încercare credința lor. Când ajungeți în astfel de experiențe, mergeți înainte, încrezându-vă în Hristos. Mergeți pas după pas pe cărarea pe care o trasează El. Încercări vor veni, ... dar mergeți înainte. Aceasta vă va da o experiență care va întări credința voastră în Dumnezeu, și vă va pregăti pentru cea mai

credincioasă slujire.

Exemplul lui Hristos

Poporul lui Dumnezeu urmează să aibă o experiență mai profundă și mai cuprinzătoare în cele religioase. Hristos este exemplul nostru. Dacă prin credință vie și printr-o ascultare sfințită de Cuvântul lui Dumnezeu, noi dăm pe față iubirea și harul lui Hristos, dacă arătăm că avem o concepție adevărată, reală, despre providențiala călăuzire a lui Dumnezeu în lucrare, vom duce lumii o putere convingătoare. O poziție înaltă nu ne dă preț înaintea lui Dumnezeu. Omul este măsurat după consacrarea și credincioșia lui în aducerea la împlinire a voinței lui Dumnezeu. Dacă rămășița poporului lui Dumnezeu va umbla înaintea Lui în smerenie și credință, El va îndeplini prin ei planul Său veșnic, făcându-i în stare să lucreze în mod armonios la ducerea în lume a adevărului, așa cum este el în Isus. El îi va folosi pe toți -- bărbați, femei și copii -- pentru a face ca lumina să strălucească înaintea lumii, și la chemarea unui popor care va fi credincios față de poruncile Lui. Prin credința pe care poporul Său o exercită în El, Dumnezeu va face cunoscut lumii că El este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel.

„Numai, purtați-vă într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”, îndeamnă apostolul Pavel, „pentru ca, fie că voi veni să vă văd, fie că voi rămâne departe de voi, să aud despre voi că rămâneți tari în același duh, și că luptați cu un suflet pentru credința Evangheliei, fără să vă lăsați înspăimântați de potrivnici; lucrul acesta este pentru ei o dovadă de pierzare, și de mântuirea voastră, și aceasta de la Dumnezeu. Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci și să pătimiți pentru El...”

„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși.

Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare, a

fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul. Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. (Filipeni 1, 27-30; 2, 1-13.)

Am fost instruită să prezint aceste cuvinte ale poporului nostru din California de Sud. Ele sunt trebuincioase în orice loc unde se înființează o comunitate, o biserică, deoarece o experiență străină s-a furișat în rândurile noastre.

Este timpul acum ca oamenii să-și smerească inimile înaintea lui Dumnezeu, și să învețe să lucreze în felul Lui. Aceia care au căutat să domnească peste conlucrătorii lor, să caute să cerceteze spre a cunoaște de la ce fel de duh sunt. Ei ar trebui să-L caute pe Domnul cu post, rugăciune și cu sufletul smerit.

Hristos, în viața Sa pământească, a dat o pildă pe care toți o pot urma fără a da greș. El Își prețuiește turma și nu dorește ca vreo putere să fie pusă asupra lor, care să le restrângă libertatea în slujirea Lui. El n-a pus niciodată pe om ca domnitor peste moștenirea Sa. Adevărata religie biblică va duce la stăpânire de sine, nu la stăpânirea unuia asupra altuia. Ca popor, avem nevoie de o mai mare măsură de Duh Sfânt, ca să putem duce solia solemnă pe care ne-a dat-o Dumnezeu, fără înălțare de sine.

Fraților, păstrați pentru voi înșivă cuvintele de critică, de condamnare. Învățați turma lui Dumnezeu să privească la Hristos, nu la oamenii supuși greșelii. Fiecare suflet care devine un învățător al adevărului trebuie să aducă în propria sa viață roada sfințeniei. Privind la Hristos și urmându-L pe El, el va prezenta sufletelor de sub răspunderea sa un exemplu de ceea ce va fi un creștin viu, un creștin care învață. Lăsați ca Dumnezeu să vă învețe calea Sa. Întrebați-L zilnic, ca să cunoașteți voia Lui. El va da sfat fără de greș tuturor aceluia care Îl caută cu inimă sinceră. Umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați, lăudând pe Dumnezeu în umblarea voastră de toate zilele, ca și în rugăciunile voastre. În felul acesta, ținând sus Cuvântul Vieții, veți determina și alte suflete să devină urmași ai lui Hristos.

Capitolul 35

Către lucrătorii din California de sud

[Publicat pentru prima dată în Special Testimonies, Seria B, nr. 10, Iehova este Împăratul nostru.]

În dimineața aceasta, nu mă pot liniști. Minte mea este frământată cu privire la situația din California de Sud. Dumnezeu a dat fiecărui om lucrul său; dar acolo sunt unii care nu iau în considerare, cu rugăciune, răspunderea lor individuală.

Când un lucrător este ales pentru o slujbă, slujba aceea nu-i aduce de la sine puterea capacității pe care n-a avut-o mai înainte. O slujbă înaltă nu dă caracterului virtuți creștine. Omul care presupune că mintea lui individuală este în stare a plănuși și a gândi pentru toate ramurile lucrării, dă pe față o mare lipsă de înțelepciune. Nici o minte omenească nu este în stare a purta multele și feluritele răspunderi ale unei conferințe care cuprinde mii de oameni și multe ramuri ale lucrării.

Dar o primejdie și mai mare decât aceasta mi-a fost arătată în simțământul ce s-a dezvoltat la mulți dintre lucrătorii noștri, cum că deservenții cultici și alți lucrători ai cauzei ar trebui să depindă de mintea anumitor lucrători de frunte, conducători, pentru a le preciza îndatoririle lor. Minte și judecata unui singur om nu trebuie să fie considerate capabile de a controla și modela o conferință. Persoana, în mod individual și biserica au răspunderi personale. Dumnezeu a dat fiecărui om un talent sau talanți spre a-i folosi și înmulți. Folosind acești talanți, el sporește capacitatea de a sluji. Dumnezeu a dat fiecărei persoane în parte judecata, și darul acesta El dorește ca lucrătorii Săi să-l folosească și să-l sporească. Președintele unei conferințe nu trebuie să considere că judecata lui personală trebuie să controleze judecata tuturor.

În nici o conferință nu ar trebui ca propunerile să fie trecute cu grabă, fără a se lua timp de către frați spre a cântări cu grijă toate laturile problemei. Pentru că președintele unei conferințe a sugerat anumite planuri, uneori s-a considerat ca nemaifiind necesar a-l consulta pe Domnul cu privire la ele. În felul acesta, au fost acceptate propuneri care nu erau spre folosul spiritual al credincioșilor și care cuprindeau în ele mult mai mult decât era aparent la prima cercetare neatentă. Asemenea procedee nu sunt după

rânduiala lui Dumnezeu. Multe, foarte multe probleme au fost primite și votate, care au cuprins în ele mult mai mult decât se anticipase și mult mai mult decât ar fi fost dispuși să admită aceia care votaseră, dacă și-ar fi luat timp să cerceteze problema pe toate laturile.

În vremea aceasta, nu ne putem îngădui să fim nepăsători sau neglijenți în lucrarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să căutăm cu râvnă pe Domnul în fiecare zi, dacă trebuie să fim pregătiți pentru experiențele cu care ne confruntăm. Inimile noastre trebuie să fie curățite de orice sentiment de superioritate și principiile vii ale adevărului să fie sădite în suflet. Tineri și vârstnici și cei de vârstă mijlocie ar trebui să practice acum virtuțile caracterului lui Hristos. Ei ar trebui să experimenteze zilnic o dezvoltare spirituală, pentru ca să poată deveni vase de cinste în slujba Domnului.

„Într-o zi, Isus Se ruga într-un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul din ucenicii Lui i-a zis: «Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii Lui».” (Luca 11, 1.) Rugăciunea pe care Hristos a dat-o ucenicilor Săi ca răspuns la această cerere nu este alcătuită dintr-un limbaj bombastic, ci exprimă în cuvinte simple nevoile sufletului. Ea este scurtă și se ocupă de nevoile zilnice.

Fiecare suflet are privilegiul de a spune Domnului propriile și deosebitele sale nevoi, și să ofere mulțumirea sa personală pentru binecuvântările pe care le primește zilnic. Dar multe rugăciuni lungi și fără viață, fără credință, care se aduc lui Dumnezeu, în loc de a fi o bucurie pentru El, sunt o povară. Avem nevoie, o, atât de multă nevoie avem, de inimi curate, pocăite. Avem nevoie să fim întăriți în credința noastră. „Cereți și vi se va da” a făgăduit Mântuitorul, „căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” (Matei 7, 7.) Avem nevoie să ne educăm pe noi înșine, să ne încredem în acest cuvânt și să aducem lumina și harul lui Hristos în lucrările noastre. Avem nevoie să ne prindem de Hristos, și să nu-I dăm drumul până când nu cunoaștem că puterea harului Său transformator se dă pe față în noi. Trebuie să avem credință în Hristos, dacă trebuie să reflectăm caracterul divin.

Hristos a îmbrăcat natura Sa dumnezeiască cu natura omenească și a dus o viață de rugăciune și lepădare de sine, cum și de luptă zilnică cu ispita, pentru ca să poată ajuta pe aceia care astăzi sunt asaltați de ispită. El este iscusința și puterea noastră. El dorește ca prin însușirea harului Său, natura omenească să devină părtașă de natură dumnezeiască, și, în felul aceasta, să scape de stricăciunea care este în lume prin poftă.

Cuvântul lui Dumnezeu, din Vechiul și Noul Testament, dacă este studiat cu credincioșie și primit, practicat în viață, va da înțelepciune și viață spirituală. Cuvântul acesta trebuie să fie păstrat în suflet cu sfințenie. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu și în puterea lui Hristos de a transforma viața va face în stare pe credincios să aducă la îndeplinire lucrările Lui și să trăiască o viață de bucurie în Domnul.

Iar și iar, am fost instruită să spun poporului nostru: Lăsați ca încrederea și credința voastră să fie în Dumnezeu. Să nu depindeți de nici un om supus greșelii pentru a vă preciza datoria. E privilegiul vostru de a spune: „Voi vesti Numele Tău fraților mei, și Te voi lăuda în mijlocul adunării. Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L! Voi toți, sămânța lui Iacob, slăviți-L! Cutremurați-vă înaintea Lui, voi toți sămânța lui Israel! Căci El nici nu disprețuiește, nici nu urăște necazurile celui nenorocit, și nu-și ascunde Fața de el, ci îl ascultă când strigă către El... Tu vei fi pricina laudelor mele: și-mi voi împlini juruințele în fața celor ce se tem de Tine. Cei săraci vor mânca și se vor sătura, cei ce caută pe Domnul, Îl vor lăuda; veselă să vă fie inima pe vecie.” (Psalmii 22, 22-26.)

Textele acestea ale Scripturii sunt chiar la obiect. Fiecare membru al bisericii ar trebui să înțeleagă că Dumnezeu este Acela la care să privească pentru a înțelege datoria personală. Este drept ca frații să se consfătuiască; dar când oameni aranjează exact ceea ce ar trebui să facă frații lor, ei să răspundă că au ales ca sfetnic al lor pe Domnul. Aceia care Îl vor căuta cu smerenie vor găsi că harul Lui este îndestulător. Dar când un om îngăduie altuia să se așeze între el și datoria pe care i-a arătat-o Dumnezeu, acordându-i omului încrederea sa și acceptându-l drept călăuza sa, atunci el pășește de pe platforma adevărată pe una falsă și primejdioasă. Un astfel de om, în loc de a crește și a se dezvolta, își va pierde spiritualitatea.

Nu este putere în nici un om pentru a remedia un caracter defectuos. În mod individual, nădejdea și încrederea noastră trebuie să fie în Acela care este mai mult decât om. Avem nevoie să ne aducem aminte totdeauna, că ajutorul a fost așezat asupra unuia care este puternic. Domnul a prevăzut ajutorul trebuincios pentru fiecare suflet care îl primește. Sanatoriu, California, 3 octombrie 1907.

Capitolul 36

“Eu nu sunt decât un copilăș”

[Publicat pentru prima dată în Special Testimonies, Seria B, nr. 10, Iehova este Împăratul nostru.]

La începutul domniei sale, Solomon s-a rugat: „Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărătească în locul tatălui meu David, și eu nu sunt decât un copilăș, nu sunt încercat”. (1 Împărați 3, 7.)

Solomon, urmasa tatălui său David la tronul lui Israel. Dumnezeu l-a onorat mult, și, așa cum știm, el a ajuns în anii de mai târziu cel mai mare, cel mai bogat și cel mai înțelept împărat care a stat vreodată pe un scaun de domnie pământesc. De timpuriu, în anii de la început ai domniei sale, Solomon a fost impresionat de Duhul Sfânt cu privire la solemnitatea răspunderilor sale, și deși bogat în talente și capacități, el și-a dat seama că fără ajutor dumnezeiesc era tot atât de neajutorat ca și un copilăș, pentru a le duce la îndeplinire. Solomon n-a fost niciodată atât de bogat, sau atât de înțelept, sau realmente atât de adevărat mare ca atunci când a mărturisit Domnului: „Eu nu sunt decât un copilăș, nu sunt încercat”.

Într-un vis, în care i s-a arătat Domnul, zicând: „Cere ce vrei să-ți dau” (Ver 5), Solomon a exprimat în felul acesta sentimentul de neajutorare și nevoia de ajutor dumnezeiesc. El a continuat: „Servul Tău este în mijlocul poporului pe care l-ai ales, popor foarte mare, care nu poate fi nici socotit, nici numărat, din pricina mulțimii lui. Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr!”

„Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului. Și Dumnezeu a zis: Fiindcă lucrul acesta îl ceri, fiindcă nu ceri pentru tine nici viață lungă, nici bogății, nici moartea vrăjmașilor tăi, ci ceri pricepere, ca să faci dreptate, voi face după cuvântul tău. Ți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută, așa cum n-a fost nimeni înaintea ta și nu se va scula nimeni niciodată ca tine. Mai mult, îți voi da și ce n-ai cerut, bogății și slavă, așa încât tot timpul vieții tale nu va fi un împărat ca tine. Și dacă vei umbla în căile Mele, păzind

legile și poruncile Mele, cum a făcut David, tatăl tău, îți voi lungi zilele.

Solomon s-a deșteptat. Acesta a fost visul. Solomon s-a întors la Ierusalim, și s-a înfățișat înaintea chivotului legământului Domnului. A adus arderi de tot și jertfe de mulțumire și a dat un ospăț tuturor slujitorilor lui”. (1 Împărați 3, 8-15.)

Toți aceia care ocupă locuri de răspundere au nevoie să învețe lecția ce se cuprinde în smerita rugăciune a lui Solomon. Ei nu trebuie să uite că poziția pe care o ocupă nu va schimba niciodată caracterul și nici nu-l va face infailibil pe om. Cu cât poziția pe care un om o ocupă este mai înaltă, cu cât este mai mare răspunderea pe care el o are de purtat, cu atât mai întinsă va fi influența pe care el o exercită, și cu atât mai mare nevoia sa de a-și simți dependența lui de înțelepciunea și de puterea lui Dumnezeu, și de a cultiva caracterul cel mai bun și cel mai sfânt. Aceia care acceptă o poziție de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu ar trebui să-și aducă întotdeauna aminte că, împreună cu chemarea la această lucrare, Dumnezeu i-a chemat de asemenea și să umble cu băgare de seamă înaintea Lui și înaintea semenilor lor. În loc de a considera că este datoria lor de a ordona, de a dicta și de a porunci, ei ar trebui să-și dea seama că ei înșiși ar trebui să fie învățați. Când un lucrător cu răspundere neglijează a învăța lecția aceasta, cu cât este mai repede eliberat de răspunderile sale, cu atât va fi mai bine pentru el și pentru lucrarea lui Dumnezeu. Poziția pe care o ocupă nu va da niciodată sfințenie și noblețe de caracter. Cel care onorează pe Dumnezeu și păzește poruncile Lui va fi el însuși onorat.

Întrebarea pe care fiecare ar trebui să și-o pună cu toată smerenia este: „Sunt eu calificat pentru acest loc de răspundere? Am învățat eu să țin calea Domnului spre a face judecată și dreptate?” Exemplul pământesc al Mântuitorului ne-a fost dat pentru ca noi să nu umblăm în propria noastră putere, ci pentru ca fiecare să se socotească pe sine, așa cum s-a exprimat Solomon, „un copilaș”.

„Urmași ai lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți”

Fiecare suflet cu adevărat convertit poate să spună: „Eu sunt doar un copilaș; dar sunt un copil al lui Dumnezeu”. Cu un preț nemărginit de mare, s-au făcut prevederi prin care familia omenească să poată fi repusă în calitatea de copil al lui Dumnezeu. La început, Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, după asemănarea Sa. Primii noștri părinți au ascultat de glasul ispititorului și s-au supus puterii lui Satana. Dar omul nu a

fost părăsit la discreția răului pe care el îl alesese. S-a dat făgăduința unui Eliberator. „Vrăjmășie voi pune între tine și femei”, a spus Dumnezeu șarpelui, „între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3, 15.) Înainte de a fi auzit de spini și pălămidă, de întristare și de muncă grea, care urmau să fie partea lor, sau despre țărâna pământului în care urmau să se întoarcă, ei au ascultat cuvinte care nu se putea să nu le dea nădejde. Tot ce se pierduse prin cedare înaintea lui Satana putea fi recâștigat prin Hristos.

Fiul lui Dumnezeu a fost dat ca să răscumpere neamul omenească. Cu suferințe nemărginite, Cel fără de păcat pentru păcătoși a plătit prețul care urma să răscumpere familia omenească de sub puterea nimicitorului, și să-i readucă după chipul lui Dumnezeu. Aceia care primesc mântuirea adusă lor în Hristos se vor smeri înaintea lui Dumnezeu ca niște copilași.

Dumnezeu dorește ca copiii Lui să ceară lucrurile acelea care Îi vor da Lui puțința să descopere harul Lui, prin ei, înaintea lumii. El dorește ca ei să caute sfatul Lui, să recunoască puterea Lui. Hristos ridică pretenții pline de iubire față de toți aceia pentru care El și-a dat viața: ei trebuie să asculte de voia Lui, dacă este să aibă parte de bucuriile pe care El le-a pregătit pentru toți aceia care reflectă, aici, caracterul Lui. E bine ca noi să ne recunoaștem slăbiciunea, deoarece atunci vom căuta tăria și înțelepciunea pe care Tatăl Se simte fericit să le dea copiilor Săi pentru lupta lor zilnică împotriva puterilor răului.

Deși educația, instruirea și sfatul acelor cu experiență sunt cu totul trebuincioase, lucrătorii trebuie să fie învățați că ei nu trebuie să se sprijine în totul pe judecata nici unui om. Ca instrumente libere ale lui Dumnezeu, toți trebuie să ceară înțelepciune de la El. Când unul care învață depinde în totul de gândurile altuia, acceptând planurile lui fără a merge mai departe, el vede numai prin ochii omului aceluia și, în măsura aceasta e numai un ecou al altuia.

Capitolul 37

Răsplata străduinței pline de râvnă

„Dacă lucrarea zidită de cineva ... rămâne în picioare, el va primi o răsplată.” (1 Corinteni 3, 14.) Glorioasă va fi răsplata acordată atunci când lucrătorii credincioși se adună în jurul tronului lui Dumnezeu și al Mielului. Când Ioan în starea lui muritoare a privit slava lui Dumnezeu, a căzut ca un mort: nu era în stare să rabde priveliștea. Dar când copiii lui Dumnezeu vor fi îmbrăcați nemurirea, „Îl vor vedea așa cum este”. (1 Ioan 3, 2.) Ei vor sta înaintea tronului, primiți în Cel prea iubit. Toate păcatele lor au fost șterse, toate vinovățiile lor îndepărtate. Acum ei pot privi slava nemicșorată a tronului lui Dumnezeu. Ei au fost părtași cu Hristos la suferințele Lui, ei au fost împreună lucrători cu El în planul de mântuire și sunt părtași cu El la bucuria de a vedea suflete mântuite în Împărăția lui Dumnezeu, pentru ca acolo să-L slăvească pe Dumnezeu în decursul veșniciei.

Fratele meu, sora mea, vă îndemn să vă pregătiți pentru venirea lui Hristos pe norii cerului. Zi după zi, îndepărtați din inima voastră iubirea de lume. Înțelegeți prin experiență ce înseamnă a avea părtășie cu Hristos. Pregătiți-vă pentru Judecată, pentru ca atunci când Hristos va veni, pentru a fi admirat în toți cei ce vor fi crezut, să puteți fi și voi printre aceia care Îl întâmpină în pace. În ziua aceea, cei răscumparați vor străluci de slava Tatălui și a Fiului. Îngerii, atingând harpele lor de aur, vor saluta pe Împărat și trofeele biruinței Sale -- cei ce au fost spălați și albiți în sângele Mielului. Un cântec de triumf va izbucni, umplând întregul cer. Hristos a biruit. El intră în curțile cerești, însoțit de cei răscumparați, martori că misiunea Lui de suferință și de sacrificiu n-a fost în zadar.

Învierea și înălțarea Domnului este o dovadă sigură a biruinței sfinților lui Dumnezeu asupra morții și mormântului, și o garanție că cerul este deschis pentru aceia care-și spală veșmintele caracterului lor și le albesc în sângele Mielului. Isus S-a înălțat la Tatăl ca un reprezentant al neamului omenesc, și Dumnezeu va aduce pe aceia care reflectă chipul Lui să privească și să se împărtășească împreună cu El de slava Lui.

Acolo sunt locuințe pentru peregrinii de pe pământ. Acolo sunt veșminte pentru cei neprihăniți, cu coroane de slavă și ramurile de finic ale biruinței. Tot ceea ce ne-a

pus în nedumerire din providența lui Dumnezeu va fi făcut clar în lumea viitoare. Lucrurile greu de înțeles își vor afla atunci explicația. Tainele harului vor fi desfășurate înaintea noastră. Acolo unde mintea noastră mărginită a descoperit numai confuzie și făgăduințe neîmplinite, vom vedea cea mai desăvârșită și cea mai frumoasă armonie. Vom ști atunci că iubirea infinită a rânduit experiențele care păreau cel mai greu de îndurat. Când ne dăm seama de grija duioasă a Aceluia care face ca toate lucrurile să lucreze împreună pentru binele nostru, ne vom bucura cu o bucurie nespusă și plină de slavă.

Durerea nu poate să existe în atmosfera cerului. În căminul celor mântuiți nu vor fi lacrimi, nu vor fi cortegii funebre, nici semne de doliu. „Nici un locuitor nu zice: «sunt bolnav!». Poporul care locuiește acolo capătă iertarea fărădelegilor lui”. (Isaia 33, 24.) Un râu bogat de fericire va curge și se va adânci pe măsură ce veșnicia se desfășoară mai departe.

Noi suntem încă în mijlocul umbrelor și al frământărilor activităților pământești. Să cercetăm cât se poate de stăruitor fericitul viitor. Credița noastră să străbată prin orice nor de întuneric, și să-l privească pe Acela care a murit pentru păcatele lumii.

El a deschis porțile raiului pentru toți cei care Îl primesc și cred în El. Lor le dă puterea să devină fii și fiice ale lui Dumnezeu. Să facem ca loviturile care ne chinuiesc atât de dureros să devină lecții pline de învățătură, învățându-ne să stăruim înainte spre semnul premiului înaltei noastre chemări în Hristos. Să ne încurajăm la gândul că Domnul trebuie să vină în curând. „Încă puțină, foarte puțină vreme” și „Cel ce vine va veni și nu va zăbovi”. (Evrei 10, 37.) Ferice de servii aceia care, când vine Domnul lor, îi va găsi veghind.

Mergem spre casă. Acela care ne-a iubit atât de mult, încât să moară pentru noi, ne-a zidit o cetate. Noul Ierusalim este locul nostru de odihnă. Nu va fi nici o tristețe în cetatea lui Dumnezeu. În veci nu se va mai auzi vaiet de întristare, nici bocet de nădejdi sfărâmate și de sentimente îngropate. În curând, veșmintele întristării vor fi schimbate cu haina de nuntă. În curând, vom fi martori la încoronarea Împăratului nostru. Aceia a căror viață a fost ascunsă cu Hristos, aceia care pe acest pământ au luptat lupta cea bună a credinței, vor străluci de slava Răscumpărătorului în Împărăția lui Dumnezeu.

Nu va mai fi mult până vom vedea pe Acela în care sunt adunate nădejtile

noastre de viață veșnică. Și în prezența Lui, toate încercările și suferințele acestei vieți, vor fi ca nimic. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme; și «Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi»”. (Evrei 10, 35-37.) „Priviți în sus, priviți în sus și faceți credința voastră să sporească fără încetare. Lăsați credința aceasta să vă călăuzească pe cărarea îngustă care duce prin porțile cetății la Dumnezeu în marele viitor, întinsul, nemărginitul viitor de slavă care este pentru cei răscumpărați”. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaia timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape”. (Iacov 5, 7.8.)